

CAROLYN
MACCULLOUGH

Când ești vrăjitoare...

„Un roman *urban fantasy* extraordinar, construit în jurul
unei fermecătoare povești de dragoste.” – CASSANDRA CLĂRE

LEDA

Carolyn MacCullough

Când ești vrăjitoare

PROLOG

M-AM NĂSCUT în noaptea de Samhain, când bariera dintre lumi e fragilă ca o șoptă și când magia – vechea magie – își îngână cântecul amețitor și dulce pentru oricine dorește să-l asculte. Mama s-a chinuit toată noaptea, iar când în cele din urmă m-a adus pe lume, bunica s-a aplecat deasupra mea, răsucindu-și degetele misterios și murmurând ceva într-o limbă pe care numai ea o știa.

— Ce este? a spus mama îngrijorată, întorcându-se cu fața spre perna cu miros de levănțică. Ce nu e bine?

În cele din urmă, bunica i-a răspuns, cu o voce plină și triumfătoare:

— Fiica ta va fi una dintre cele mai puternice vrăjitoare pe care le-am avut vreodată în familia noastră. Va fi ca un far călăuzitor pentru noi toți.

Dintotdeauna m-am întrebat cum a reacționat sora mea, Rowena, căreia i se permisesse accesul în cameră. Nimănui nu i-a trecut prin gând să cerceteze această parte din poveste, dar chiar aș fi savurat momentul când eu, și nu Rowena, aș fi fost soarele, luna și stelele laolaltă.

Au spus că n-am plâns deloc la naștere și n-am scos niciun sunet, dar am deschis ochii imediat și i-am privit pe toți cu liniște și calm.

— De parcă ar fi văzut deja destule, a șoptit mama, mângâindu-mi degetele, apoi obrazul.

Ei bine, dacă văzusem ceva, am uitat de mult ce-a fost; cât despre spusele bunicii, și ele sunt de mult uitate. Sau nu uitate, dar cu siguranță făcute fărâme.

Chiar și acum, șaptesprezece ani mai târziu, încă o mai surprind pe mama privindu-mă lung și știu că se gândește cum de a reușit să o piardă pe copila care-i fusese promisă și să mă capete în schimb pe mine. Și eu mă întreb dacă bunica își amintește vreodată de vorbele ei: *una dintre cele mai puternice... un far călăuzitor*. Mă îndoiesc.

Povestea a fost spusă de nenumărate ori, ca o anticipare febrilă, până la aniversarea mea de opt ani. Atunci, întreaga familie s-a adunat și a cântat, iar mama a aprins cele opt lumânări conice, aurii, care reprezentau cele patru elemente și cele patru puncte cardinale. Atunci m-au privit cu toții, unii drept în față, alții pe furiș.

Iar eu ce-am făcut?

Nimic. Absolut nimic.

Oricum, nimic din ceea ce ar fi trebuit să fac. După o vreme, am obosit ca toți să se holbeze la mine și apoi unul la altul, așa că am suflat în lumânări, găsind alinare în lumina slabă, în timp ce mi-am mâncat cele două felii mari de tort cu glazură de zahăr. În cele din urmă, au plecat cu toții la casele lor.

Provin dintr-o familie de vrăjitori. Toți membrii familiei, până la cel mai mic verișor, își manifestă în mod cert Talentul înainte – și cu siguranță nu mai târziu – de împlinirea vârstei de opt ani.

Cu excepția mea.

Au trecut nouă ani de la acea petrecere de aniversare și eu nu am nimic de arătat. Niciun strop, nicio jumătate de strop, nici măcar un sfert dintr-o jumătate de jumătate de strop de magie nu-mi curge prin venele extrem de prozaice, se pare.

Iar ce a spus bunica despre mine – *una dintre cele mai*

puternice... un far călăuzitor etc. Etc. Etc. –, toate astea nu fac decât să arate că, în ciuda credinței populare, chiar și cea mai bătrână și mai înțeleaptă dintre vrăjitoare se poate înșela crunt.

UNU

— ÎNCĂ DOUĂZECI DE MINUTE, Hector, spun eu, și scap din iadul ăsta.

Hector, care a deschis larg ochii săi maro-roșcați în timp ce-i vorbeam, acum cască și își arată dinții ascuțiți ca niște ace. Mai clipește o dată, apoi se cuibărește din nou să doarmă, acoperindu-și lăbuțele din față cu coada.

Iad nu este tocmai o descriere adecvată, recunosc eu în timp ce privesc în jur, în librăria bunicii, asigurându-mă că totul e în ordine. Dar în ultima vreme, *iad* a devenit cuvântul meu preferat. *Trebuie să mă duc în iad*, îmi place să-i spun Agatheii, colega mea de cameră, de fiecare dată când sunt chemată acasă pentru o sărbătoare sau pentru weekend. Și tot de fiecare dată, Agatha îmi aruncă drept răspuns o privire lipsită de orice expresie.

— Cred că trebuie să fie grozav să fii crescut într-o comunitate a spus ea odată.

Nu m-am deranjat să-i explic că de fapt nu e o comunitate reala. Am priceput cumva că așa părea după descrierea trunchiată pe care i-o oferisem. O casă de piatră într-o fermă mare aflată la nord de New York, cu multe coridoare, cu o ușă pe care intră mereu veri și mătuși și unchi, și cu hambarul și ogoarele și grădinile dimprejur, de unde se

hrănește afacerea familiei, Greene's Herbal Supplies¹. Peste care prezidează mama și bunica, cu fustele lor colorate, șalurile și șiragurile de mărgele.

— Adică, eu am crescut în Pine Park, Illinois, Tamsin. Vino cu mine acasă o dată și-o să vezi atunci iadul! Și, apropo, ăsta nici măcar nu mai e un cuvânt expresiv.

— Mi-ar plăcea, am răspuns nerăbdătoare la acea vreme.

Și vorbeam serios. Mi-ar plăcea să văd cum e să trăiești într-o casă americană, reală, normală. Unde mama și bunica nu ghicesc din două în două secunde în frunze de ceai și măruntaie. Sau nu fac fierturi puternic mirositoare din ierburile din grădină pentru zeci de fete și femei din sat. Ele vin după lăsarea întinericului, bătând timid la ușa din spate, cerșind ceva de strecurat în cafeaua sau în berea unui bărbat, când acesta nu se uită. Ochii lor se umplu de lacrimi de recunoștință, sunt aceiași ochi care se uită în altă parte atunci când vă întâlniți pe stradă în plină zi.

Într-o casă adevărată, normală, oamenii sărbătoresc Ziua Recunoștinței și Crăciunul sau Hanuca. De Halloween, copiii se deghizează. Nu este o sărbătoare când toată familia ta se adună în pădurea deasă din spatele casei și înalță un rug și arde ierburi dulci pe altarul construit din cele patru elemente. Nu este o sărbătoare când toată familia dansează până ce dă prima geana de lumină deasupra dealurilor și te poți întoarce acasă împleticindu-te, cu picioarele goale, zgâriate și învinețite, cu mâinile și tălpile înghețate, îngreșat de la vinul de casă al unchiului Chester.

— Iadul, repet eu, de data asta cu sentiment, în timp ce ploaia bate în geamurile supradimensionate.

Bine măcar că nu mai este decât o săptămână până ce voi lua trenul înapoi spre Grand Central. Casc și îmi întind degetele spre tavanul elegant din plăci metalice. Clopoțelul de

¹ Depozitul de ierburi Greene (lb.engl.) (n.tr.).

la ușa își cântă blând cele trei note, iar eu, tresărind, îmi las în jos brațele aflate la jumătatea mișcării de întindere. Nu sunt singura. Hector sare de pe tejghea, aterizează mieunând nemulțumit și dispare între două teancuri de cărți de poezie, despre care tocmai mi-am amintit că trebuia să le schimb prețul și să le așez în cealaltă jumătate a secțiunii.

Dar în loc să fac asta, arunc o privire spre bărbatul care tocmai a intrat. E înalt și, de vreme ce eu însămi sunt înaltă, asta chiar înseamnă ceva. E înalt și subțire, înfășurat într-o pelerină neagră de ploaie, care pare să-l acopere din cap până-n picioare. Își închide politicos umbrela și o pune în ghiveciul de aramă de lângă ușa care servește drept suport. Privirile ni se intersectează.

— Îmi cer scuze, spune el, iar vocea lui e o șoaptă plină de emoție, aproape pierdută în vânt.

Ușa se închide, izolându-ne înăuntru.

— Pentru ce? întreb voioasă. Nici măcar nu ne-am cunoscut încă.

Mi-o imaginez pe Agatha mormăind. Am adus-o la disperare cu evidentele mele replici înțelepte.

Bărbatul arată spre picioarele sale. Pe podeaua din lemn de esență tare se întind băltoace, apa picurând de pe pelerina lui de ploaie.

— Ah, spun eu. Apoi, nu-mi mai vine nimic isteț în cap. Am... un mop, închei eu strălucitor.

El dă din cap afirmativ, își scutură puțin haina, apoi pare puțin fâstâcit când pe podea mai curg câteva picături de apă de ploaie.

— Închideți?

Are un accent vag, cunoscut, iar eu încerc să-l ghicesc.

— Nu, mint eu vitejește, căci la urma urmelor e vorba de un client, iar eu am vândut azi doar de vreo douăzeci și doi de dolari.

Trec în spatele casei de marcat și mă apuc să îndrept teancul de registre de-acolo, prefăcându-mă că nu mă uit la bărbatul care trece pe lângă standul de ficțiune. Când se apropie de secțiunea de magie și ezoterism, tresar resemnată. Așadar, e unul dintre ei. Un străin de oraș, în mod cert, care crede că magia poate fi găsită într-o carte. Oftez. *Credeți-mă, aș vrea să strig la el, dacă magia s-ar putea găsi într-o carte, eu aș fi găsit-o de mult.*

Îmi fac de lucru cu banda casei de marcat, apoi îmi ridic iar privirea, așteptându-mă să-l văd pe bărbat cufundat cu totul în ultima carte a lui Starling Ravenwood, *Vrăji pentru a trăi o viață plină de noroc*, bestsellerul nostru. Dar el nu e de văzut. Îmi întind gâtul, balansându-mă pe un picior. Se materializează deodată între rafturile de poezie și își croiește drum spre mine, în timp ce-mi întinde o carte subțire, de culoarea bronzului. Inexplicabil, mă trezesc făcând un pas înapoi. Lovesc cu cotul aparatul de cafea – pe care am insistat să-l cumpere bunica dacă lucrăm la librărie toată vara. Vasul scoate un șuierat, împrôșcând puțin din conținutul său aromat când smucesc brațul în față.

— Au!

Bărbatul nu pare să observe. De-aproape, văd firișoarele aurii ale bărbii nerase și remarc că părul său ud de ploaie e blond-închis. Ochelarii lui stilați, cu rame negre, reflectă lumina, dar nu mă lasă să-i văd culoarea ochilor. Aș zice că are cam treizeci de ani. Nu arată bine, în sens convențional, dar e ceva la el, ceva ce mă face să privesc în altă parte, iar apoi să mă uit iar la el.

— Mai aveți și altele în genul ăsta? întreabă el, iar originea accentului său mă preocupă din nou.

Silabele scurtate, pronunția perfectă. Englez, decid. Asta cu certitudine îl face și mai atrăgător. Agatha, de exemplu, e înnebunită după cei care vorbesc cu accent.

Deschid cartea, o răsfoiesc.

— Pe asta n-am citit-o, spun surprinsă, căci am citit aproape tot din librărie – cel puțin, tot ce merită citit.

Cartea pare a fi un montaj foto despre originile orașului meu. Schițe în creion și desene în tuș ale conacelor vechi fac loc fotografiilor lucioase cu frunzișul tomonic, piațeta orașului, cascadele și cimitirul. Sub fiecare fotografie se găsește un scurt text, de un paragraf sau două, cu explicații istorice.

— Interesant, spun, cu un zâmbet care nu obligă la un răspuns, dându-i cartea înapoi.

El își potrivește ochelarii pe nas și zice:

— *Interesant* este unul dintre cele mai banale cuvinte din limba engleză. Ce înseamnă de fapt?

Zâmbetul îmi îngheață pe buze.

— Înseamnă că nu am nimic mai bun de spus, așa că doar *interesant* mi-a venit în minte.

El clatină o dată din cap.

— Nu mi se pare că ești genul de persoană care să fie în situația să nu aibă nimic mai bun de spus.

Cana de cafea șuieră din nou, iar eu îmi trec la întâmplare palma peste ceafă ca să alung fiorul de gheață. Din senin, Hector sare iar pe tejghea, arcuindu-și spatele și împingând frenetic cu capul cartea pe care o ține bărbatul. Preț de o secundă, acesta pare surprins, apoi, deodată, zâmbește, aproape făcând gropițe în obraji.

— Pentru Hector, toate cărțile sunt potențialii lui rivali în ce privește atenția oamenilor.

— Atunci, ăsta nu e cel mai bun loc în care să trăiască, comentează bărbatul.

— Cere răzbunare în moduri subtile. Asta e tot? întreb, arătând spre carte.

Într-o clipită, Hector întinde lăbuța spre brățara de argint

de la încheietura mâinii mele și își înfige ghearele în pielea mea.

— Au! țip eu, smucindu-mi mâna. Înțelegeți ce am vrut să spun despre răzbunare, bombăn eu, uitându-mă urât la cele trei mărgele de sânge care au izvorât pe pielea mea de culoare deschisă.

— Dă-mi voie, zice bărbatul, și iute, atât de iute încât nu am timp să reacționez – scoate o batistă albastră din buzunarul pelerinei sale de ploaie și mi-o apasă pe încheietură.

Îi zăresc vârful limbii ițindu-se în colțul gurii. Îmi retrag mâna, zâmbind șovăitor.

— Cine mai poartă batistă în zilele noastre?

Vocea îmi tremură – slabă, egală. Mă uit la colțul batistei, unde sunt brodate literele AEK.

El ridică stânjenit din umeri și vără batista înapoi în buzunarul pelerinei.

— Da, îmi dau seama, nu e un obicei prea american.

— Deci sunteți englez, concluzionez eu.

Pare ușor deranjat.

— Scoțian, zice.

— Regret, șoptesc ironic. Greșeală gravă. Dușmani de moarte și tot tacâmul, nu?

Îmi duc mâna la gură, apăsându-mi buzele pe înțepăturile din piele. El mă privește lung și eu las, stânjenită, mâna în jos.

— Sunteți în vacanță? îl întreb, umplând tăcerea.

— Sunt la NYU².

— Sunteți student? insist.

Obrajii i se îmbujorează.

— Profesor.

— *Da?* întreb, dându-mi seama, cu întârziere, cât de

² New York University (n.tr.).

nepoliticos a sunat. Adică... sunteți, dau eu din cap a încuviințare. Sigur. Îmi pare rău, păreți atât de tânăr!

Acum, *eu* sunt cea care roșește. Simt asta pe obraji și pe frunte. Până și nasul mi-l simt fierbinte.

— În primul an, spune el, apoi adaugă, zâmbind ușor: bănuiesc că o să îmbătrânesc acolo.

— Ce predați? întreb.

— Istoria artei. Ești studentă?

— Încă nu, îi răspund eu. Frecventez New Hyde Prep.

Mă privește fără nicio expresie.

— E o școală cu internat din oraș. În Upper East Side. Acum, vara, stau acasă, în Hedgerow, adaug.

Împing un teanc de semne de carte din carton mai aproape de casa de marcat, aliniindu-le perfect.

— NYU e în topul meu. Deci, dacă intru, poate că anul viitor o să nimeresc în clasa dumneavoastră.

— Ar fi grozav, spune el.

Apoi își ridică privirea spre mine, aproape cu răutate.

— Atâta timp cât promiți că n-o să folosești cuvântul *interesant* în nicio discuție.

— N-aș îndrăzni, îi spun.

Îmi flutur genele. M-am plictisit toată vara și simt nevoia să flirtez un pic. Micuțul orașel Hedgerow, oricât de mare i-ar fi farmecul rustic, nu oferă o prea mare diversitate masculină. Chiar și dacă n-aș fi fost membră a uneia dintre familiile cele mai infame din oraș, opțiunile ar fi fost limitate. Dar timpul trece, așa că iau din nou cartea de la el și caut bulina cu prețul scris de bunica, cu creionul.

— Șapte dolari, îi spun, luând bancnota de douăzeci dintre degetele lui întinse.

Ia restul pe care i-l dau, fără ca măcar să-l verifice, după care îl bagă în portofel. Și în tot acest răstimp afișează o vagă neliniște. Își scoate ochelarii, își masează puntea nasului, și

se uită la mine, iar eu hotărâsc că ochii lui oscilează între albastru și gri.

— Mai caut și altceva, zice deodată. Nu e vorba de o carte.

Aruncă o privire spre ușă, de parcă meditează dacă să se răzgândească și să fugă în ploaie. Eu îmi las greutatea de pe un picior pe celălalt, lipindu-i ușor lui Hector urechile de cap așa cum îi place lui.

— Atunci, despre ce e vorba?

Cumva, nu sunt surprinsă că am ajuns la asta. Cei mai mulți dintre cei străini de oraș ajung, în cele din urmă, și la partea asta.

— O veche amintire de familie. Un ceas. I-a aparținut familiei mele timp de multe generații, apoi l-am... pierdut.

Își pune ochelarii la loc pe nas.

— Pierdut?

Flutură din mână, lumina căzând pe brățara de oțel a ceasului său. Hector face ochii mari, iar eu pun o mână pe gâtul lui până se liniștește din nou și moțâie.

— La un joc de cărți sau la un rămășag sau ceva de genul ăsta, în ultimii ani ai secolului al optsprezecelea, în New York. Jucătorii din familie, mă tem.

— Și eu cum pot să vă ajut? îl întreb și aștept să se uite la mine, ceea ce se și întâmplă, dar cu o oarecare ezitare.

Albastru glacial, mă hotărâsc eu într-un final.

— Este doar... păi... am auzit că... acest loc...

— Acest loc? repet eu.

În timp ce strecur cartea într-o pungă, trec cu degetul peste logo-ul familiei: GREENE – CĂRȚI PIERDUTE ȘI GĂSITE, NOI ȘI VECHI. Mă simt oarecum asemenea lui Hector cu un șoarece prins între labe. Se înroșește din nou.

— Am auzit că locul ăsta este specializat în astfel de treburi. Găsirea lucrurilor, adică. A lucrurilor pierdute.

— Un lucru este rareori pierdut pentru totdeauna, spun eu

enigmatic, căci așa le spune mereu și bunica potențialilor săi clienți.

Apoi mă simt puțin obosită de jocul ăsta și puțin obosită de mine însămi. Bietul om a călătorit tocmai de la New York într-o seară ploioasă pentru a găsi un obiect pierdut, fără îndoială lipsit de orice valoare, cu excepția celei sentimentale, și ultimul lucru de care are nevoie este să se joace cu el o fată de șaptesprezece ani, agasată de Talentele speciale care există în familia ei.

De anul trecut de când Agatha a făcut cursul introductiv de psihologie, am fost îndemnată să devin mult mai conștientă de mine însămi.

— Bine, uitați... ați venit în locul potrivit, dar...

Callum, mă întrerupe el. Alistair Callum. Iar dumneata, desigur, ești domnișoara Greene?

— Da. T...

Dar acum cuvintele ies năvală din el.

— Sincer, am avut ceva îndoieli că un loc ca ăsta... există. Adică, ce fascinant! Vreau să... vreau doar să spun... ce lucru minunat faci, domnișoară Greene!

Nu sunt persoana de care aveți nevoie. Știu că trebuie să-i spun asta. Dar se întâmplă rar să se uite cineva la mine așa cum se uită Alistair acum. Cu admirație și cu evlavie. Simt concomitent o strălucire și o întunecare în capul meu, de parcă ar fi aprins cineva lumina și, la fel de rapid, ar fi stins-o. Brusc, vreau să fiu în patul meu de la cămin, citind în diagonală pasajele dintr-o carte proptită pe piept, înainte de a renunța la teme și de a merge agale spre holul studenților, unde să mă uit la TV împreună cu oricine s-ar întâmpla să fie pe-acolo. Oameni normali. Oameni care habar n-au despre Talentele familiei mele. Oameni care nu se uită pieziș la mine, cu mirare sau cu dezgust, cu teamă ori cu o combinație din toate trei. Și totuși, Alistair se uită la mine

plin de speranță, strângând cu putere marginea tejghelei, în timp ce se apleacă spre mine. Mă imaginez spunând lucrul potrivit, lucrul pe care ar trebui să i-l spun unui client dacă acesta mi-ar cere ajutorul, exceptând cum să găsească ultima carte de enigme a lui Pat Griffith. Cu *bunica trebuie să vorbești. O să fie mâine aici. Eu doar păzesc magazinul. Nu eu sunt persoana potrivită. Nu de mine aveți nevoie.* În schimb, mă aud spunând:

— Vă pot ajuta. Apoi mă opresc. *Drege-o, drege-o acum,* țipă în mine un firșor de voce. Acesta este magazinul bunicii. *Așa, așa, dă înapoi.* Inspir adânc, îmi potolesc vocea, reducând-o la tăcere. Dar o ajut întotdeauna și eu la acest gen de treabă, adaug.

Cuvintele sunt ferme, neșovăitoare. Hector nu mai toarce și deschide ochii, oferindu-mi o privire lungă și mirată, galbenă.

— Am auzit de familia ta într-o prăvălie de antichități...

— Asta răspunde următoarei mele întrebări. Care anume a fost...

— *Du-te la doamna Greene, mi-au spus. Sau la Rowena, nepoata ei. De Rowena Greene ai nevoie.*

Și apoi zâmbește iar, dar de data asta e un zâmbet ciudat, o jumătate de zâmbet, și adaugă calm:

— Cuvintele pe care am așteptat atât de mult să le aud. *Rowena Greene.*

Gâtul pur și simplu mi s-a uscat, genul de uscăciune rătăcit-prin-deșert-timp-de-o-săptămână-fără-apă. Avem o grămadă de nume ciudate în familie. Chiar și așa, pe al meu îl urăsc în mod special. *Tamsin.* Sună atât de... dur și lipsit de muzicalitate! Spre deosebire de *Rowena*, care îți susură pe buze, *Tamsin* cade ca un pleoscăit. Când eram mică, am întrebat-o pe bunica în repetate rânduri de ce mă potcovise cu un asemenea nume, dar ea doar zâmbea și spunea că e o

poveste pe care e mai bine s-o lăsăm pe altă dată. Acum înghit și încerc să spun:

— Aăă... de fapt, num...

— Și când am intrat pe ușă în seara asta, am avut pur și simplu senzația că tu ești cea cu care trebuie să vorbesc. Îndeasă sacoșa într-unul dintre buzunarele interioare ale hainei sale. Probabil că mă consideri nebun. Poate că *sunt* nebun.

Își ciupește ușor puntea nasului cu două degete.

— Nu cred că sunteți nebun, spun după o clipă, când pare că a terminat de vorbit.

Am impresia că noua mea însărcinare este să-l liniștesc. Am văzut-o pe bunica liniștindu-i într-o clipită pe clienții emoționați.

— Sunt flatată, zău.

Spun asta pe un ton sincer, abținându-mă să adaug: *Habar n-aveți cât de flatată. Nimeni nu m-a mai confundat niciodată, dar niciodată, cu extrem de Talentata mea soră.*

El se apleacă peste tejghea, mă ia de mână și mi-o strânge, scuturându-mi-o de câteva ori. Hector miaună ofensat și se îndepărtează de mâinile noastre unite, dar Alistair nu pare să observe.

— Sunt atât de încântat să aud asta! Am senzația că tu chiar o să poți să mă ajuți.

Eu înghit, abținându-mă să-i arăt că mă apasă pe încheietura rănită.

— Ascultați, domnule Callum...

— Alistair, insistă el.

— Alistair, repet eu. Trebuie să-ți spun că...

— Da? mă îndeamnă el, iar când nu-i răspund imediat, umerii i se strâng ușor și brusc mâna îi cade inertă.

Nu suport să-l văd dezamăgit.

— Aăă... Voiam să spun că nu-ți pot promite nimic.

De fapt, îți pot promite că, cel mai probabil, nu voi putea rezolva treaba asta. Poate că ar fi trebuit să formulez în felul în care o face bunica atunci când se confruntă cu un anume client agasant sau cu un caz excepțional de greu. Ceea ce vrea să fie găsit va ieși la lumină. Nu voi avea odihnă până ce nu voi fi aruncat lumina în toate colțurile și nu voi fi alungat toate umbrele.

Nu că ar fi spus de multe ori în ultima vreme așa ceva. În vara asta, când m-am întors de la școală, am găsit-o petrecându-și cea mai mare parte a timpului șezând liniștită în grădină sau în camera ei, cu un abur de vis împrăștiat pe chipul și pe mâinile ei liniștite. Nimeni altcineva nu va recunoaște asta. Cel puțin, nu pe față. În schimb, mama mi-a spus că aveam să lucrez la librărie cea mai mare parte a verii, în timp ce Rowena o să stea acasă și o să ajute la celelalte treburi. *Celelalte treburi* însemnând modul de viață al vrăjitoarelor într-o lume care nu știe despre ele că există cu adevărat.

— Nu, nu. Desigur, desigur, spune Alistair, iar eu mă concentrez din nou asupra lui. Înțeleg pe deplin. Faci ce poți.

Se întoarce cu spatele la ușă și întinde mâna să-și ia umbrela fără să-și ia privirea de la mine, de parcă s-ar teme că sunt pe punctul să m-apuc să ciopârțesc aripi de liliac și să murmur incantații.

— Așteaptă! Nu vrei să-mi spui mai multe despre acel obiect? Ce anume ar trebui să caut?

El se oprește și închide ochii o clipă, iar colțurile gurii i ridică într-un zâmbet vag.

— Ba da, cum să nu. Dar...

Aruncă o privire la ceas.

— În cinci minute trebuie să prind trenul. Putem stabili o întâlnire la biroul meu, când începe semestrul?

— Sigur, îi spun, luptându-mă să nu se vadă în glasul meu

ușurarea pe care-o simt.

Cunosc genul ăsta de oameni. Odată ce o să se întoarcă la birou și o să înceapă școala, seara asta o să i se pară lui Alistair din ce în ce mai ireală, pe măsură ce o să uite amănunțele legate de ea. O să se întrebe destul de curând dacă el chiar a purtat această conversație cu o fată, într-o seară întunecată, ploioasă. Poate că toate acestea se vor transforma într-o poveste pe care o s-o spună cuiva într-o bună zi – că, odată, cândva, a încercat să contracteze serviciile unei vrăjitoare pentru ca aceasta să-i găsească un obiect ce fusese destinat oricum să rămână pierdut.

— O să te caut. NYU, bine? Scotocește în buzunarul hainei, o expresie alarmată traversându-i chipul. Aveam o carte de vizită pe-aici pe undeva, adaugă. Abia le-am primit.

Se bate peste buzunare cu mișcări tot mai agitate.

— Nu-ți face griji, îi spun eu în cele din urmă, cu un zâmbet larg. Te găsesc eu. Vreau să spun, dacă nu o să reușesc, probabil că nu vrei cu adevărat să mă angajezi pentru serviciul ăsta, nu-i așa?

El pare speriat și apoi râde, și din nou i se formează vag gropițe în obraji.

— Adevărat. Și... ei bine, cât vrei, care este prețul tău obișnuit?

— Cel obișnuit?

Oare cum se descurcă bunica la partea asta? Ea nu face niciun efort, niciodată.

— Ăăă... discutăm când o să am o idee mai clară despre munca pe care trebuie s-o fac, spun eu pe tonul meu cel mai oficial.

Asta pare să-l satisfacă, căci dă din cap a încuviințare și, în cele din urmă, dispare în ploaia deasă.

Întorc plăcuța cu ÎNCHIS, răsucesc cheia mare din aramă în încuietore și apoi mă îndrept fără grabă spre casa de

marcat. Mă simt de parcă ar fi ceva ce am uitat să fac, așa încât mă uit în jur, ochii mei sărind peste teancurile de cărți de poezie cărora încă trebuie să le schimb prețul. Brusc, ultima picătură de plăcere pe care am simțit-o la presupunerea lui Alistair, la încrederea lui în mine, se scurge, lăsându-mă aplatizată. Mi-aș dori să-i pot spune Agatheii povestea asta, dar, cumva, nu cred că povestea va supraviețui editării serioase prin care ar trebui să treacă.

Telefonul zbârnâie strident. Îi arunc o privire malefică în timp ce continuă să sune zgomotos. Nu am nevoie de niciun Talent al familiei mele ca să știu cine e. În cele din urmă, ridic receptorul.

— *Greene – cărți pierdute și găsite, noi și vechi*, cu ce vă pot ajuta? cânt în receptor.

— Tam, spune Rowena, iar vocea ei e plină de autoritate. Avem nevoie să cumperi zece kilograme de înghețată de vanilie de la McSweeney. Aparatul nostru de înghețată s-a ars.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu poate să-l repare unchiul Chester?

Unchiul Chester poate repara orice se strică. Aparatură casnică, sticlă, porțelan, oase.

— A încercat. Mătușa Minna încearcă să controleze situația. Se aude un oftat scurt, exasperat. E beat, adaugă Rowena, fără să fie necesar.

— Deja?

— Pur și simplu, închide mai devreme și cumpără ce ți-am zis, da?

— Poate că am clienți, îi spun pe un ton foarte important. Gesticulez cu mâinile spre magazinul pustiu.

— Nu ai clienți.

Oricât de Talentată ar fi, sora mea vede numai ce stă în fața ei, așa că mint cu o dezinvoltură perfectă.

— Ba chiar am.

— Pe cine? vrea ea să știe. Și, în plus, nu poate fi nimeni important. Cel puțin nu cineva pe care tu să-l poți ajuta, adaugă ea.

Tac. Îi ating nasul lui Hector cu un deget. El deschide ochii și ne privim lung unul pe celălalt.

— Am să aduc înghețata, spun pe un ton searbăd. După ce închid aici.

Mda, *bine*.

— Tam, spune sora mea, și pare și mai enervată decât înainte... N-am vrut...

— Ba ai vrut, îi spun, având din nou un ton vesel. Altceva?

— Nu uita că mătușa Lydia și Gabriel vin aici în seara asta.

Fac o mișcare circulară în aer cu un deget.

— Grozav!

Dar îmi înăbuș un junghi. *Gabriel*.

— Nu te bucuri? vrea ea să știe. Adică... nu i-am văzut de ani buni.

Mătușa Lydia nici măcar nu e mătușa noastră, dar face parte din rețeaua largă care s-a format în jurul familiei mele de-a lungul anilor, și de vreme ce le spuneam tuturor femeilor mai în vârstă *mătușă* și tuturor bărbaților mai vârstnici *unchi*, pur și simplu ne-am transformat într-o mare familie fericită. Sau ceva de genul ăsta.

Gabriel e fiul ei. El a fost cândva și cel mai bun prieten al meu, pe când eram doar copii. Apoi și-a dezvoltat Talentul de a putea localiza orice: chei, portmonee, cărți, bijuterii și nenumărate alte lucruri care ajung să fie puse într-un loc și devin instantaneu pierdute. La fel și oamenii. Pe vremea aceea, Rowena și verișoara noastră, Gwyneth, au decretat că nu se mai puteau juca de-a v-ați ascunselea cu noi. În semn de protest, n-am mai jucat nici eu niciodată jocul ăsta.

S-au mutat când el avea zece ani și eu tocmai împlineam opt. Mătușa Lydia căzuse de acord să se mute în cealaltă parte a țării, probabil pentru a-și salva căsnicia cu Netalentatul unchi Phil. Asta a pricinuit ceva supărări mamei și bunicii, căci lor nu le place nimic mai mult pe lume decât ca toți cei din familia noastră, ba chiar și din *familia extinsă*, să fie împreună. Aparent, mutatul n-a dat roade. Iar în seara asta, mătușa Lydia și Gabriel erau așteptați să-și facă apariția, unde probabil că vor fi din nou bine-veniți în legendarul țarc.

— Grozav, repet eu.

Îl mângâi pe Hector pe cap, iar el închide ochii și se arcuiește puțin sub palma mea deschisă. La celălalt capăt al firului aud pe cineva cântând. Sună aidoma unchiului Chester, vocea sa puternică de bariton cedând și pierzându-se pe alocuri.

— Trebuie să închid, spune Rowena pe un ton ferm, de parcă eu aș fi vorbit întruna, mult și zgomotos. Nu uita de înghețată!

— Ce să nu uit? întreb, dar ea deja a închis, așa că ultima mea glumiță s-a irosit.

DOI

STROPI MARI DE PLOAIE răpăie pe brațele și picioarele mele în timp ce mă îndrept spre casă pe bicicletă. Picioarele mele pedalează, oglinzile captând și reflectând luminile de pe stradă. O dată sau de două ori, câte o mașină trece fășând pe lângă mine, vocile trâmbițând zgomotos, acoperind muzica.

— Ciudato! strigă cineva de la o fereastră, iar cuvântul m-a pocnit în față.

Înghit în sec și pedalez mai repede, până ce ajung la ultima fâșie de drum de țară care duce spre casă. Apoi, brusc, perdeaua de ploaie se ridică și greierii dau semne de viață.

Îmi dau ochii peste cap. Îmi închipui că Rowena n-a putut suporta ideea ca puțină ploaie să-i strice petrecerea de logodnă. Îmi imaginez că tata a cedat în numai trei secunde cererilor ei lingușitoare și a cerut cer senin și briză înmiresmată care să adie din orice colțișor al casei noastre.

Salt întruna și merg cu viteză pe aleea laterală, făcând tot ce-mi stă în puteri să evit numeroasele gropi, care par să se înmulțească de fiecare dată când vin acasă călare pe bicicletă. Toate ferestrele sunt luminate, proiectându-se ca niște cusături pe întunericul care învăluie peluza ca o mantie. În aer se înalță mirosul dulce-înțepător al focului de afară. Se pare că sărbătoarea a început deja. Mi-o imaginez pe bunica așezată în jilțul ei măreț, o adevărată regină pe

tron. *Spune-i, ba nu-i spune, spune-i, ba nu-i spune! Spune-i că ai mințit!* Chiar și în caz că Alistair Callum se va întoarce vreodată la magazin, aş putea oricând să le spun membrilor familiei mele că am uitat de solicitarea lui. Deoarece ar fi cât se poate de credibil. Roata din față a bicicletei mele se afundă în niște turbă care pot să jur că azi-dimineață nu era acolo, iar dinții îmi clănțâne. Virez brusc, încerc să frânez, și apoi – *bum!* – mă ciocnesc de ceva foarte solid. Și uman. În secunda următoare sunt în cădere, și când ajungem amândoi întinși pe jos, exact în același timp, persoana în care m-am izbit întinde brațul și împiedică bicicleta să cadă peste noi.

— Of, sunt așa de... încep eu, și imediat o voce masculină, extrem de iritată, mă întrerupe:

— Poate că ar trebui să te uiți pe unde mergi?

Nedreptatea celor spuse mă îmboldește și, înainte să pot să mă abțin, rostesc:

— Poate că ar trebui să te uiți unde *stai*?

Îmi dau seama cu întârziere că încă stau deasupra persoanei respective, și mă ridic cu greu în picioare. Este atât de întuneric, încât nu pot să văd toate pagubele, dar simt că brațul drept îmi este acoperit de noroi și simt și o durere usturătoare în genunchiul drept. Mă scutur de piatra ce mi s-a încrustat în piele. Grozav! Pot să-mi închipui privirile care se vor așinti asupra mea când voi intra la petrecerea Rowenei.

Când întind mâna să-mi iau bicicleta, roata din față încă se mai învârtește.

— Poftim, zice tipul. Dă-mi voie să...

— Nu, am prins-o!

Umerii noștri se ciocnesc când ne repezim amândoi spre bicicletă, iar eu izbesc ghidonul în ceea ce pare a fi șoldul lui. Lângă mine, bărbatul expiră puternic. Sper măcar că a fost șoldul.

— Bine, atunci, zice el cu vioiciune, de parc-ar vorbi

printre dinți, și brusc mă bucur că întunericul îmi ascunde fața.

Intenționez să păstrez o distanță de câțiva metri între noi. Cel puțin doi.

— Îmi pare rău! murmur eu în timp ce ne îndreptăm spre casă.

Bicicleta mea scoate un țăcănit care nu pare să fie de bine. Și taman atunci îmi trece prin minte că am uitat să iau înghețată. Încerc să nu oftez prea tare. Unica mea consolare este că Rowena se va fi așteptat ca eu să uit. Ceea ce nu e câtuși de puțin o consolare.

Când ajungem în fața verandei, îmi reazem bicicleta de balustradă, mă întorc spre el și deschid gura să spun ceva de genul *îmi pare rău*, dar cuvintele mi se evaporă din gâtleej. Tipul care stă lângă mine este incredibil de frumos. Are părul negru, lung până la umeri, ochii negri și o față alungită. Buzele lui suple, elegante, schițează un zâmbet, în timp ce el spune:

— Cine a știut că ai să devii atât de neîndemânică, Tamsin?

Fac o încercare eșuată de a-mi șterge noroiul de pe antebraț în timp ce mă holbez la luna albastră tatuată în partea dreaptă a gâtului său. *Cine a știut că ai să devii atât de sexy?* Înghit în sec și spun doar:

— Bună, Gabriel!

De îndată ce intrăm în casă, mătușa Beatrice se repede spre noi.

— L-am pierdut, mormăie ea și îl apucă pe Gabriel de încheietura mâinii. O clipă, studiază mâinile lor unite și apoi îl examinează și pe el. Te cunosc, șoptește ea.

— El e Gabriel, mătușă Beatrice, spun eu cu voce tare, pentru a împrăști memoria, care de vreo zece ani e tot mai

slabă.

Mătușa Beatrice pare să-și fi pierdut și auzul. Și totuși, la o sută unu ani, ea este cea mai bătrână membră a familiei. Și ea chiar face parte din familie, fiind sora bunicii mele. Nu l-am cunoscut pe soțul ei, unchiul Roberto. A murit cu puțin timp înainte ca eu să mă nasc și, după părerea mamei, de atunci a început ea să-și piardă busola.

— Știu cine este, răspunde ea, iar nasul ei lung tremură de parcă m-ar adulmece. Apoi adaugă: Și te cunosc și pe tine.

Încuviințez cu o mișcare a capului. De trei ani înapoi tot spune că mă *cunoaște*. Nu contează că am văzut-o zilnic toată viața mea, cu excepția anului trecut, când am fost plecată la școală.

— O, scâncește ea și dă drumul mâinii lui Gabriel. Chiar am pierdut-o.

— Ce-ați pierdut? o întreabă Gabriel cu multă răbdare.

— N-o ai la mână, mătușă Beatrice? îi sugerez eu, iar când ea îmi aruncă o privire zăpăcită, arăt spre încheietura mâinii ei osoase și spre brățara cu diamante.

Uneori poate fi păcălită să creadă că tocmai ai găsit ceva ce ea crede că a pierdut. Atunci va fi fericită o vreme, după care se prăbușește iar și începe să-și frământă mâinile.

Preț de o clipă, își examinează cu ochi strălucitori brățara, apoi clatină cu tristețe din cap.

— Nu, dragă, răspunde ea cu glas tremurat. Am pierdut-o.

Îmi zâmbește – un zâmbet dulce care-i întinde milioanele de riduri de pe față. Apoi îmi aplică un sărut distrat pe obraz, cu miros de pudră de talc și de cireșe, iar eu o îmbrățișez cu afecțiune adevărată. Mi-e milă de mătușa Beatrice. Se pare că ea a fost cândva o vrăjitoare puternică, care putea face oamenii să nu mai miște doar atingându-i cu degetul. Totuși, ceva s-a întâmplat cu mult timp înainte de nașterea mea, chiar și înainte ca mama să se fi născut, dar nimeni nu

vorbește despre asta. Acum, ea își petrece cea mai mare parte a timpului bântuind prin lumea ei, căutând ceva pierdut.

— Iată-vă, spune Silda, verișoara mea, venind lângă noi. Își dă ușor ochii peste cap înainte să spună cu o voce veselă: Uite ce ți-am adus, mătușă Beatrice. Preferata ta.

Ține în căușul palmei o minitartă cu fructe. Mătușa Beatrice pufnește ușor.

— Mie îmi place ciocolata, spune ea.

Silda clipește, închide palma, apoi o deschide iarăși pentru a scoate la vedere un fursec rotund, mare, cu fulgi de ciocolată.

— Preferatul tău, îi spune din nou, din ton răzbătând lingușeala. Și mai sunt o grămadă acolo de unde vine ăsta.

— Pierdut, murmură febril mătușa Beatrice, dar îngăduie să fie condusă.

Eu clatin din cap.

— N-ai putea... dau să-l rog.

— N-a pierdut nimic din ce aș putea eu să gădesc, îmi răspunde Gabriel, ridicând ușor din umeri. Am încercat mai devreme. Era ceva cu un ceas de buzunar. Dar când am găsit un ceas de buzunar într-un sertar, nu era ceea ce voia ea.

Mă scarpin pe mână. Bucățelele de noroi cad pe covorul uzat. Cu coada ochiului o văd pe mama stând în capătul opus al încăperii. Întoarce capul în direcția mea și deodată devin foarte conștientă de găurile din dreptul genunchilor jeanșilor mei și din tricoul meu decolorat, *My Little Pony*, articolul meu de îmbrăcăminte preferat, la mâna a doua, achiziționat astă-primăvară.

Eu ar trebui să mă duc să mă schimb, îi zic. Iar tu ar trebui să te alături celorlalți. Probabil că nu e o idee prea bună să petreci atâta timp stând de vorbă cu oaia neagră a familiei, adaug pe un ton nepăsător.

Gabriel ridică din sprâncene.

— Oaia neagră a familiei?

Ridic din umeri.

— Știi care e treaba, îi spun, căci sunt sigură că până acum a aflat de la toată lumea.

— Ba nu. Iar acum m-ai făcut curios.

Face un pas mai aproape de mine. Nivelul de agitație al discuțiilor din cameră rămâne destul de ridicat, dar deodată am senzația că suntem ca etalați într-o vitrină.

— Haide, Gabriel. Te-ai întors de... cât a trecut în total? Patruzeci de minute? Trebuie să fi obținut informații prețioase în legătură cu tot ce s-a întâmplat de când ai plecat.

El pare că se gândește o clipă și mă aștept să-mi spună ceva fals în semn de consolare. În schimb, el zice:

— Poate că așa fi fost la curent dacă m-ai fi informat de-a lungul anilor.

— Poftim? îl întreb, cu o expresie confuză pe chip.

Dar știu la ce se referă. Se pare, Gabriel crede că și eu știu, căci spune exact ceea ce gândesc.

— Știi la ce mă refer. Ce-a fost asta, să nu-mi răspunzi niciodată la scrisori? Ce-a fost cu tăcerea asta din partea ta?

Se uită la mine lung, cu ochii mijiți, de parcă m-ar provoca să nu cumva să îndrăznesc să mă uit în altă parte. Dar o fac.

Când mătușa Lydia ne-a anunțat că pleacă în California, Gabriel și cu mine am încercat tot ce s-a putut ca s-o convingem să nu-l ia și pe el. Argumente raționale, țipete, greva foamei (am rezistat doar cinci ore, după care am cedat) și refuzul de a vorbi. Nimic n-a mers. În ziua în care au plecat, i-am smuls o promisiune unui Gabriel mut, alb la față, că ne vom scrie reciproc săptămânal. Apoi au pornit la drum cu mașina, Gabriel întorcându-și fața de la casă și de la noi toți adunați pe peluză. În schimb, de pe canapeaua din spate a mașinii, privea neclintit ceafa mamei sale, de parcă

ar fi sperat să-i perforeze craniul. Norocul ei a fost că nu ăsta era Talentul lui.

Două luni mai târziu, mi-a trimis o hartă, desenată cu o mână expertă, a noului său oraș, plină de cranii și de oase încrucișate marcând toate locurile în care jura el că se găseau comori îngropate, de vreme ce eram înnebuniți după așa ceva. Dar cam pe atunci avusese loc cea de-a opta aniversare infamă a mea, iar eu eram într-o stare prelungită de șoc. La câteva săptămâni după hartă, mi-a trimis o scrisoare lungă despre școala lui și despre cum nu semăna cu vechea noastră școală. Apoi mi-a trimis un bilet în care scria cu trei semne de întrebare făcute cu roșu: *De ce nu-mi răspunzi???* După aceea, nimic. Încă mai aveam cele trei scrisori.

Dar acum ridic din umeri.

— Gabriel, ascultă, eram doar niște copii. Du-te! Amestecă-te printre ceilalți! Zău! Am făcut un pas în spate, încercând să ignor privirea pe care mi-o arunca, acel binecunoscut *Ce pui la cale?* care pare că nu s-a schimbat deloc. Mă topesc în mulțime.

— Tamsin, mă strigă mama materializându-se în fața mea. I-ai felicitat pe sora ta și pe James?

Abia am ajuns aici, îi reamintesc, cu toate că știu că e perfect conștientă de asta.

— Cum a fost la magazin? Aglomerat?

Brusc, chipul sincer al lui Alistair îmi reapare în minte. Uitasem de tot de el, cu toată tărașenia asta cu bicicleta și ciocnirea de Gabriel. Clatin din cap pentru a scăpa de imagine. Peste câteva săptămâni o să-i treacă, îmi spun.

— Nu prea.

Ea inspiră, apoi pune mâna pe brațul meu.

— Vrei te rog să încerci în seara asta să fii drăguță cu sora ta?

— Mereu încerc să fiu drăguță.

Mama clatină din cap. O șuviță argintie se desface din cocul în care și-a prins părul rebel.

— Încearcă mai mult, îmi spune ea, iar adâncitura aceea dintre sprâncene i se accentuează.

— Da, mami.

Oftez, conștientă că asta sună ca din manualul pentru adolescenți frustrați. Măcar de-ar fi așa.

— Altceva? Tocmai voiam să mă duc să mă schimb, adaug. Mama pare ușurată.

— A, bine, spune ea plină de speranță, iar eu rezist imboldului de a râde.

Zâmbește în timp ce eu mă îndepărtez, dar simt cum urmărește cu privirea.

La câțiva metri, unchiul Morris apare și dispare spre amuzamentul unui copilăș, care strigă și râde în brațele mamei sale. Fetița își tot întinde mânuțele pentru a-l apuca pe unchiul Morris de barbișonul cenușiu, iar el o lasă să se apropie după care dispare iar. Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Mi-l amintesc jucând același joc cu Rowena și cu mine, atunci când eram mici.

Merg târșâindu-mi picioarele, trecând pe lângă grupuri de alte mătuși, unchi, veri și prieteni de familie. Cu toții zâmbesc și/sau îmi fac cu mâna, iar eu zâmbesc și/sau îmi fac cu mâna, dar nu mă opresc. Știu ce priviri mi se aruncă pe la spate – sprâncene înălțate întrebător, ridicat din umeri, mai mult decât grăitor, șoapte de compasiune. *Biata Camilla – fiica ei, ce pierdere, atât de incredibil. Nu s-a mai întâmplat în familie... nici nu se mai știe de când. Iar ea se presupunea că va fi, se presupunea că va fi, se presupunea că va fi...*

— Mișcă! spun, împingând cu gheata la o parte din calea mea un băiețel în timp ce urca scara masivă din stejar.

El se lipește repede de perete, dar se uită urât la mine,

mijindu-și ochii căprui. Nu-mi pot aminti numele lui, dar știu că este fiul uneia dintre extrem de enervantele mele verișoare de gradul al doilea sau al treilea, Gwyneth, care poate face numai cu o mișcare din deget ca orice lucru să fie acoperit de chiciură. Un ursuleț de pluș plutește în apropierea șoldului meu, rostogolindu-și ochii din sticlă, în timp ce o puștoaică se întinde disperată după el. Reușește să-i atingă o lăbuță cu vârful degetelor, înainte ca ursulețul să se îndepărteze de ea. Îi arunc o căutătură urâtă băiatului, cu și mai multă ură.

— La fel ca mama ta, răzgâiat mic ce ești! mârâi eu, înșfăcând animăluțul din aer și pocnindu-l cu el pe băiat peste cap.

— Au! scâncește el, ducându-și mâna în sus să-și frece fruntea.

— Nu te-a durut, îi spun, aruncându-i o privire nimicitoare.

— Jucam un joc, murmură el.

Aceasta era replica favorită a lui Gwyneth pentru a se apăra ori de câte ori adulții ne găseau acoperiți de gheață, cu buzele vinete de frig.

— Tu jucai, i-o trântesc eu. *Ea*, nu.

Îi dau ursulețul fetei cu fața brăzdată de lacrimi, care mă privește nesigură, cu ochii ei mari, căprui.

— Ești geloasă, murmură el. Că nu poți să faci nimic.

Înainte să mă pot opri, smulg jucăria dintre degetele șovăielnice ale puștoaicei și-l lovesc pe băiat de câteva ori peste cap.

— Au! strigă el din nou.

— Mă jucam doar, îi spun apăsând înainte de a-i întinde iar ursulețul fetei.

De data asta, ea îl înșfăcă din mâna mea.

— Cu plăcere, îi spun și urc apăsând restul treptelor.

O priveliște a New Yorkului vara – saci cu gunoi

îngrămădiți pe trotuarele crăpate, șiruri strălucitoare de vehicule în trafic și cete de oameni împingându-se, cu sacoșe de cumpărături Century 21 – îmi trece prin gând. O oază minunată, pentru scurt timp.

Trebuie să mă întorc la școală.

TREI

ÎN SANCTUARUL TEMPORAR al camerei mele, mă opresc o clipă în fața oglinjoarei cu ramă poleită de deasupra scrinului meu pentru a-i zâmbi pozei cu Agatha îmbrăcată cu o cămașă cu volănașe. Cuvintele MI-E DOR DE TINE. CHICAGO E NASOL! sunt scrise cu marker negru pe partea de jos a fotografiei. Îmi trec mâna prin părul negru și cărlionțat, îmi caut rapid peria de păr, renunț, și, în loc de asta, înfig un pumn de agrafe strălucitoare în toată încâlceala. Pipăi marginea tricoului meu *My Little Pony*, mă încrunt și îmi caut pachetul de țigări de urgență pe care l-am dosit între noptieră și perete. Deschizând fereastra, suflu rotocoalele de fum prin găurile din plasa uzată.

— Ah, Tam, ce scârbos! se aude din spatelul meu vocea rece a surorii mele.

Ultimul meu rotocol de fum iese strâmb, deșirându-se în mici fuioare, după care mă întorc spre ea.

— Nu știi cât de rău îți afectează sănătatea?

Fac ochii mari.

— Zău? Mi-aș dori să tipărească avertismente sau ceva asemănător pe pachete. Cât de iresponsabil din partea lor!

Sora mea clatină din cap, reușind cumva să-și țină prinse în cocul elegant toate șuvițele părului ei blond strălucitor. Poartă o rochie neagră, lungă până la genunchi, fără mâneci, pantofi negri cu tocuri înalte, un șirag de perle și nu e

machiată deloc, în afară de luciul roz de pe buze. Mă uimește cum Rowena reușește să arate atât de *proaspătă* în fiecare zi în mijlocul grămezii de farfurii ciobite, gresie crăpată, tapet care se cojește și podele de scânduri inegale.

E toată numai suprafețe lustruite și reflexii strălucitoare, cineva care nu are nevoie de machiaj și care probabil că nici nu va avea vreodată. În plus față de Talentele ei extraordinare, se întâmplă să fie și frumoasă de-ți stă inima în loc. Mă simt șleampătă numai uitându-mă la ea. Acum își mijește spre mine ochii mari și verzi, mărginiți de gene dese, cu numai o nuanță mai închise la culoare decât părul.

— Cu asta te îmbraci?

Mă uit la mine și ridic din umeri:

— Mda, tocmai m-am schimbat. Ți place?

Inspir și expir, ignorând ușoara tuse a surorii mele.

— N-ar trebui să fii jos, primind felicitări și toate cele?

— Am venit să văd dacă mai vii jos.

Tonul vocii ei a urcat de-abia simțit. Dar am învățat să-i urmăresc toate inflexiunile vocii. Rowena este extrem de Talentată în arta discursului. Vocea îi este miere amestecată cu scorțișoară și cu vin. Ea poate fermece în timp ce vorbește, vocea ei făcând lupinguri și răsucindu-se în mințile oamenilor până ce ei ar sari și de pe stânci în mare, dacă ea le-ar cere. De parcă asta n-ar fi de-ajuns, ea poate să dea putere cuvântului și obiectelor fără viață. Când eram mici, obișnuia să mă încante ore în șir făcând statuile din grădină să vorbească, cu vocile lor pline de piatră și praf. Apoi, când am împlinit opt ani și nimic din ceea ce trebuia să se întâmple nu s-a întâmplat, obișnuita distanță dintre surori a crescut la dimensiunea unui canion. De fiecare dată când încerca să-și folosească puterea asupra mea se încurca singură, îmi arunca o privire pe care cu greu puteam să o suport, și se îndepărta în grabă.

— Ce părere ai despre Gabriel? mă întreabă ea?

Știu că dacă șovăi sau mă îmbujorez sau fac orice altceva în afară de a-i răspunde imediat, Rowena mă va prinde în laț, așa că-i răspund pe cât de normal posibil:

— E OK, așa cred. Pare să fie același Gabriel de altădată.

— Zău?

Rowena mă studiază de parcă aș fi o insectă ciudată pe care n-a mai văzut-o până acum.

— Cred că s-a schimbat total. E atât de chipeș acum! Vreau să spun – flutură o mână –, dacă îți place genul acesta de înfățișare.

Nu mă pot abține.

— Ce înfățișare?

Ea zâmbește.

— Știi tu. Înfățișarea de muzician ciufulit.

— E muzician?

— Nu știi? Merge la Juilliard semestrul ăsta. Așa că o să fiți amândoi în oraș. Își aranjează colierul, degetele ei alunecând peste perlele lucioase. Vezi tu, spune ea gânditoare, unchiul Chester și mătușa Rennie vor fi plecați aproape toată toamna. Ai putea să stai la ei, în loc să mergi la cămin.

Felul în care rostește cuvântul *cămin* face să pară că e mai degrabă o *colonie de leproși*.

— Trebuie să locuiesc la cămin. Asta e regula.

Cel mai fericit moment din viața mea a fost atunci când am primit scrisoarea de acceptare de la New Hyde Prep. Cel de-al doilea moment fericit a fost când am citit una dintre multele broșuri groase și lucioase și am aflat că toți elevii sunt obligați să locuiască în cămin.

— Și-mi și place la cămin.

Chipul surorii mele tresare de-abia vizibil.

— De ce? mă întreabă ea, cuvintele fiindu-i pline de

dispreț. De ce să vrei să locuiești acolo printre...

— Printre ce? Printre cine? o întreb calmă.

Țigara îmi arde vârful degetelor și o las să cadă într-un pahar cu apă de pe noptieră, privind-o cum se stinge instantaneu.

— Printre oameni care nu știu cine ești.

Sora mea își alege cuvintele cu grijă, lăsându-le să cadă așa cum au căzut multe pietre între noi. O privesc lung.

— Rowena, la școală nu sunt un monstru. Nu ies în evidență. Mă amestec printre ei. Tu nici nu-ți poți imagina cât este de minunat... să te amesteci printre ceilalți.

— Eu n-aș vrea, declară ritos sora mea, îndreptându-se de spate.

Privesc mukul de țigară scufundându-se în paharul cu apă.

— Sigur că n-ai vrea. Nici n-ai avea nevoie să o faci, îi spun calmă.

Una dintre condițiile care mi-au fost impuse, ca să fiu lăsată să merg la școală în New York, a fost să locuiesc cu unchiul Chester și mătușa Rennie, în casa lor veche de un secol din Washington Square Park. Dar când am informat-o pe mama că n-o să pot să stau acolo, din pricina regulilor școlii, am avut parte de cea mai urâtă ceartă din viața mea. Bine, cea de-a doua ceartă urâtă. Cea mai urâtă fusese cea legată de școală. Am țipat amândouă până când cerul a căpătat culoarea unei prune putrede și o combinație ciudată de ploaie și grindină a început să cadă pe Pământ. Câteva minute mai târziu, s-a stârnit un vânt îngrozitor, care a zgâlțâit ferestrele și ușile de parcă ar fi căutat o cale de intrare. În cele din urmă, tata a intrat în bucătărie și ne-a explicat cu o voce calmă că vremea avea să continue să se înrăutățească dacă nu încetam să ne certăm. Chiar și atunci, mama părea pregătită să continue, până ce a intrat bunica în

bucătărie și zis simplu: *Ajunge. Las-o să se ducă.*

Îmi amintesc că m-am simțit recunoscătoare și tristă, în același timp. Recunoscătoare pentru că mama avea să mă lase să plec, și tristă pentru că bunicii, în mod evident, nu părea să-i pese prea tare unde mă duceam. Pentru că, stând în preajma ei, probabil că-i aminteam de faptul că se înșelase cândva.

— Dacă nu ai niciun Talent nu înseamnă că ești unul dintre *ei*, îmi spune sora mea, iar eu mă simt deodată epuizată.

— Zău, Ro, n-ai putea să te întorci la petrecerea ta și să mă lași pe mine să-mi poluez plămânii în pace?

Sora mea se îndreaptă spre ușă.

— Știu că mi-ai spus că abia te-ai schimbat, dar, dacă aș fi în locul tău, m-aș mai gândi o dată. Tricoul ăla... zău că nu te prinde.

În pofida faptului că Rowena nu are darul mamei de a se mișca atât de repede, cu viteza luminii, se poate totuși mișca destul de repede. Mai ales când tocmai aruncasem spre ea conținutul paharului cu apă, cu tot cu mucul de țigară. Apa se izbește de cadrul gol al ușii, curgând în pâraiașe prin crăpăturii lemnului vopsit.

— *Obraznico!*

Strigătul surorii mele, un sunet lipsit de armonie, vine de undeva de la jumătatea holului. Drept răspuns, trântesc ușa.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Trag de timp cât pot de mult, dar în cele din urmă ies din camera mea purtând o rochie de stewardesă de la American Airlines din 1960. E o rochie albă, mulată, închisă cu fermoar, cu un paspoal cu roșu și albastru la tiv, și e ceva deosebit de vesel în legătură cu logoul brodat pe buzunarul de la piept. Nu mai trebuie să spun cât sunt de încântată de

ea și că sunt cât se poate de sigură că voi fi singura căreia îi place. Cu o posibilă excepție – Gabriel.

Oprindu-mă pe palierul pustiu, zăresc capul Rowenei cu părul ei blond perfect coafat, stă intenționat cu spatele la mine. Stă lângă James, cu o mână așezată ușor pe brațul lui, nu fiindcă ar fi avut nevoie de sprijin. James o urmărește pe sora mea așa cum un copil urmărește o lampă de veghe dintr-o cameră întunecată. Pare să se teamă că în orice clipă ea ar putea să zboare de lângă el. Pe mine m-ar înnebuni să fiu privită întruna, dar Rowena pare să accepte cu grație, firesc, la fel ca tot ce îi cade în poală.

La vremea asta, până și vinul de casă al unchiului Chester începe să pară bun. Dar înainte ca eu să pot găsi niște vin, o văd pe bunica în colțul încăperii, așezată în jilțul ei masiv, tapițat cu catifea albastră. Acolo preferă ea să stea în timpul oricărei reuniuni de familie. Rudele circulă pe lângă ea, prezentându-și omagiile. La nouăzeci și trei de ani, este în mod oficial capul familiei.

Îmi fac drum spre ea, așteptând până ce mătușa Linnie o sărută pe obrajii pergamentoși și se îndepărtează, scăpărând scânteii, așa cum se întâmplă de fiecare dată când se emoționează.

— Tamsin, spune bunica.

Vocea ei profundă, bogată, pornind din trupul ei mic, niciodată nu încetează să mă surprindă. Dacă își dorește, nu trebuie decât să ridice vocea cu numai un semiton pentru a le cuceri atenția tuturor celor aflați în încăpere.

— Bunico, îi spun, aplecându-mă să o sărut.

Miroase a tincturi și a cataplasme pe care le prepară permanent, un amestec de ceva iute și dulce, ca prima adiere de primăvară. În seara asta e îmbrăcată toată în alb, agrafe cu diamante prinzându-i părul argintiu în creștetul capului. Dar în pofida efortului evident, nu mă pot abține să nu

remarc că pielea ei are nuanța gălbuie a satinului vechi, iar ochii ei par să se fi scufundat și mai adânc în orbite.

— Așază-te lângă mine, mă invită ea, iar eu mă las în genunchi.

Discret, îmi așez poalele împodobite ale rochiei, concentrându-mă asupra senzației pe care mi-o dă atingerea pielii întoarse, golindu-mi mintea de orice altceva.

Bunica poate intra în mintea oamenilor asemenea celui mai mic și mai ușor păianjen de pe pielea lor. Ei nu simt aproape niciodată impactul. Ultima dată când a intrat în mintea mea s-a întâmplat când aveam șase ani.

Vărul meu Jerom tocmai își descoperise recent Talentul de a-și încetini sau de a-și accelera mișcărilor, astfel că l-am convins că ar trebui să *zburăm* (sau, de fapt, să cădem cu încetinitorul) de pe acoperiș. Cred că greutatea mea adăugată pe spinarea lui Jerom a stricat calculele, căci mai târziu, cu o gleznă ruptă, m-am găsit în fața mamei și a bunicii, care veniseră alergând alarmate de plânsetul lui Jerom, spunându-le întruna că nu fusese ideea mea. Mama își făcea de lucru deasupra lui Jerom strigându-l pe unchiul Chester, iar eu o priveam, când, brusc am simțit cea mai fină atingere înlăuntrul meu, asemenea primei picături de ploaie. M-a luat un iureș și viziunea mi s-a întunecat, iar apoi mi-am recăpătat acuitatea vizuală. Bunica a clătinat din cap înspre mine, iar eu mă simțeam de parcă înghițisem multă țărână. Oricum, nu cred că mi-a mai făcut-o de atunci, dar pentru orice eventualitate, în caz că mai încercă, sunt întotdeauna atentă.

Scrutez încăperea, apoi ochii mi se opresc asupra lui Gabriel, care vorbește cu Rowena. Ea zâmbeste – are acel zâmbet vag, rece care o face să pară că e în posesia unui secret delicios –, iar fața îi este înclinată în jos, pe jumătate întoarsă spre el.

Aceasta este una dintre pozițiile favorite ale Rowenei, fără doar și poate fiindcă le permite oamenilor să absoarbă frumusețea profilului ei fără cusur. Îmi mușc buza. Nu pot să privesc așa ceva, deci mă uit în jos, la propriile-mi mâini.

— Am auzit că te-ai întâlnit din nou cu Gabriel, zice bunica.

— Mda. Mai degrabă... am dat peste el. Cu bicicleta.

Bunica se uită la mine, apoi își închide rapid ochiul drept. E derutant modul cum își poate închide complet un ochi, în timp ce celălalt rămâne larg deschis, fără să clipească.

— De ce ai făcut așa ceva?

— Nu dinadins, protestez, înainte să-mi dau seama că râde.

— Cum a fost la librărie? Ai avut clienți?

— Câteva, îi răspund, gândindu-mă pentru o fracțiune de secundă la Alistair Callum. *Spune-i, spune-i acum!* Apoi îmi golesc mintea. N-am apucat să schimb preturile acelor cărți de poezie, îi zic. Ridică o sprânceană, iar drept efect, fruntea i se umple de riduri. Dar o s-o fac mâine, adaug repezit.

Lasă încet sprânceana în jos.

— Muncești mult, îmi spune în cele din urmă, cu vocea aspră.

— Mda. Eu... mulțumesc.

Un zgomot strident mă face să privesc în sus. Unchiul Chester a deschis dulapul cu serviciile de porțelan și aruncă farfuriile pe podea, iar apoi mărunțește cioburile sub tălpile pantofilor ca să fie sigur. Îl privesc până ce dulapul e gol. Apoi își trece mâinile peste cioburi și înmânează farfuriile întregi publicului său de copii rămași cu gura căscată. Din gesturile sale elaborate pot doar să ghicesc că îi încurajează să zdrobească farfuriile, pentru ca distracția să reînceapă.

Brusc, mama apare în raza mea vizuală, luând și cu dreapta și cu stânga farfuriile din mâinile copiilor. Pe chip i

se citește încrâncenarea și în orice moment mă aștept să încep să spargă farfuriile în capul unchiului Chester. Dar chiar atunci se deschide ușa de la intrare. Tocmai a sosit tata, direct de la sere, judecând după înfățișarea sa. Continuând să strângă la piept farfuriile, mama dispăre de lângă unchiul Chester, pentru a se materializa lângă tata. Se apleacă spre el, buzele mișcându-i-se rapid. Fără îndoială că e furioasă că el a întârziat și e murdar de pământ.

Mai târziu, mărșăluim cu toții spre curtea din spate, unde tronează altarul de piatră. Nu mai există nici cea mai mică urmă a ploii care a căzut torențial mai devreme sau a umezelii care a persistat toată vara. În schimb, cerul e senin și stelele strălucesc, peste curte adîind o briză cu parfum de regina-noptii, înfoind ușor fustele, cămășile și părul deopotrivă. Dar eu sunt incapabilă să mă bucur văzându-l pe tata cum face mari eforturi să fie vesel, influențat de vremea bună. Sunt prea conștientă de Gabriel și de faptul că nu s-a uitat la mine, excepție făcând o scurtă privire pe care mi-a aruncat-o atunci când am ieșit pe ușa din spate. Bine, da, l-am respins mai înainte, dar asta nu înseamnă că trebuie să se țină deoparte. Sunt sigură că Agatha ar fi avut un adevărat regal analizând acest lucru.

Înainte ca măcar să mă gândesc să-i zâmbesc, Rowena și Gwyneth îl iau de braț și îl trag mai la o parte. Prin urmare, merg alături de mătușa Beatrice, care se tot oprește pentru a privi lung la vârfurile pantofilor ei aurii, de parcă nu înțelege cum de au ajuns asemenea obiecte în picioarele ei.

Și chiar și atunci când alcătuim un cerc în jurul altarului de piatră, eu încă mai sper că Gabriel se va uita în direcția mea și îmi va face cu ochiul sau ceva de genul ăsta. Pentru a-mi distra singură atenția, studiez blocul masiv de piatră al altarului, venele negru-albăstrui care străbat piatra de

culoare închisă, stratul gros de petale de flori de vară și cele opt lumânări neaprinse făcute din ceară cremoasă de la albinele din stupii tatălui meu.

— Bună seară, zice mama, iar briza dispare deodată, vocea ei răsunând în liniștea limpede și curată. Fericirea ne-a ieșit în cale în seara asta, ca în fiecare seară.

— Fericirea ne-a ieșit în cale, repetă toți ceilalți aidoma unui cor.

Mai puțin eu. N-am chef.

— Seara asta e una specială, continuă mama, deviind ușor de la deschiderea obișnuită în genul *bla, bla, bla* a acestor ceremonii, în timpul cărora eu nu mai bag în seamă nimic. În seara asta sărbătorim uniunea a doi oameni dragi, Rowena și James.

Mama face o pauză și se uită entuziasmată în direcția lor, așa cum de altfel fac toți ceilalți.

Privirea mea, încețoșată și năucă, trece peste chipuri.

— De asemenea, le mulțumim celor doi membri ai familiei noastre care în cele din urmă s-au întors acasă: Lydia și Gabriel. Pentru a-i onora în seara asta, îi rog să aprindă cele opt lumânări.

Un murmur slab străpunge aerul. Clipesc. Asta chiar că este o onoare. N-am văzut niciodată până acum pe altcineva în afară de bunica sau de mama care să aprindă lumânările, exceptând Ritualul de Inițiere. Fascinată, o studiez pe Rowena și roșeața care îi apare în obraji. Apoi se aude un zgomot, când toți își unesc mâinile.

Mâna mătușii Beatrice își face loc într-a mea, iar eu o prind ușor, temându-mă că o strânsoare prea puternică i-ar zdrobi oscioarele ca de pasăre fragilă. De cealaltă parte a mea, vărul meu Jerom îmi cuprinde mâna cu a lui, care este mai mare și, din nefericire, și transpirată.

— Au! Nu așa de tare, șuier eu, dorindu-mi să-mi pot

elibera mâna și să mi-o șterg de rochie.

Desigur, mă aleg cu o privire dezaprobatoare din partea mamei, care cu o mână o ține pe bunica și cu cealaltă pe tata. În timp ce Gabriel și mama lui pășesc în cerc și se apropie de altarul celor patru elemente, bunica începe ritualul de rugăciune, vocea fiindu-i bogată și plină, în ciuda înfățișării ei oflitate.

— Trupul meu e din Pământ, Sângele din Apă.

Mă întreb dacă sunt singura care observ poticneala din respirația ei.

Repetă cu toții după ea, vocea Rowenei înălțându-se limpede și puternică deasupra răspunsurilor murmurate. Plină de gratie Lydia ia prima lumânare și aprinde Vestul și Sudul, apoi se întoarce și îi înmânează flacăra lui Gabriel. Îi studiez fața îndeaproape, dar el pare calm, relaxat, ca și când aceasta ar fi cea mai firească împrejurare și, cu un junghi subit, îmi dau seama că pentru el chiar este. Acum este cu adevărat acasă, într-un fel în care eu nu voi fi nicicând. Îmi odihnesc privirea pe unica păpădie zdrobită în iarbă, lângă piciorul meu stâng. Strălucirea pantofilor mătușii Beatrice se încețoșează în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

— Sufletul meu este din Foc, iar Spiritul din Aer, rostește bunica în timp ce Gabriel aprinde Estul și Nordul.

Buzele mi se mișcă automat formând cuvintele, dar niciun sunet nu-și poate forța drumul dincolo de blocajul din gâtulejul meu.

— Iar acum, Rowena, spune mama.

Sora mea pășește înainte, în timp ce Gabriel și Lydia se reîntorc în cerc. Rowena se duce să stea în picioare în fața altarului, apoi se oprește. Cercul din jurul meu e străbătut de un fior de dorință. Ea deschide gura-i arcuită și începe să incanteze vorbele de mulțumire pentru stelele și cerurile de deasupra noastră. Fără vreun efort aparent, vocea ei se ridică

și susține notele pure și dulci care se împrăștie prin curte, așa cum trebuie să sune o harpă făcută din nouri și raze de lună.

Toți ceilalți țin ochii închiși, dar eu mă uit drept la chipul surorii mele, în vreme ce ea incantează întruna. Și între timp cuvintele ei de mai devreme îmi ard pielea. *Dacă nu ai niciun Talent... Dacă nu ai niciun Talent... Dacă nu ai niciun Talent...*

Și atunci, asemenea unui balsam care acoperă muchiile aspre ale acestor cuvinte, îmi amintesc de vocea lui Alistair și de felul în care m-a privit astă-seară. *Am senzația că tu vei putea cu adevărat să mă ajuți.*

Și, în acest moment, nu-mi pasă de ce trebuie să fac – dar jur că voi găsi ceasul lui Alistair Callum.

PATRU

TREI, PATRU, CINCI, ȘASE, numără repede Agatha, în timp ce ne plimbăm pe Ninety-Third Street. Iată-l, ăsta e viitorul tău soț.

Mă uit la bărbatul scund și rotofei care se îndreaptă spre noi. Își leagă servieta în mâna stângă, de parcă ar vrea să pocnească pe cineva peste țurloaie, iar cravata lui albastră cu pătrățele îi flutură în vânt ca și cum ar încerca să-și ia zborul. Afișează o expresie plină de panică în timp ce se scotocește prin buzunare. Dacă Gabriel ar fi aici, ar putea să-i spună tipului unde anume și-a lăsat Blackberry-ul. Chiar și eu pot ghici ce anume caută. Apoi clatin ușor din cap. Nu e nevoie să mă gândesc la Gabriel.

Nu. Nu e deloc nevoie să mă gândesc la el. Sau la faptul că n-am mai vorbit de săptămâna trecută, de la petrecerea de logodnă a Rowenei cu James. Probabil că el s-a hotărât să-mi urmeze sfatul și să stea departe de oaia neagră a familiei.

— OK, acum e rândul meu, spune Agatha, luând o sorbitură din sucul de zmeură. Nouăsprezece.

Ridic o sprânceană.

— Țintești sus? Apoi încep să număr cât de repede pot cincisprezece, șaisprezece... of, ce păcat că ăla e șaptesprezece spun când trece un tip cu rolele chiar pe lângă noi, ștergând cu brațul stâng sacoșa mea de cumpărături.

Întorcându-mă, îl urmăresc cum înaintează, studiindu-i

mușchii încordați ai brațelor și ai gambelor.

— Optsprezece, nouăsprezece. Hmm!

Ăsta e proaspăt bărbierit, cu maxilar pătrătos, și poartă costum negru și ochelari de soare. În mod normal, nu-mi plac bărbații în costum. Dar ăsta pare cumva să se potrivească.

— Arată ca un bancher, se plânge Agatha.

Ea preferă hipsterii înalți, slăbănogi, care poartă ochelari cu rame groase și tricouri Ramones.

— Nu se știe niciodată. Ai putea să le ai pe toate. Casă cu gard alb, din țăruși, mașină de teren și copii blonzi în proporție de doi virgulă patru, cu ochi albaștri.

Agatha se strâmbă la mine.

— Asta sună perfect hidos.

Îi zâmbesc. De când cu orele ei de literatură britanică din semestrul trecut, în vocabularul ei au pătruns o mulțime de cuvinte ca *perfect* și *probabil*.

— Totuși, care este ideea ta de viață perfectă?

Ocolește un cărucior dublu, apoi revine lângă mine. Sorb din sucul meu de banane și căpșuni, zdrobind gheața între dinți.

— Acum, îi spun.

— Acum? Ce vrei să spui?

Agatha se uită confuză la mine. Gesticulez cu mâinile pentru a cuprinde aerul luminos, cafenelele de pe trotuar, pălăvrăgelile, clămpănitul și agitația din jur.

— Acum. Asta. E perfect.

Ea mijeste ochii spre mine, cam cum o face în fața unei probleme dificile din manualul ei de matematică.

— Vreau să spun, plimbându-mă pe aici, bând suc, cumpărând toate cărțile astea, gândindu-mă la orele mele din toamna asta și, nu știu... pur și simplu să fiu aici, asta e tot ce aștept, asta e tot ce pot eu să fiu.

OK, acum începe să sune ca un slogan al armatei

— E rândul meu, adaug voioasă. Aleg numărul..., rostesc puțin mai tare, sperând că Agatha nu mă va mai privi așa. Șapte.

— Șapte să fie, zice Agatha. Unu, doi, trei, patru, începe ea, și apoi face: Hmmm... când pe lângă noi trece un tip purtând o bandană și un tricou albastru-închis.

— Ce păcat că nu e decât numărul cinci!

Întinde mâna și mă oprește să traversez strada. Agatha ia traficul foarte în serios. Doi bicicliști trec ca fulgerul pe lângă noi, în timp ce așteptăm să se schimbe culoarea semaforului.

— Șase, șapte. Hmmm..., face ea și plescăie din buze a admirație.

Cu o mișcare nu-atât-de-subtilă a mâinii, arată spre viitorul meu soț.

Proape că mă înec cu paiul. Alistair Callum traversează strada spre noi, ținând la subraț un sac de la curățătorie și un teanc de foi. Eu clipesc, mai clipesc o dată, dar nu, e el cu adevărat, în carne și oase, și nu un produs al imaginației mele hiperactive. Apare un taxi și, cu toate că se pare că el are de gând să-l oprească, brusc se uită în sus și privirile ni se întâlnesc.

— Oh, Doamne Dumnezeule! murmură Agatha. Viitorul tău soț vine direct spre noi. Fii drăguță! mă instruiește ea, aranjându-mi părul.

— Ăăă, ascultă, mda, mulțumesc, îi spun, dându-i mâna la o parte. Îl cunosc. Și, apropo, el crede că numele meu este Rowena. Să nu spui nimic!

— Ce...

Și apoi, slavă cerului, ea își înghite restul cuvintelor, când Alistair ajunge lângă noi.

— Rowena, spune el, mutând hârtiile dintr-o mână în cealaltă. Ce surpriză plăcută!

— Bună, Alistair! rostesc pe un ton optimist, și-i zâmbesc.
Un autobuz trece pe lângă noi și urcăm din nou pe trotuar. Barba cu fire aurii a dispărut, lăsând la iveală bărbia, ușor despătată.

— Nostim să dau peste tine în Upper East Side. Ești departe de NYU.

— Da, uneori chiar evadez în alte părți ale orașului, spune dând politicoș din cap spre Agatha. A fost dificil să-mi găsești biroul?

Pe chip îi înflorește un zâmbet și îmi dau seama că încearcă să facă o glumă.

— Poftim? A, nu, nu, deloc!

Grozav! Acum crede că nu vreau să-l ajut.

— Nu, m-am întors abia ieri, iar azi a fost prima zi de cursuri, și a trebuit să cumpăr toate cărțile astea, îi spun, ridicând sacoșa drept dovadă. Jur că veneam să te văd săptămâna asta, adaug, pe deplin conștientă de privirile cercetătoare ale fascinatei Agatha, pe care o văd cu coada ochiului. Apropo, ea și Agatha, colega mea de cameră. Agatha, dumnealui este Alistair Callum.

— Încântată, spune Agatha, iar eu încerc să nu-mi dau ochii peste cap.

Probabil că e năucită că el e britanic.

Alistair îi zâmbește.

— Plăcerea e de partea mea, Agatha. Apoi se întoarce spre mine. Încă mai vrei s-o faci?

Nota de speranță din vocea lui mă face să răspund imediat.

— Desigur. Miercuri am niște ferestre una după alta. Tu ești...?

— Perfect. Am ore de consultații miercurea, de la zece la douăsprezece. Mă găsești în Lerner Hall. Waverly Street, numărul 245. Știi unde este?

— Nu. Adică, da, pot să găsesc adresa.

Strâng capătul paiului între două degete.

— Miercuri, repet, căci pare din nou îngrijorat. Waverly Street. Stai fără grijă, voi fi acolo.

— Minunat, spune Alistair, oferindu-ne câte un zâmbet mie și Agathe. Înapoi la birou, acum. Trebuie să continui, indiferent cât de obosit sau suprasolicitat ești, adaugă, și, întorcându-se își face loc prin vârtejul de oameni.

Îl privesc cum își croiește drum, cu ambalajul de la curățătorie fluturându-i pe un umăr, mânecile de plastic ondulându-se acum vesel.

— Numai din pură curiozitate, începe Agatha.

OK, iată că începe.

— De ce, rogu-te...

Alte chestii britanice. Oare n-o să se mai termine niciodată?

— ...viitorul tău soț ți-a spus Rowena?

— Ăăă...

Duc paiul la gură și beau jumătate din suc dintr-o singură sorbitură. La câțiva metri, un omuleț se apleacă deasupra unui container de gunoi de la colțul străzii și începe să scormonească prin el. Pescuiește o cutie de suc, o scutură cu putere, apoi o îndeasă în buzunarul salopetei lui zdrențăroase, de culoare neagră. Când mă întorc iar spre Agatha, ea încă mai așteaptă răspunsul meu. Mijește ochii în dosul ochelarilor ei verzi, cu rame ochi-de-pisică, poate din pricina soarelui, dar mai degrabă împotriva mea.

— E profesor la NYU și... a venit la librărie astă-vară și a crezut că sunt Rowena.

— Ooo! găngurește Agatha încântată. Profesor la NYU. Arată prea tânăr ca să fie profesor. Dar am știut eu că e un intelectual. Apoi îmi aruncă o privire critică. Stai puțin! Să revenim. El a crezut că ești Rowena și tu nu l-ai contrazis, fiindcă...?

Fiindcă el crede că sunt o vrăjitoare care îl poate ajuta să-și

recupereze o amintire de familie, folosindu-mă de Talentul meu și de Talentele specifice familiei mele.

— Pur și simplu, spun nefericită, lăsând un pic capul în jos.

Agatha întinde mâna și mă mângâie afectuos pe creștet, cu încheieturile degetelor.

— Ai farmecul tău. Nu numai sora ta, bine? Și, oricum, ce voia de la tine?

Ridic din umeri.

— Am pomenit de interesul meu pentru arta medievală, iar el vrea să-mi împrumute niște cărți.

Minciunile îmi lasă un gust uleios pe limbă și înghit lacomă restul de suc. Agatha încuviințează din cap.

— Pariez că asta nu e tot ce vrea să-ți împrumute, spune ea, făcându-mi cu ochiul într-un mod exagerat.

Eu pufnesc împrășcând cu suc, de-abia reușind să nu stropesc totul în jur. Agatha flutură din gene, apoi continuă pe un ton normal:

— Poate că o să-ți dea o scrisoare de recomandare. Nu vrei ca să mergi la NYU?

Eu vreau să merg oriunde, atâta timp cât nu trebuie să mă întorc în Hedgerow.

Două zile mai târziu, cobor din vagonul de metrou în care aerul condiționat funcționează prea tare și pătrund în zarva din stație. Urc șirul nesfârșit de trepte înnegrite de gumă de mestecat veche, și în cele din urmă ies în intersecția dintre Bleeker și Lafayette. După ce parcurg o încălceală de străzi, în timp ce studiez plină de speranță toate clădirile care arborează drapelul purpuriu al NYU deasupra ușii, reușesc în cele din urmă să ajung la Lerner Hall.

Mătur cu privirea holul de la intrare și mă înfior ușor. La anul aș putea să fiu studentă aici. Îl evaluez pe tipul

slăbănog care e proptit de peretele exterior al unei săli de curs a cărei ușă e închisă. E îmbrăcat cu jeanși cu talie joasă și poartă șlapi. Pe brațe îi șerpuiesc mai multe tatuaje cu dragoni, în diferite forme și nuanțe de auriu și verde. Mă decid că, dacă am noroc, la anul ar putea să fie prietenul meu.

Mă vede că-l privesc, îmi întoarce privirea, apoi face o mișcare pentru a-și scoate din ureche casca iPodului. Îi ofer un zâmbet plin de regrete, din care să înțeleagă că sunt foarte grăbită, și mă îndepărtez, cu inima bătându-mi puțin prea repede. Întotdeauna mă pricep la partea inițială. Nu mă pricep la fel de bine la partea de încheiere. Dar ca la majoritatea lucrurilor, îmi închipui că e doar o chestiune de exercițiu.

Parcurg holul, trecând de birourile ale căror uși sunt în mare parte închise. Înăuntru, profesorii stau jos, arătând ca profesorii, examinând foile cu o atenție gravă sau făcând adnotări furioase pe marginile unei cărți ori vorbind cu emfază la telefon. Într-un birou, o fată stă așezată cu spatele la mine, perfect dreaptă, vocea ei sunând spart în timp ce spune:

— Dar dacă-n semestrul ăsta nu merg la curs, toată specializarea mea se duce de râpă. *Trebuie să înțelegeți asta!*

Ajung la capătul holului, la o ușă întredeschisă pe care există o plăcuță cu numele ALISTAIR CALLUM. Ridic mâna să bat dar mă opresc și studiez din nou numele. Ceva în legătură cu literele face apel la memoria mea, dar apoi dispare înainte să-mi dau seama. Scutur din cap și bat hotărâtă la ușă înainte de a o deschide.

— Intră! O, bună! Salut! Da, fii binevenită, spune, și se ridică în picioare. Ce... ce mai faci?

Își trece mâna peste față de parcă ar vrea să verifice dacă s-a bărbierit de dimineață. Judecând după fâșâitul slab al

palmei peste bărbie, n-a făcut-o.

Micul său birou pătrat este în mare parte ocupat de o masă de lucru masivă și de un scaun mare, tapițat cu piele verde, ale cărui brațe sunt ornamentate cu nituri de aramă lustruită. Biroul e plin de hârtii și cărți, unele deschise la niște pasaje marcate. Pe pereți sunt aliniate mai multe fotografii înrămate și schițe, iar pe măsură ce înaintez, calc pe un covor antic, uzat. Zâmbesc în sinea mea. E ca și când cineva ar fi căutat în dicționar *birou de profesor* și l-ar fi decorat conform definiției găsite acolo.

— Ceai?

Clatin din cap.

— Nu, mulțumesc.

Păstrăm o clipă de tăcere deplină, stânjenitoare, și, apoi, de parcă și-ar fi adus aminte, Alistair spune:

— Ia loc, ia loc! Îmi indică un scaun negru, mai mic, înainte să se instaleze la loc în cel verde. Sunt foarte bucuros că ai venit, spune el.

Trebuie să-i spun, trebuie, trebuie, trebuie. Cum anume, asta e o cu totul altă chestiune.

Își unește degetele într-o poză clasică de profesor. Mă face să mă întreb dacă ți se predă acest gest înainte să ți se permită să-ți iei doctoratul.

— Trebuie... să-ți spun ceva.

— Nu mă poți ajuta? mă întreabă Alistair, disperarea din vocea sa fiind atât de vibrantă, încât privesc lung la mâinile mele, răsucind întruna inelul de argint de pe degetul mare de la mâna stângă.

Nu pot s-o fac. Nu-i pot spune. Nu încă. *Mai târziu*, îmi promit mie însămi. Când o să-i găsesc ceasul. Atunci n-o să-i mai pese că l-am mințit.

— Eu... da. Voiam doar să te întreb dacă tu știi ceva despre cum... găsim noi lucrurile?

El își schimbă poziția în scaun, un deget longilin încercuind conturul unui nit.

— Nu am vrut să... par... lipsit de bunăcuviință, spune în cele din urmă. E vorba de magie, ceva de genul ăsta.

Îi zâmbesc.

— Ceva de genul ăsta, sunt eu de acord. Deși, noi cei din familie nu-i spunem magie. Îi spunem Talent. Adică avem cu toții anumite Talente.

Înghit în sec. Acum e rândul meu să par stânjenită, iar scaunul meu nu are nituri de aramă ca să-mi fac de lucru cu ele. Mă rezum la a-mi frământa mâinile în poală.

— Te pot ajuta, dar s-ar putea să dureze. Eu nu sunt...

— Ești sigură că nu vrei un ceai? Eu chiar aș vrea o ceașcă.

Pare din nou extrem de emoționat.

— Sigur.

Se ridică în picioare, zdrăngăne ceva într-un sertar și scoate două căni care par cam prăfuite.

— Mă întorc într-o clipită – avem apă fiartă în holul facultății, explică el, și iese practic în fugă din birou.

Mă las pe spate în scaun și, din această poziție, pot vedea punctele unde vopsea de pe peretele de lângă calorifer s-a umflat.

Asta e epuizant. Garantat, subiectul Talentelor îi face pe toți oamenii normali să se simtă ciudat dacă te cred câtuși de puțin, și nu-ți aruncă privirea aceea care sugerează că *există locuri unde oamenii ca tine primesc ajutor*. Și totuși n-am încercat să explic nimănui cum e familia mea, încă din clasa a treia, când Denise Winters a spus întregii clase că de fapt casa mea e un azil pentru bolnavi mintal și că mă lasă să ies numai pentru a merge la școală. Nu că aș învinui-o. Și eu am avut aceeași impresie ani de zile.

— Poftim, spune Alistair, întorcându-se cu două căni

aburinde și cu o farfurie cu felii de lămâie. Ceai English Breakfast e în regulă? mă întreabă, iar eu dau din cap afirmativ. Zahăr, lămâie?

— Zahăr, te rog.

Se întoarce, îmi întinde o cană și își pune lămâie în cana sa.

— Zahărul e aici. Mă tem că nu sunt un fan al zahărului alb, spune el într-o manieră confidențială, coborându-și privirea spre birou drept scuză, de parcă informația asta despre el era aproape o rușine.

Dintr-un alt sertar scoate o cutie de zahăr fără capac și mi-o înmânează împreună cu o linguriță de plastic.

— Mulțumesc.

Iau zahăr și-l pun în cană, privind cum cristalele se învârtesc și coboară lent în ceai în timp ce amestec.

— Așadar, încep după o clipă, acest ceas pe care vrei să-l gădesc... Ai putea să-mi mai spui câte ceva despre el?

Alistair își lasă cana jos, împingând-o ușor mai departe el.

— A fost în familie timp de trei sute de ani. Era chiar o piesă frumoasă. Un ceas de perete, împodobit cu sifon și cu rubine pentru ore.

Ridic din sprâncene și dau din cap a încuviințare.

— Pare drăguț.

— *Drăguț* nu e cuvântul potrivit, spune el, iar vocea sa capătă accente profesionale.

— Bănuiesc că nu e mai bun decât *interesant*.

El zâmbește ușor și apoi continuă:

— Se pare că ne-a fost dat de un rege drept răsplătă pentru vreun serviciu. Cine mai știe cu poveștile astea vechi? Oricum, s-a pierdut acum mai bine de o sută de ani la un joc de cărți între membrii familiei mele și... o altă familie. Asta s-a întâmplat la New York în 1887. Și, după cum îți poți imagina, după aceea i s-a pierdut urma.

— Așadar, aici intervin eu, adaug, căci se pare că s-a oprit din vorbit.

— Da, mă fixează el cu privirea. Aici intervii tu.

Își mută privirea de la mine, apoi întinde mâna și pune pe birou o casetă mică, neagră. Sunetul produs de mecanismul de deschidere care cedează se pare că îl face să tresară o clipă, iar eu văd că degetele îi tremură ușor.

Suflu în ceai pentru a-l răci, privind cum frunzele se unesc sub forma unui semn de întrebare înainte de a se disipa. N-ar fi drăguț ca acesta să fie Talentul meu – să ghicesc viitorul, în așa fel încât să văd ce să fac în această situație?

— Poftim, spune Alistair, și îmi întinde o bucată de hârtie peste birou.

Mă aplec pentru a o lua și o studiez în tăcere. Este o reproducere a unei picturi, una veche, după textura hârtiei, uzată și destrămară pe margini. Arată de parcă la un moment dat a fost înrămată; se vede conturul îngălbenit al ramei, pe marginea ei. Un ceas simplu și direct, este pus în mijlocul paginii. Cadranul este încrustat cu numerale romane din pietre prețioase scumpe, iar limbile sunt din aur. Pe margini are o ornamentație fantezistă, în spirală; îmi trec degetele peste partea de jos a reproducerii. E ceva familiar la acest ceas, dar nu știu exact ce anume. Aparent, fața m-a trădat, căci îl simt pe Alistair aplecându-se mai aproape de mine.

— Ce este? mă întrebă și, deodată, accentul său e mai răsunător și mai intens.

Ridic ochii pentru a putea să-i susțin privirea și, o secundă, simt de parcă m-aș uita la altcineva. Sau, mai curând, de parcă altă persoană privește dindărătul ochilor lui, uitându-se cu nerăbdare la mine.

Impacientată, mă smucesc incontrollabil într-o parte, lovind ceaiul cu mâna și răsturnând cana pe covor. Aceasta

aterizează cu zgomot.

— Îmi pare tare rău, strig eu, lăsându-mă într-o clipită în genunchi, ridicând cana.

Mânerul i s-a desprins.

— Am spart cana, dar măcar ceaiul n-a ajuns pe covor. Sunt...

— Nu e nicio problemă, zău. Stai să văd, am niște șervețele pe undeva... A, da, aici.

Și mi se alătură pe podea cu un mănunchi de șervetele în fiecare mână. Iau câteva și încep să tamponez lichidul care se scurge în crăpăturile dintre scândurile podelei.

— Ah! se aude o voce de femeie de undeva de deasupra capetelor noastre și instantaneu privim amândoi în sus.

Subit, fața îmi arde și nu mă ajută că Alistair se bâlbâie.

— A, d... da. Doamnă Barnes, pot... pot să vă fac ceva? Pot să fac ceva *pentru* dumneavoastră?

Mă înec și îmi fac de lucru recuperând mânerul căinii, care a ajuns sub birou.

— Copiile dumneavoastră, spune doamna Barnes și glasul ei e rece ca gheața.

— Da, exact, mulțumesc. Excelent, excelent, mai zice Alistair de câteva ori și, slavă Domnului, când ies de sub birou doamna Barnes a plecat, fusta apretată fășându-i.

— Păi, a fost memorabil, spun pe cel mai normal ton, dar sunt convinsă că încă sunt roșie la față.

A fost, nu-i așa? spune Alistair și se îndreaptă de spate, întinzând mâna să mă ajute.

O accept neîndemânatică, aproape căzând înapoi. Palma lui e caldă și uscată, de parcă un foc îi arde sub piele. Pentru a-mi masca stânjenea, mă ridic în picioare și-mi scutur cu mâna praful imaginar de pe jeansi.

— Îmi poți da asta? zic și arăt spre pictură.

— Desigur, desigur. Ți aparține.

Dau afirmativ din cap.

— Am să văd ce pot face. Ținem legătura, îi spun, căci asta suna suficient de profesionist, cu toate că nu sunt foarte convinsă de ce la momentul ăsta îmi fac atâtea probleme în legătură cu a fi profesionistă, de vreme ce am mințit din prima clipă în care l-am întâlnit pe acest bărbat.

Da și el din cap spre mine, ochii lui fiind deodată două bucăți dure și strălucitoare de piatră lustruită.

— Aștept cu nerăbdare.

Mai dau o dată din cap.

— Bine, spun în cele din urmă.

Trebuie să încetez imediat să mai dau din cap. Ne zâmbim scurt unul celuilalt, după care dau să plec. La ușă mă opresc și mă întorc spre el.

— Doar din curiozitate...

— Da? spune Alistair, iar eu privesc cum i se destinde tot corpul.

E ceva în felul în care își trage coatele în lateral, asemenea unui șoim pe cale să plonjeze.

— Îmi aduc aminte că mi-ai spus că ai auzit de noi prin intermediul unui magazin de antichități. Poți să-mi mai spui o dată, te rog, care anume?

— A! zâmbește el. Cred că se numea Pinkerton.

Dau din cap cu un aer meditativ. Angus Pinkerton îmi trece ca un fulger prin minte. Arată ca un soi de iepure cu ochii lui înroșiți pe margini, cu nasul mic și cu ticul nervos pe care-l are. Îmi revine în minte vizita pe care am făcut-o la magazinul lui, cu bunica, acum câțiva ani. Nu și-a luat ochii de la mine în tot timpul cât a vorbit cu ea și a părut gata să izbucnească în lacrimi când mi-am trecut degetele peste un glob prăfuit de sticlă albastră. Totuși, bunica a *găsit* o mulțime de lucruri pentru el de-a lungul anilor, iar el, la rândul lui, i-a trimis o grămadă de clienți.

— Mi-a spus că dacă eram în căutarea a ceva ce nu putea fi găsit, ei bine, puteam să încerc la magazinul bunicii tale. Se pare că familia ta are reputația asta.

Îi zâmbesc.

— N-ai idee ce reputație are!

CINCI

— NU TE MAI MIȘCA ATÂTA!

— Nu mă mișc deloc!

— Îți miști fața.

— Agatha, se cheamă respirație!

Mă uit urât la colega mea de cameră. Se încruntă și ea la mine, apoi privește în jos la carnetul ei de schițe și trage trei linii hotărâte pe pagină. Am senzația că tocmai mi-a barat fața.

— Nu merge. N-am ce să fac cu fața ta.

— Mulțumesc, mormăi eu. Acum pot să mă mișc?

— Da, oftează ea, fluturându-și creionul ca pe o baghetă de dirijor. Ia o pauză!

Apoi mă împunge cu creionul, privindu-mă concentrată cu ochii ei albaștri de sub sprâncenele negre.

— Dar mai încercăm peste zece minute. Mâine e termenul și nu caut alt subiect acum. Deschide minifrigiderul. Mi-ai băut cola?

— Aaa... nu.

— Reao! spune Agatha și ia o mână de monede strălucitoare de pe biroul meu, pe care le adunam pentru spălătorie. Vrei și tu una? mă întreabă ea generoasă, iar eu dau din cap afirmativ, privind-o cum iese din cameră, cu mersul ei legănat.

Mă ridic de pe fotoliul umplut cu polistiren expandat pe

care l-am fixat în colțul de sub geam drept versiunea noastră de loc de stat jos la fereastră. E locul în care îmi place să citesc, ascultând zgomotul făcut de trafic cu unsprezece etaje mai jos.

Mă îndrept spre biroul meu, mă întind și privesc pictura cu ceasul, pe care am ascuns-o pe jumătate sub un teanc de manuale. Încă încerc să-mi dau seama unde am mai văzut-o.

— O, DOAMNE DUMNEZEULE!!! exclamă mânioasă o voce de femeie de undeva de pe hol.

New Hyde Prep este o școală numai de fete și se pare că în fiecare minut, dintr-un motiv sau altul, urlă cineva. Aștept ascultând în continuare, dar cum nu se mai întâmplă nimic, studiez din nou pictura.

Mai devreme, Agatha o declarase *drăguță*, dar n-o recunoscuse. Prin urmare, am dedus pe baza superioarelor mele abilitați detectivistice că nu e ceva ce să fi văzut la cursul de introducere în istoria artei de anul trecut, de vreme ce ea a urmat cursul împreună cu mine. Ieri am petrecut două ore la bibliotecă scotocind printr-o selecție de cărți de istoria artei, încercând fără succes să o gădesc. Apoi m-am întors acasă și am privit lung peretele, încercând din răspuțeri să-mi amintesc unde mai văzusem ceasul ăsta. O roțiță se învâртеște undeva, în mintea mea, dar este prea...

Un ciocănit energetic la ușă mă trezește din reverie. Trag niște dosare peste pictură, apoi mă întorc. Ușa, ca să încep cu asta, care era întredeschisă, se deschide acum de tot. Îmi ridic privirea și-l văd pe Gabriel stând dincolo de prag. Ține ambele mâini la ochi.

— Se poate? întrebă el

Gabriel. Aici. În camera mea de la cămin! Am timp doar cât să regret cu adevărat că port jeanșii care îmi plac cel mai puțin, șlapii ponosiți și un simplu tricou albastru pe care nu scrie absolut nimic.

— Se poate? întreb și eu.

Gabriel își răsfiră degetele și privește printre ele.

— Ai auzit țipătul de pe hol?

— Da, îi răspund într-o doară. Vrei să-mi spui că ai ceva de-a face cu asta?

Se pare că n-am bătut la ușa care trebuia și am dat peste o față care nu purta... mare lucru. Sărea în sus și în jos pe pat, cântând *Respect*. De fapt, îl cam urla.

— Mary, spun pe loc. Urlă întruna de săptămâna trecută de când a rupt-o cu prietenul ei.

— Mda, nu m-am oprit să culeg informații. Căuta ceva să arunce în mine.

Nu mă pot abține și râd.

— Oricum, cum ai trecut de Hags?

— Hags?

— Jos, la recepție. O femeie masivă. Întind mâinile în lateral. Cu un neg pe bărbie? Trebuie ca toți vizitatorii să fie anunțați. Mai ales domnii, închei eu grațios.

— Poate că sunt atât de domn, încât m-a lăsat să urc pentru că prezint încredere.

Pufnesc.

— Cărui fapt datorez onoarea? Face parte din programul extins al familiei?

Gabriel îmi zâmbește într-un mod plăcut.

— De fapt, obraznico, am trecut pe aici să-ți spun de spectacolul pe care-l dau la Silver Tree weekendul viitor. Ar trebui să vii și tu.

Scoate din rucsac un fluturaș galben fosforescent.

— Grozav, mulțumesc, șovăi eu, apoi mă întorc spre birou.

Oh, fir-ar să fie! Oricum m-am pierdut cu totul.

— Mă bucur că ai trecut pe- aici... Mă întreb dacă n-ai putea... să mă ajuți cu ceva.

— Despre ce e vorba?

— Vezi tu, nu e ceva la care nu m-aș descurca de una singură. Faptul că te rog nu înseamnă nimic, spun la repezeală. Bine? Trebuie s-o spun pe șleau.

Gabriel mă studiază.

— Asta începe să sune a ceva amuzant, spune el, cu o voce complet lipsită de inflexiuni.

— Scuze, mormăi eu.

Înainte să mă pot răzgândi, trag pictura de sub dosare și i-o bag sub nas.

— Ți se pare cunoscută?

El o ia, îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită iar la mine ridicând în același timp din sprânceană.

— Cumva, nu asta speram să mă rogi.

— Ce sperai... Oh, Doamne, nu contează. Dă-mi-o înapoi!

Schițez un gest pentru a lua hârtia. Dar el o trage să nu mai pot ajunge la ea, fluturându-mi-o deasupra capului. Schimb tactica și încerc să mă reped la el, dar cu brațul liber mă fentează cu destulă ușurință.

— Cum am putut să uit cât ești de enervant? spun printre dinții încleștați.

— A, habar n-am! Poate fiindcă ai uitat să-mi scrii și astfel să îți minte cum sunt, spune el vesel, uitându-se iar la pictură. Ce vrei să știi despre asta?

— Îl poți găsi?

— Adică să-l găsesc pe bune?

— Da.

Își lasă brusc brațul în jos.

— Mai întâi spune-mi de ce.

— Aăă... Temă pentru acasă?

Gabriel îmi aruncă o privire mâhnită.

— Tam, nu ține. Mai încearcă!

La naiba!

— Eu... nu pot.

— Bine, spune-mi de ce nu poți.

— Nu-ți pot spune de ce nu pot.

Oftez... Nu știu la ce mă așteptam. Dacă vechiul Gabriel nu m-ar fi lăsat niciodată să fiu atât de laconică, n-ar fi trebuit să sper ca noul Gabriel avea s-o facă.

— De ce n-ai încredere în mine, Tam?

— Am.

— Ba n-ai. De când m-am întors, te porți ciudat. Bine, n-ai vrut să ținem legătura. Dar nu mai suntem niște copii, și ce e cu...

— Ai văzut cum se uitau cu toții la mine. Toată lumea din familie. Știi ce mi s-a întâmplat.

— Știu ce *nu* ți s-a întâmplat, mda, dar...

— Eu nu sunt ca tine.

— Adevărat. Eu sunt băiat, tu ești fată...

— Ești prost, îl informez și înșfac hârtia din mâna lui. Și las-o baltă în legătură cu asta...

Dar el mi-o smulge înapoi.

— O, te asigur că acum o să-l gădesc pentru tine. Apoi o să *fi nevoită* să-mi spui ce se întâmplă.

Rânjește la mine.

— Să nu te-aștepți la cine știe ce! îi spun, dar nu mă pot abține să nu-i zâmbesc și eu. Vezi tu, chestia nostimă este că pot să jur că l-am mai văzut undeva.

— N-aș zice, dar e... ceva cu asta.

Bagă hârtia în rucsac, apoi își sprijină piciorul de scaunul de la biroul Agathe pentru a-și lega șiretul care i s-a dezlegat. Eu deschid gura să spun ceva stupid, fără îndoială, dar sunt salvată de Agatha, care intră în cameră aducând două doze de cola. Se oprește, se uită de la Gabriel la mine, apoi înapoi la Gabriel.

— Bună, zice ea. Îmi plac bărbații care se simt liberi să-și pună picioarele îmuțite pe mobila mea.

Dar își folosește vocea de budincă – caldă, dulce și familiară. Agatha poate spune orice pe tonul ăsta și nimeni nu se simte jignit. Prin comparație cu Rowena, e doar o amatoare, dar chiar și-așa, e destul de greu să compari pe oricine cu Rowena, și am mai văzut Efectul Agatha în acțiune.

Iar Gabriel nu face excepție. Scutură de praf scaunul, cu mișcări ample, în timp ce îi spune:

— Uau, îmi pare rău... pare a fi o amintire de familie.

— Poate că este, îi spune Agatha, întinzându-mi doza de cola înainte de a o deschide pe a ei.

Apoi îi oferă zâmbetul ei trăsnet și îi întinde cutia de cola.

— Vrei și tu? Stai să iau o ceașcă, nu vreau să dau peste tot de microbi de la tine. Poate dacă ne știam mai bine...

Am priceput aluzia.

— Gabriel, ea e Agatha. Agatha, el e Gabriel.

Cei doi își dau mâna – brațele lor sunt lungi și musculoase. Apăs muchia dozei de suc în palmă până-mi rămâne semn pe piele.

— Deci, de unde o cunoști pe Tam? îl întreabă Agatha.

— Eu cu Tam ne știm de mult timp.

Preț de o secundă, privirile ni se întâlnesc. Simt că mă îmbujorez și beau repede din cutia de cola.

— A, da? întreabă Agatha.

— Prieteni de familie, spun eu. Gabriel și mama lui s-au mutat înapoi aici.

— Grozav, spune Agatha. Deci, ce crezi, i-am surprins esența? îl întreabă, și, spre groaza mea, îi întinde caietul de schițe. Asta e tema mea. *Surprindeți esența modelului vostru.*

— Aăă... nu e nevoie ca el să vadă asta, zic eu, dând să-i smulg caietul din mână Agatheii.

Dar ea face un pas într-o parte și oricum e prea târziu – Gabriel deja examinează cu interes desenul ei.

— Nu-i chiar atât de bun, nu-i așa? intervine ea în timp ce studiază amândoi pagina și apoi pe mine, cu atât de multă atenție, încât mi-aș dori să mă înghită pământul.

— Nu e vina ta, spune Gabriel într-un târziu. Îți spun drept, Tam e destul de greu de imortalizat pe *hârtie*.

— Ai dreptate, spune Agatha, de parcă ăsta ar fi cel mai profund lucru pe care l-a auzit toată ziua.

Îmi amintesc la timp că probabil nu e deloc atrăgător să pufnești.

— Ce-i asta?

— E spectacolul meu. Ar trebui să vii.

Agatha dă entuziasmată din cap. Asemenea mie, și ei îi place să asculte formații în weekenduri.

— Unde?

— Silver Tree.

— Grozav. Cărdurile noastre de identitate false merg acolo.

Mai bea puțină cola, pune doza pe birou și scotocește prin jur câteva minute.

— Unde am pus afurisitul ăla de cărbune?

— Probabil că este în dulapul tău. Pe raftul de sus, îi sare Gabriel în ajutor.

Agatha îi aruncă o privire plină de neîncredere, dar se duce la dulap și întinde mâna spre raftul de sus. Apoi se răsucește călcâie, cu cărbunele în mână, cu ochii larg deschiși de mirare.

— De unde ai știut?

Gabriel ridică din umeri.

— Aăă... acolo îmi place să-mi țin toate chestiile importante. În dulap.

— Îți mulțumesc că ai trecut pe-aici, îi spun pe un ton vesel, prinzând fluturașul pe panoul din plută, ticsit de bilețele, de deasupra biroului meu.

— Deci vii weekendul viitor?

Dau din cap afirmativ. Mi-aș dori într-adevăr să spun ceva isteț acum, dar el nu-mi dă răgazul.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi spune Agatheii, după care îmi face cu ochiul și iese pe ușă.

— Asta înseamnă că e homosexual? cugetă Agatha după ce auzim ușa de la hol închizându-se.

Mă înec cu suc.

— Comentariul despre dulap pe care l-a făcut, îmi explică ea când vede că o privesc lung.

Nu cred, spun cu răsufarea tăiată, în timp ce mă mănâncă nasul.

Agatha mă bate pe spate.

— Bine... nu de alta, dar e un tip sexy. Sexy cu trei de *y*.

Mă așez iar pe fotoliu, cu picioarele într-o poziție mai confortabilă.

— Așa crezi? spun după un minut, pe un ton neutru.

Inelul se desprinde de pe doza de cola. Metalul e cald acum în palma mea.

— Tu nu crezi la fel?

— E, OK, îi spun.

Agatha îmi aruncă o privire confuză peste marginea caietului ei de schițe.

— Și e îndrăgostit lulea de tine.

— Poftim? sar eu în picioare.

— Nu te mișca, spune Agatha, ridicându-și creionul și zâmbind.

— Dar tu nu...

Își dă ochii peste cap, bătând cu creionul peste pagină.

— Este evident, fraiero.

Mă las pe spate, încercând să diger informația, încercând să deslușesc ceea ce simt. Apoi clatin din cap.

— E prieten de familie.

Agatha se încruntă la mine.

— Și ce dacă?

Cum aș putea să-i explic Agatheii că trebuie să evit cu orice preț așa ceva? Dacă m-aș îndrăgosti de Gabriel, chiar că s-ar face pulbere orice speranță de a scăpa din brațele cumplit de sufocante ale familiei mele. Răsucesc între degete inelul de la doza de suc.

— Nu e genul meu.

— Hmm, face Agatha, studiindu-mi puțin cam prea mult chipul. De data asta, încearcă să nu te mai miști.

Oftez în sinea mea, ușurată că a renunțat la subiectul Gabriel.

Dar chiar atunci, adaugă:

— Și încetează să mai roșești!

ȘASE

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, când are loc spectacolul lui Gabriel, mă simt pregătită să fac o pauză de la școală. Agatha și cu mine ne-am tot dat reciproc teste de vocabular SAT³, în fiecare seară înainte de culcare. În consecință, visez că deschid o broșurică plină de termeni pe care nu i-am mai văzut în viața mea. Iar la recepție sosesc zilnic din ce în ce mai multe cataloage cu oferte de facultăți în care să ne uităm. Agatha tot pomeneste de Reed și de Stanford și de Universitatea din San Diego. N-am inima să-i spun că părinții mei nu mă vor lăsa nicicum să părăsesc statul, darămite să merg în cealaltă parte a țării.

Ca timp, ne pregătim ca și până acum. Eu: zece minute. Agatha o oră, căci tot încearcă și aruncă toate bluzele din dulap înainte de a trece la ale mele.

— Asta arată grozav, îi spun pentru a patra oară, cu nasul în carte, citind *Furtuna*.

— Mă îngraș cumva? suspină Agatha.

Stă în fața oglinzii în mărime naturală pe care am lipit-o pe dosul ușii. Cine știe cum o s-o dezlipim la finele anului?

— Nu, îi răspund automat, apoi închid iute cartea.

Mă duc și-mi iau din trusa de machiaj fardul verde strălucitor și decid să mai aplic încă un strat pe pleoape.

³ Testul standard pentru admiterea la facultate în SUA (n.tr.).

Sunt relativ fericită de ținuta mea, o rochie-salopetă mini din denim verde peste un top mulat, verde cu auriu.

— OK. Asta cum îmi vine?

Agatha a asortat tricoul meu *My Little Pony* cu o fustă mini albă.

— Grozav! Gata?

Mă privește oripilată.

— *Trebuie să mă machiez!*

Când ajungem la bar, nu mai sunt locuri decât în picioare, și spectacolul a început deja. Gabriel e pe scenă, îmbrăcat cu jeansi și cu un tricou negru fără mâneci. Are o chitară acustică, iar chipul îi e iluminat de un mic spot aflat deasupra capului. O fată care poartă o bluză roz cu negru peste jeansii incredibil de strâmți cântă în șoaptă, aproape fără să respire, la microfon, unduindu-și șoldurile și întorcându-se lent în ritmul muzicii. Notele chitarei se potrivesc cu vocea ei cristalină în timp ce cântă ceva despre mare și o umbră pe care n-o va uita niciodată. Ascult cuvintele și încerc să ignor gândul că probabil ea este iubita lui Gabriel.

— Bere? mă întreabă Agatha la ureche, iar eu dau din cap că da, cu ochii încă ațintiți spre scenă.

Gabriel continuă să cânte și fata interpretează alt cântec, uneori luând un flaut pentru a acompania chitara. Barul este aglomerat, oamenii fâțâindu-se încoace și încolo în semiîntineric, uneori ciocnindu-se de mine. Agatha se întoarce după un timp și îmi vârstă în mână un pahar rece, apoi refuză cu un gest din mână banii pe care-i dau.

— Sunt destul de buni, spune ea în cele din urmă, iar eu sunt recunoscătoare că nu spune că *ea* este destul de bună.

Încuviințez și iau o gură de bere, și chiar atunci fata anunță – cu o voce cât se poate de normală – că vor lua o

pauză. Apoi vocea îi mai coboară cu un ton și le reamintește celor din mulțime ca CD-urile de pe măsuta din spate sunt un *adevărat* chilipir la zece dolari bucata. Schițează un zâmbet și își fâțâie corpul când spune asta, iar peste tot în jurul meu oamenii bat din palme și câțiva tipi fluieră. Se aprind luminile și un val de oameni se îndreaptă către barul din cealaltă parte a încăperii.

— Baie, anunță Agatha. Vrei să mi-l ții?

Îi iau paharul cu bere și rămân în picioare în mulțime, ignorând-o când Gabriel apare în fața mea.

— Ai reușit, spune el simplu, apoi ia unul dintre paharele din mâna mea.

— Dacă mai bei, îi datorezi Agatheii o bere, îi spun după ce ia o înghițitură.

Rânjește, dar îmi dă paharul înapoi, iar eu îi studiez câteva secunde curbura gâtului și felul în care tatuajele par să strălucească pe pielea lui ușor transpirată.

— Deci..., începe el.

În aceeași clipă mă reped:

— Ești grozav! Pe scenă. Arăți bine.

Taci, taci, îmi spun în sinea mea.

— Mulțumesc. Mă studiază o clipă, apoi spune brusc: Ceasul pe care vrei să-l găsec. Ești sigură că ăsta-i obiectul pe care-l cauți?

Rămân cu gura căscată.

— Poftim? Da, sunt sigură. De ce?

Ridică din umeri.

— Nu știu. E ca și cum... nu există.

— Trebuie să existe, spun cu încăpățânare.

De ce m-ar fi rugat Alistair să găsec ceva ce nu există? Îmi trece prin minte o imagine când Alistair nu arăta ca Alistair.

— Ce este? mă întrebă Gabriel încordat, privindu-mă fix.

— Nimic.

Golesc paharul și, neatentă, încep să beau din berea Agatheii.

— Oricum, am găsit ceva..., începe el.

— Poftim? întreb aproape înecându-mă cu berea. De ce nu spui așa?

Sar pe vârful picioarelor până ce berea mi se varsă pe încheietura mâinii.

— Deoarece nu am găsit ceasul adevărat, spune Gabriel, iar fanteziile mele fericite iau sfârșit brusc. Voiam să-ți spun că am găsit ceva și poate că vrei să vezi, dar este complicat. Nu e ceea ce m-ai rugat să gădesc.

— Păi, asta e de ajutor, murmur, încercând fără folos să-mi șterg berea de pe mână.

Privirile ni se intersectează, apoi îmi spune:

— Poate că dacă mi-ai spune adevărul despre...

Fata cu care cânta apare lângă el.

Trebuie să mergem pe scenă, iubire, îi gângurește ea la ureche.

Îmi aruncă un zâmbet pasager, un spasm al buzelor, serios, după care-l cuprinde de gât pe Gabriel cu brațele ei lungi și albe, de parcă s-ar pregăti să-l tragă înapoi spre scenă.

— Mâine?

Dau din cap afirmativ.

— Unde?

— Acasă la Chester și Rennie.

Mă încrunt.

— De ce acolo? E..., a, tu stai acolo? Am crezut că stai în cămin la Juilliard.

Am crezut că ești la fel ca mine.

— Stau. Uneori repet acolo cu formația. Oricum, pe mâine. La opt?

— Sigur, strig în timp ce el o urmează pe fată înapoi pe

scenă ținându-se de mână.

ȘAPTE

ZGOMOTUL SLAB AL STRĂZII străbate prin pereții groși ai casei unchiului Chester și ai mătușii Rennie: câte un claxonat, câte o frântură de cântec atunci când trece cineva pe sub ferestre. Dar înăuntru, casa e tăcută, așteptând.

Gabriel privește atât de insistent pictura de pe perete, încât am senzația că a intrat în transă. E o scenă cu un salon, foarte asemănător cu salonul de la etaj. Draperii grele, galbene, legate cu șnururi aurii încadrează o fereastră mare, iar prin încăperi sunt împrăștiate canapele și scaune cu spătar. În șemineu arde focul, flăcările arătând de parcă ar fi pe punctul de a se revărsa dincolo de ecranul de protecție. Totuși, cele trei persoane care stau în picioare în tablou nu par să bage de seamă. Sunt doi bărbați, îmbrăcați în redingote negre. Stau cu spatele la privitor, în timp ce cea de-a treia persoană, o femeie, e surprinsă din profil. Îi privesc trăsăturile fine, rochia de un roșu strălucitor care este ecoul perfect al micuțelor puncte roșii, poate rubine, de pe cadranul ceasului atârnat chiar deasupra capului ei. Ceasul arată *exact* precum ceasul pe care Alistair vrea să i-l găsească.

— Țasta nu e același ceas, spune Gabriel într-un târziu.

Fără să-mi dau seama mi-am ținut respirația, iar acum, expirând grabnic, sunetul pe care-l scot e ceva între *uau* și *hm*.

— Uau... hm!

Zâmbindu-mi pentru prima dată de când am intrat în casă, el mă întreabă:

— *Uau... hm? Ei bine...*

Dar eu n-am chef.

— Uite! îi bag sub nas pictura lui Alistair, hârtia foșnind în timp ce i-o flutur în față. Este exact la fel. Și asta explică de ce îmi era atât de familiar, adaug, agitând hârtia și mai zgomotos. Evident, am mai văzut până acum tabloul unchiului Chester și mătușii Rennie.

Gabriel se uită la copia pe care i-o întind și apoi la pictura de pe perete.

— Mda, știi, spune el cu... o răbdare exagerată, aș zice. Dă-mi voie să-ți mai explic o dată. Acel obiect – și arată spre ceasul din tablou – nu este ceea ce *mi-ai spus* tu să gădesc.

— Ce vrei să spui? îl întreb, încercând să nu par ursuză.

Gabriel se duce spre scările masive și se așază pe a doua treaptă. Are o gaură în jeanși și genunchiul drept i se ițește prin ea în timp ce își îndoaie picioarele într-o poziție relaxată. Îl urmez și mă așez lângă el. După un minut, își lipește genunchiul de al meu și spune blând:

— Nu mă cheamă, așa cum mă cheamă de regulă un obiect. Nu pare real. Poate că n-a existat niciodată în realitate.

— Dar s-ar putea să fi existat, îi spun aproape șoptit. Corect?

Gabriel ridică din umeri.

— Posibil.

— Bine, bine, zic, mai mult pentru mine, în timp ce în minte se conturează o idee. Ceasul din pictură și ceasul de pe hârtie sunt unul și același. Sunt sigură de asta. Dar tu nu poți găsi ceasul ăsta.

Îi fac vânt cu hârtia.

— Nu e...

— Șșșt... îl lovesc cu dosul palmei peste braț: Procesez. (Ăsta e un alt termen pe care l-am învățat de la Agatha.) Pictura de pe perete e veche, spun rar. Am verificat data. 1899. Iar el spus că acest ceas a fost pierdut în 1887. Deci, poate că tu nu-l poți găsi acum, deoarece nu mai există. Dar există în tablou. Încerc să nu ridic tonul: Gabriel, nu crezi că asta e? Că a existat dar că acum nu mai există?

Gabriel își înclină ușor capul către mine.

— Cine a spus că acest ceas a fost pierdut în 1887?

Deschid gura și o închid la loc.

— Tam, spune-mi ce se întâmplă! zice el.

Cum nu-i răspund, mă prinde cu degetele de bărbie, întorcându-mi fața spre el.

— Te rog, adaugă simplu.

— Bine, bine, spun în cele din urmă și mă aplec puțin, căci degetele lui sunt prea calde pe pielea mea. Astă-vară a venit în librărie, un profesor de la NYU – în seara în care de fapt ai venit și tu acasă. În fine, auzise de librărie – mă rog, de agenția de obiecte pierdute – și m-a întrebat dacă pot să-l ajut să caute ceva, o amintire de familie care a fost pierdută cu mai bine de o sută de ani în urmă. Iar eu am fost de acord s-o fac.

Mă opresc, aruncându-i o privire plină de speranță. Gabriel așteaptă să continui.

— Ăăă... nu i-am spus că nu am... niciun Talent. A, dar i-am spus că sunt Rowena.

Dar asta a sunat mai mult ca: *AdariamspuscăsuntRowena.*

— *Poftim?*

— Mda, bine, a fost o prostie, știu. Dar el a crezut că sunt Rowena și apoi am cam...

— Continuat în felul ăsta?

— Exact.

— Dar i-ai spus mai târziu, nu?

Nu sunt sigură dacă se referă la partea cu Talentul sau la faptul că nu sunt Rowena, dar mă hotărâsc să le abordez pe amândouă.

— Nu, șoptesc, privindu-mi insistent degetele de la picioarele încălțate cu sandale verde-neon. Ar fi trebuit, dar poate că apoi nu ar mai fi vrut să mă ocup de caz. S-ar fi dus înapoi și ar fi întrebat de Ro. Și eu... am vrut să dovedesc familiei că... Of, las-o baltă! E o prostie.

— De ce să te dai drept Rowena? mă întreabă Gabriel. Ești mult mai drăguță.

Acum e rândul meu să mă întorc și să mă uit lung la el.

— Poftim?

Dar el continuă:

— Deci asta explică de ce nu l-am putut găsi, spune și bate în hârtie cu degetul mare. Nu mai există. Chiar dacă e același ceas cu cel din tablou, tot nu e ceea ce vrea profesorul. Cel puțin, nu acum.

— Explică-mi cum funcționează.

— Cum func... adică, cum găsesc lucrurile?

Din nu știu ce motiv, acum pare îngrijorat.

— Vreau să știu, spun eu simplu.

Și, pentru prima oară, chiar vreau să știu. Gabriel nu-mi răspunde imediat. Dar într-un final, spune:

— Bine. Se întâmplă așa: atunci când cineva vrea să caute ceva, eu *aud* obiectul respectiv.

— Nu-l vezi?

Clatină ușor din cap.

— Nu. Și *aud* e cel mai potrivit cuvânt la care mă pot gândi, dar e mai curând ca a simți un ecou. Simt acest ecou al lucrului sau al persoanei sau al locului care este pierdut și apoi... îl urmez.

— Chiar și prin timp? întreb în șoaptă.

Pe chipul lui Gabriel nu se citește nimic.

— De ce mă întrebi asta?

— Nu știi. Fără niciun motiv. Pur și simplu credeam că...

Mă opresc, fixându-l cu privirea și, deși chipul nu i s-a schimbat deloc, nici măcar cu o tresărire, cumva știu.

— Poți, nu-i așa?

O sirenă răsună afară, aruncându-și luminile de avertizare în întunericul desăvârșit.

— N-am spus nimănui niciodată că pot să fac asta. La început n-am știut. Mi-au trebuit câțiva ani ca să-mi dau seama că pot urmări ceva prin timp. Dar...

— Dar ce?

— N-ar trebui s-o facem, spune el pe un ton simplu.

Și brusc îmi dau seama de nuanța aceluia *noi*.

— De ce nu?

— Nu ți s-a explicat niciodată?

Îl privesc.

— Aparent, ei fac asta în timpul Ritualurilor de Inițiere, adaugă el.

Când o persoană împlinește doisprezece ani, este Talentată de patru ani. Patru ani este termenul general de care este nevoie ca puterile unei persoane să se consolideze complet. Așa că, de Samhain, întreaga familie se adună și îi sărbătorește pe noii Inițiați. În anul în care am împlinit doisprezece ani, au împlinit și doi dintre verii mei, și, desigur, a fost planificată o mare sărbătoare. În noaptea de Samhain m-am încuiat în camera mea. De data asta, mama nu a venit să mă certe, Rowena nu a încercat să mă convingă cu vorbe înmuiate în sirop de zahăr, iar bunica nu mi-a poruncit să cobor. Singur în casa tăcută, i-am urmărit pe toți cum mărșăluiau spre pădure înainte să deschid manualul de știință și să încerc să învăț pentru testul despre ecosisteme pe care îl aveam în acea săptămână. Mai târziu, am încercat să nu-mi forțez ochii urmărind fuioarele de fum care ar fi

indicat faptul că focul în aer liber fusese aprins. În schimb, am colorat cu verde imaginile deșertului arid din manualul meu, nepăsându-mi că deterioram un manual școlar, și am încercat să împiedic sunetele incantațiilor să-mi ajungă la urechi, în pofida faptului că buzele mi se mișcau din reflex, mimând cuvintele celor patru rugăciuni. Încă mai văd în minte dâra de culoare întinzându-se din vârful markerului pe pagina poroasă. Ar trebui să spun că asta a fost cea de-a doua aniversare îngrozitoare a mea, după cea de la opt ani.

— Eu n-am trecut niciodată prin așa ceva, subliniez eu, cu toate că el știe asta.

— Nici eu, răspunde Gabriel, iar eu clipesc surprinsă.

— Nu? De ce nu?

— O, da, de parcă tatei i-ar fi plăcut prostia aia. Vocea lui este batjocoritoare. Aia au fost anii când mama pretindea că suntem de fapt oameni normali. O familie tipic americană. Făceam lucruri normale de Halloween. Mama se costuma în fiecare an în dovie sau în altceva la fel de stupid.

Am încercat să nu zâmbesc.

— Nu în vrăjitoare?

Gabriel clătină din cap.

— La dracu, nu! Niciodată în vrăjitoare. Asta l-ar cam fi afectat pe tata. Nu, am colindat până pe la treisprezece ani, apoi ieșeam cu prietenii și făceam lucrurile obișnuite...

— Am citit despre asta, spun nostalgică. Lipind hârtie igienică pe case și dând cu cremă de ras.

— Mai degrabă furând dulciuri de la copiii mici. Asta, și aprinsul rahatului de câine.

— Oh! Mă gândesc la asta câteva secunde și zic: E patetic și dezgustător.

Gabriel ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Aveam treisprezece ani.

— Deci mama ta nu ți-a spus niciodată despre...

— Era ciudată în ceea ce privește Talentul. Se oprește și se freacă la ceafă: Avea un minialtar pe care îl strica zilnic, înainte să vină tata acasă. Pământ din curtea din spatele casei, petale de flori. Un vas cu apă. Știi schema.

Dau din cap afirmativ.

— În orice caz, ea continua să creadă în orice, dar părea să se ascundă ori de câte ori era tata acolo. Pur și simplu, s-a transformat. Și eu n-am putut niciodată să pricep de ce.

— De ce ce?

— De ce să fi vrut vreodată să fie cu cineva dacă în fața lui nu putea să fie decât un sfert din ceea ce era cu adevărat? Și n-am putut niciodată să înțeleg de ce tata a acceptat asta – de ce i-a cerut asta. E ca și cum ai fi cu cineva și brațele sau picioarele îi lipsesc și tu nici măcar nu observi. Era o nebunie. Gabriel clatină din cap, apoi mă privește și zâmbește: Bine, asta e probabil mai mult decât aveai nevoie să știi.

— Nu, eu...

Îmi așez bareta sandalei acolo unde mă apasă pe picior.

— Îmi place să vorbesc cu tine despre asta. E... drăguț, închei eu jalnic.

— N-am vorbit niciodată cu nimeni despre Talentul său.

— De ce nu? Eu...

Apăs cu degetele pe locul sensibil, până ce simt durerea puternică în terminațiile nervoase.

— Doare prea tare, spun în cele din urmă. Nu mă pot uita la el în timp ce continui: Simt că familia mă tolerează, dar sunt un eșec constant pentru ai mei.

Și în loc să-mi spună lucruri de genul *Nu ești un eșec* sau *Nu e adevărat*, Gabriel nu spune nimic, dar își pune o mână pe brațul meu.

Sunt cuprinsă de un val de căldură.

— Lucrurile... n-ar trebui să fie în felul ăsta, adaug eu.

Rămânem tăcuți o vreme, ascultând cum casa scârțâie în jurul nostru.

— Îmi pare rău că ne-am mutat, spune Gabriel. Și atunci își întetește strânsoarea mâinii sale pe brațul meu. De ce nu mi-ai răspuns la scrisori? mă întrebă.

— M-am simțit... ciudat.

Ca și când aveai să nu mă mai plăci.

— Chiar și cu *mine*?

Ridic din umeri.

— Chiar și cu tine.

Fețele noastre sunt destul de aproape încât să pot să remarc că ochii lui nu sunt atât de negri cum mi s-au părut prima dată. În schimb, există mici particule de verde radiind din irisurile lui.

Și atunci, pendula din hol bate jumătatea de oră și eu tresar întorcându-mă la treaba mea:

— Bine, ce se întâmplă dacă vreau să găsesc obiectul de-acolo? spun și arăt spre tabloul de pe perete. Uită de bucata de hârtie. Ce se întâmplă dacă vreau să găsesc ceasul din tablou?

— Cumva, știam că ai să spui asta.

Gabriel oftează și se lasă pe spate, îndepărtându-se de mine.

— Și dacă vreau să vin cu tine?

Iar acum îmi țin respirația, fiindu-mi prea frică de ceea ce îmi va răspunde.

— Hm! În primul rând, cine a spus că mă duc?

— Te rog! Îmi las picioarele pe prima treaptă. Știu că n-ar trebui să modificăm timpul sau cum o fi regula aia, dar...

Sprâncenele lui Gabriel se unesc.

— Nu e numai asta, spune el într-un fel în care mă face să mă gândesc că îi pasă prea puțin sau deloc de încălcarea legilor. E periculos. Am citit destul despre timp pentru a ști

că, în ansamblu, nu e o idee bună să te amesteci în mersul său.

— Dar dacă am fi foarte, foarte prudenți? Și n-am face-o decât de data asta? Nimeni nu trebuie să afle, nu?

În forul meu interior, îmi închipui expresiile fețelor mamei, bunicii și Rowenei când o să apar acasă cu plata făcută de Alistair după ce îi voi fi găsit ceasul. Aș putea lăsa banii să cadă pe masă. *Ce e asta? A, un flecușteț pe care mi l-a dat un client după ce...*

Scara scârțâie puțin de parcă ar cumpăni, iar eu tresar. Slavă Domnului că Gabriel nu pare să observe! E prea ocupat să se holbeze la tablou.

— Știi, spune Gabriel meditativ, oricum mama nu mi-a explicat niciodată regula aia. A fost una dintre acele conversații pe care trebuia să le purtăm neapărat, dar tata a venit acasă peste zi în timp ce noi discutăm și n-am mai reluat niciodată subiectul.

— Și nici mie nu mi-a explicat nimeni niciodată. Adică, ce să ne batem capul? Întreb, făcând cea mai nevinovată mutră cu putință.

Gabriel își duce un deget la bărbie, într-o atitudine excesiv de gânditoare.

— Prin urmare, nimeni nu ne-a interzis să facem asta și nimeni nu ne-a explicat de ce ar fi o idee deosebit de rea?

— Nu. Clatin din cap cu mâhnire. Nimeni.

Ne zâmbim reciproc și el se ridică deodată și mă trage și pe mine în picioare. Pierzându-mi echilibrul, mă clatin lângă el un minut. Suficient de aproape, încât să descopăr că miroase a lenjerie proaspăt spălată. Măinile lui zăbovesc o secundă pe brațele mele și încerc să fac un pas înapoi, dar el își întetește strânsoarea.

— Chiar vrei asta?

Vocea lui este gravă și i-a dispărut orice urmă de zâmbet.

Dau afirmativ din cap.

— Îmi promiți că dacă facem asta nu vei atinge nimic? Că te vei lăsa mereu condusă de mine?

Aș confirma militărește, cu palma dusă la tâmplă, dar el îmi ține mâinile prizoniere pe lângă corp, deci nu pot decât să dau iarăși aprobator din cap. Însă Gabriel nu pare convins, așa încât într-un final spun:

— Da, îți promit.

— Bine.

Îmi dă drumul și face un pas înapoi pentru a studia din nou tabloul. Pe furiș, îmi frec brațele. Nu mă pot abține, dar mă zgâiesc la el. Pare atât de concentrat, atât de hotărât și atât de venit din altă lume, încât mi-e greu să-mi amintesc că el este persoana care obișnuia să se joace cu mine cu păpuși din cârpă pe când avea șase ani și eu patru.

Apoi se întoarce și întinde brațul spre mine. Dau mâna cu el, simțind strânsoarea fermă a degetelor lui.

— Ești gata?

Nu! aș vrea să spun deodată. *Și, apropo, va dura?* vreau eu să-l întreb. De parcă aș fi gândit cu voce tare, Gabriel îmi scutură ușor mâna.

— Știi, nu trebuie să facem asta.

— Vreau s-o fac, îi răspund. Chiar vreau.

El încuviințează dând din cap, uitându-se din nou la tablou. Închide ochii, așa că îi închid și eu. Deodată, am senzația că mă aflu într-un *montaigne russe*, exact în clipa în care vagonetul a ajuns în vârful pantei celei mai înalte și este cabrat, așteptând să plonjeze și să se repeadă în jos, în jos, în jos. Apoi totul se schimbă și se învâртеjește pe lângă mine, iar eu am senzația că stau în picioare în ocean, nisipul de sub mine dispărându-mi de sub tălpi, lăsându-mă să mă legăn în aer.

Ochii mi se deschid brusc. *Concentrează-te*, gândesc

disperată, agățându-mă de Gabriel, de brațele lui solide și adevărate. Mă concentrez la umbrele care se preling pe podeaua din lemn dur care se adună în colțurile vestibulului. De undeva pătrunde o briză. Probabil că este o fereastră deschisă și acum face ca flacăra lumânării să pâlpâie și să se lege.

Flacăra lumânării?

Întorc capul. Șiruri peste șiruri de lumânări sunt aliniate pe pereți, luminile lor dansând și oscilând. Undeva deasupra capetelor noastre se aude muzică – viori și poate un pian.

— Ai reușit! îi spun, iar Gabriel zâmbește. Așa e mereu?

Gabriel ridică o sprânceană spre mine.

— Și Pământul s-a mișcat pentru tine?

— O, mai taci din gură! i-o trântesc eu.

Apoi îmi îngădui să privesc o secundă în jurul meu.

— Gabriel, asta e casa mătușii Rennie și a unchiului Chester.

Privesc la tavanul cunoscut, acoperit cu plăci metalice care fac să curgă o ploaie de lumină pe pereții albi. Ferestrele sunt mari și boltite, cu obloane din lemn prinse la partea inferioară, iar podelele din mahon lustruit, strălucitor, sunt întrerupte aici și acolo de covoare persane care cu certitudine par mai moi în secolul ăsta decât în secolul nostru. Iar cavalerul din metal în mărime naturală, care de obicei se găsește la al doilea etaj, stă acum ca o santinelă la baza scărilor.

— Alistair a spus că familia lui a pierdut ceasul la un joc de cărți cu altă familie. Probabil că a fost a noastră și...

— Zău, Miranda, se aude o voce de undeva din stânga noastră. Consider că ești chiar ridicolă. El e cel mai vânat burlac din oraș. E firesc să dansez cu el.

— Da, dar ai dansat de trei ori cu el și știi că, după regulile mamei privitoare la dans, nu e permis și...

— Repede, îmi șoptește Gabriel la ureche, și țâșnim spre o debara.

Ne îngheșuim la timp în spațiul întunecat, în care miroase copleșitor a naftalină. Lăsând ușa întredeschisă, încerc să nu respir zgomotos.

În raza noastră vizuală apar două fete și eu nu mă pot abține să nu-mi doresc ca Agatha să fi fost aici să vadă rochiile – ar fi murit. Simt un fior de tristețe că nu voi putea niciodată să-i povestesc despre asta.

Amândouă poartă rochii lungi, albe, cu trenă, făcute dintr-un material mătășos. Una are părul negru prins într-un coc sculptat parcă, din bucle complicate, iar o pană mare îi atârnă pe partea stângă. Ea este mai înaltă decât cealaltă și, în mod cert, mai frumoasă, iar după cum stau lucrurile, însoțitoarea ei pare să știe asta. Rochia ei este la fel de elegantă, dar nu pare să i se potrivească pe trup, care este mai scund și mai îndesat. Pe un ton lingușitor, fata mai scundă spune:

— Da, dar am vrut să dansez valsul cu el. Știi că valsul mă pune perfect în valoare, iar tu ai luat dinadins dansul ăsta.

Prima fată scoate un hohot mic de râs, care se frânge brusc, asemenea țurțurilor de gheață.

— Ba n-am făcut așa ceva. I-am făcut cumva semn cu carnetelul meu de bal? Nu, el s-a apropiat și mi-a cerut să-i acord dansul. Ce ai fi vrut să fac? Spune-i lui – iar aici ea alege un *falsetto* dulce: *Nu, surioara mea ar vrea să danseze dansul acesta cu dumneavoastră, iar eu ar trebui să vă condamn la această experiență cu pași greșiți, degete de la picioare învinețite și conversație insipidă?*

— Ahh!

Fata mai tânără își strânge pumnii, apoi iute precum un fulger întinde mâna și înșfacă pana din părul surorii ei, rupând-o.

— Ticăloasă mică! exclamă cealaltă fată.

Deodată, bucățile de pană din mâna fetei izbucnesc în flăcări, iar ea le dă drumul cu un mic țipăt. Își sugedegetul, privind-o pe sora ei pe sub gene. Dar înainte să poată să se răzbune, în vestibul intră o femeie mai în vârstă. Pot să o văd evaluând scena rapid înainte ca rămășițele penei să dispară într-un norișor de fum. Ea înaintează lent spre cele două fete, fusta ei din tafta albastră foșnind la fiecare pas.

— Mami, se plânge cea mai mică, Lavinia iar a făcut-o.

— Ea a început, murmură cealaltă fată.

Își trece mâna peste păr de parcă ar vrea să se asigure că totul e la locul său.

— Fetelor, ce v-am spus despre folosirea Talentelor una împotriva celeilalte?

Vocea mamei lor este gravă, puternică, și până și eu simt că îmi vine să fac un pas înapoi în debara.

— Există și-așa suficientă dezbinare și dihonie între noi toți, fără să vă mai întoarceți și voi una împotriva celeilalte. N-ați învățat nimic din istoria noastră?

Fetele privesc podeaua din mahon, adoptând poziția de vinovăție, iar în cele din urmă chipul mamei se îmblânzește.

Acum se va servi cina. Lavinia, domnul Collins te așteaptă să te conducă.

O undă de triumf trece pe chipul fetei mai mari înainte ca ea să-și compună o mască imobilă. Sora ei nu este atât de abilă, căci se uită în sus, cu gura deschisă, într-un bocet mut.

— Vino, Miranda, îi spune mama ei pe un ton repezit. Te va conduce fratele tău.

Miranda închide gura, dar întinde mâna și o ciupește pe sora ei când mama lor întoarce capul pentru a le conduce pe hol. În cele din urmă pleacă, iar holul este din nou liber.

— Uau! șoptesc atunci când ieșim din debara.

— Și tu credeai că Rowena e rea, murmură Gabriel, care își freacă șoldul. M-a împuns ceva în debaraua aia.

— Gabriel, îi spun eu. Ce a vrut mama lor să spună cu *dihonia* dintre noi toți?

Gabriel ridică din umeri.

— Nu știu.

— Erau vrăjitoare, nu-i așa?

Mă încrunt, încercând să iau în calcul implicațiile, în timp ce mă gândesc la istoria noastră. Vreau să spun, știu că puritanii n-au fost singurii care au venit cu *Mayflower*⁴. Unchiul Morris a găsit urme ale rădăcinilor familiei noastre în anii 1600, dar înregistrările sunt superficiale.

Însa Gabriel are deja altă preocupare.

— Bine, se pare că vor fi cu toții la cină, așa încât avem puțin timp să verificăm ce ne interesează.

Deodată, privesc în jur.

— De ce nu am aterizat în salonul cu pictura?

Gabriel pare ușor stingherit.

— Aăă, uneori pot să ajung pe-aproape, dar nu funcționează mereu.

Dau din cap aprobator, apoi spun pe un ton încurajator:

— Nu te îngrijora! Li se întâmplă multor tipi.

Rânjind, face un pas mai aproape de mine.

— Când ieșim de-aici...

Dar deja merg în fața lui.

— Sus.

Traversăm holul, ne aplecăm prin dreptul multor uși deschise și ne furișăm pe scări după ce frec coiful cavalerului, pentru a avea noroc.

— Aici, șoptesc, iar Gabriel, care este cu câțiva pași înaintea mea, se întoarce și vine înapoi.

⁴ Vas cu care primii englezi au venit pe continentul american, întemeind primele colonii (n.tr.).

Intrăm în încăperea pe care i-am indicat-o eu. Slavă cerului că nu sunt oameni înăuntru! Navigam printre canapele și sofalele din catifea, printre toate mânerurile mobilei decorate.

— Uau! Am da lovitura pe piața antichităților dacă am putea lua astea cu noi. Poți...

— Nu atinge nimic! mă avertizează Gabriel.

— Doar capătul acesta de masă. L-am putea vinde la Târgul din Chelsea și...

Gabriel îmi aruncă o privire de avertisment.

— O, bine! Fie și-așa! adaug eu.

Dar el nu răspunde, căci privește țintă la ceas.

— Tam, șoptește el. Țasta e.

— Știu că ăsta e. Ți-am spus...

— Ba nu, spune el, strângându-mă de braț, să mă facă să tac. Țasta e ceasul. *Asta e ceasul pe care-l vrea.* De ce, de ce? întrebă el, răsucind cuvintele de parcă ar fi căutat o cale în ele. De ce aici, în acest timp, dar nu și în al nostru?

Nu am niciun răspuns de oferit, în timp ce studiez ceasul. De aproape e și mai frumos decât în orice pictură. E mic, de circa șaiszeci de centimetri lungime și cincizeci lățime. Lemnul este băițuit până la o nuanță de culoarea cireșului, iar fragmentele de rubine de pe cadran strălucesc.

— Îl putem da jos? șoptesc spre Gabriel. Vreau să spun, pentru el am venit.

El pare nesigur, apoi înaintează, întinzând mâna pentru a ajunge la el.

— Oprește-te imediat! răsună o voce din spatele nostru.

OPT

NE UITĂM AMÂNDOII în spate și vedem un bărbat înalt îmbrăcat într-o redingotă neagră și o cămașă albă, strălucitoare stând în cadrul ușii. În pofida faptului că părul și mustața răsucită îi sunt cenușii ca fierul, fața nu îi este ridată, dând impresia neliniștitoare că ar putea avea orice vârstă. Venind spre noi pare să ne studieze înfățișarea cu un amestec de uluială și hotărâre neclintită.

— Cine sunteți și ce căutați aici? vrea el să știe, oprindu-se la câțiva metri de noi.

Privirea îi cade pe sandalele mele și deschide gura de parcă ar vrea să vorbească iar, dar apoi își verifică ținuta și se holbează la noi, iar ochii îi sunt de culoarea gheții de pe râu.

— Noi... eu... voiam doar să ne uităm mai îndeaproape la asta, protestez eu. Cineva îl caută.

— *Cine? Cine v-a trimis?*

— Un profesor, spun în mod prostesc, de parcă această profesie onorabilă ar putea să-i reducă îndoielile bărbatului.

El clatină din cap, studiindu-ne în liniște. De jos se aud râsete slabe.

— Sunteți copii, spune el în cele din urmă și tristețea din vocea lui mă face să nu mă simt în largul meu.

Gabriel și cu mine schimbăm priviri.

— Și presupun – aici privirea îi hoinărește pe jeanșii uzați ai lui Gabriel și din nou pe sandalele mele – că ați Călătorit

destul de mult. Totuși, ceea ce trebuie să fie... trebuie să fie, spune și apoi buzele lui subțiri se strâng într-o linie, și ridică o palmă.

Flăcările din șemineu saltă și se înalță ca și când ar răspunde, iar apoi privirea îmi este atrasă înapoi de mâna bărbatului, unde o scânteie prinde subit viață.

— Tam, spune Gabriel pe un ton grav și mă prinde cu brațul de talie exact când bărbatul face un gest cu mâna de parcă ar arunca mingea la baseball.

Focul bubuie în aer și se repede spre noi ca o cometă mică, exact când mă cuprinde un val de ameteală. Legănându-mă lângă Gabriel, ridic un braț într-un gest instinctiv pentru a-mi proteja fata, așteptându-mă în orice clipă să simt flăcările arzându-mi pielea.

Și atunci, focul dispare într-un punct înalt din spațiu, fără ca măcar să ne atingă.

Aerul licărește cu o intensitate ciudată. Este atât de limpede, încât îmi răsună în urechi și, tresărind, îmi dau seama că aceeași intensitate clară reverberează înlăuntrul meu.

— Cum... imposibil, șuieră bărbatul și ridică mâna cealaltă.

De data asta, mingea de foc zboară spre noi cu o viteză de două ori mai mare decât prima. Dar nimic nu mă atinge. Focul dispare din nou.

Gabriel își trage brațul de pe talia mea și eu mă uit la el. Ochii lui par enormi.

— Ce naiba s-a întâmplat? șoptește sălbatic spre mine.

— A încercat să...

— *Ba nu!* Eu am încercat să te duc pe tine și pe mine înapoi. Și... n-am putut.

Înainte să diger asta, bărbatul ridică iarăși mâna și focul erupe din palma sa.

Numai pentru a se evapora o secundă mai târziu.

Clipesc, apoi fac un pas șovăitor mai aproape de ceas, cu privirea atrasă de ornamentațiile în spirală din partea inferioară. Cu coada ochiului, văd cum bărbatul își scutură degetele de parcă ar fi arse de propriul său foc. Se dă înapoi clatinându-se cu buzele rotunjite perfect, de surpriză. Nu pierd ocazia și mă duc și mai aproape de ceas, privirea fiindu-mi atrasă de acul care indică ora, ce pare suficient de ascuțit încât să taie carnea. Arată spre cifra XII.

— Tam, nu! murmură Gabriel, iar eu îl privesc pieziș, uimită să văd teama zugrăvită pe chipul său.

— Poftim?

— Nu cred c-ar trebui.

— De ce?

Sunt perfect conștientă că bărbatul aflat la câțiva metri ne ascultă. Gabriel clatină din cap.

— Ceva în legătură cu ăsta... Dă-mi voie!

Mă privește lung. Apoi continuă:

— Te rog, Tam! Tu nu trebuie...

Înghit și nu spun nimic. *Desigur. Eu pot ajunge cu adevărat numai până aici.* Încruntându-se, Gabriel se duce mai aproape de ceas și întinde o mână pentru a-l atinge.

— Nu, spune bărbatul, iar eu arunc o privire înapoi, și-l văd din nou în picioare, drept, fermitatea săpând linii adânci pe fruntea lui.

Chiar înainte ca degetele lui Gabriel să atingă marginea decorată, bărbatul ridică din nou mâna.

Se aud niște pârâituri în timp ce mâna lui Gabriel dispare în suprafața de mahon a ceasului. De unde stau, pare că brațul lui se termină la încheietură. În același timp, el țipă – un singur țipăt scurt, de durere.

— Sunt blocat. Brațul meu. Scoate-l!

Umerii îi tremură, dar nu pare să poată să-și tragă brațul

înapoi.

— Tam!

Pielea i se decolorează.

Furioasă, mă întorc spre bărbat.

— Dă-i drumul, ticălosule! *Dă-i drumul!*

Bărbatul clatină din cap, cu o expresie fermă pe chip.

— V-am avertizat. Nimeni nu poate să atingă acest ceas fără să suporte consecințele.

Mă întorc spre Gabriel. Din nas îi curg două firișoare de sânge.

— Fugi! îmi șoptește el.

În schimb, îl apuc de braț și trag tare. Cădem deodată pe o canapeluță. Gemând, Gabriel își strânge mâna la piept, dar mă lasă să i-o iau între palmele mele. Îi examinez degetele. Par să fie întregi și drepte.

— E OK, e OK, șoptesc în timp ce el tremură lângă mine.

— Imposibil, îl aud pe bărbat șoptind din nou, și ridic capul uitându-mă urât la el.

Pare și mai zguduit decât înainte.

— Te-ai decis să-ți fie milă de noi? i-o trântesc eu.

Se uită urât la noi.

— N-am făcut așa ceva!

Îl privesc lung. Ceva șoptește undeva în mintea mea și se instalează acolo cu un clic. Sar de pe canapea, năpustindu-mă spre ceas.

— Tam, nu! strigă Gabriel.

Se aude o mică bufnitură, de parcă un scaun s-ar fi răsturnat și simt mișcându-se ceva în spatele meu, ca și cum ceva sau cineva vine spre mine.

Dar eu întind ambele mâini și iau ceasul de pe perete, la fel de ușor cum mi-aș scoate o agrafă din păr.

NOUĂ

— ȘI ACUM? îl întreb sfidătoare pe bărbatul în redingotă. Acum ce mai ai de spus?

Dar cuvintele mele sună ciudat, de parcă acum, subit, ar fi apărut un ecou în încăpere. Îmi trebuie trei secunde să înțeleg ce nu e bine.

Nu există niciun sunet în afară de vocea mea. Focul nu mai trosnește și nu mai pocnește în spatele meu. Nici chiar respirația lui Gabriel, greoaie și întretăiată acum câteva secunde, nu se mai aude. E ca și cum o ușă s-ar fi închis și toate sunetele s-ar fi evaporat. Mă uit la Gabriel. Ochii îi sunt lucioși, gura strânsă într-o linie dreaptă, degetele lui lungi nemișcate, de parcă nu ar mai avea viață în ele. Brusc, mi se face mai frică decât mi-a fost vreodată.

— Gabriel? șoptesc, pășind spre el.

Ce am făcut?

Mă răsucesc să mă uit la bărbatul în redingotă. Îl privesc concentrată, așteptând, așteptând, până ce în cele din urmă clipește.

— Ești treaz! îl acuz. Ce i s-a întâmplat lui Gabriel?

Dacă e cu puțință, bărbatul arată și mai zguduit decât mă simt eu.

— Presupun că știai ce faci.

— Arăt de parcă aș ști ce fac? i-o trântesc eu.

Privesc în jos la ceasul pe care îl țin în mâini, apoi îmi

mijesc ochii și clatin din cap. Litere palide au început să se deruleze pe partea de jos a cadranului, dar de fiecare dată când încerc să mă concentrez asupra lor, ele sclipesc și se rearanjează, alcătuind cuvinte nedeslușite.

El șovăie, apoi spune rar:

— Tu nu... habar n-ai...

Își trece o mână peste gură și mă fixează cu privirea. În cele din urmă, rostește o frază întregă.

— Tu chiar nu știi ce ai făcut, nu-i așa? mă întreabă, iar în vocea lui e o notă și mai întunecată, disperată.

Își împreunează degetele lungi, le lipește de buze și mă privește plin de îndoială, de parcă ar aștepta ceva.

Mă uit lung la el.

Într-un final, face un pas înapoi și oftează.

— Minutul a expirat. Puterea a dispărut. Presupun că pagubele ar fi putut fi și mai rele.

Dar sună de parcă nici el nu crede.

— Despre ce vorbești?

Strâng și mai tare ceasul în brațe, iar el îmi zâmbește pe jumătate, ca și când ar fi prea slăbit pentru a-și duce efortul până la capăt.

— O nu, domnișoară. Greșești. Nu mai vreau ceasul.

— Ba acum câteva minute l-ai vrut. Părei gata să ne omori pentru el!

— Da, este el de acord. Dar asta a fost acum un minut. Acum este... doar un ceas. Își înclină capul într-o parte și adaugă: Cred că profesorul tău va fi dezamăgit. Iar acum – se îndreaptă de spate, netezindu-și redingota – trebuie să plec. Și voi la fel.

Și, zicând acestea, dispare. Niciun nor de fum, nicio lumină orbitoare. Doar o subită și completă ieșire din existență cât ai clipi din ochi.

— Tam? O voce slabă venind dinspre canapea îmi distrage

atenția de la colțul acum pustiu: Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Ești viu, îi spun și, spre marea mea rușine, vocea îmi tremură și se frânge.

Pun ceasul pe o măsuță cu picioare fusiforme de lângă mine, și apoi mă duc spre canapea, întinzându-mă lângă Gabriel. Capul i-a căzut pe spate și are ochii închiși. Cel puțin, nasul nu-i mai sângerează.

— Ești bine? îl întreb.

La asta deschide ochii și se uită la mine.

— Odată am participat la un maraton de beție de ziua Sfântului Patrick. Ai făcut de-astea?

Clatin din cap.

— Mda. Ei bine, am vomat bere ore în șir. Bere verde.

Clipesc.

— La vremea aceea, credeam că singurul lucru mai rău decât a voma bere este să vomți bere verde pe bancheta din spate a unui taxi. Aruncă din nou o privire spre ceas. Dar aia n-a fost nimic prin comparație cu ceea ce tocmai am simțit.

Se ridică în șezut și își pune mâna teafără pe genunchiul meu, o secundă.

— Hai să plecăm de-aici. M-am săturat de 1899.

Eu dau aprobator din cap și iau din nou ceasul. Din el aude un ticăit slab, ritmic.

— Îl iei?

Gabriel se uită la mine de pe canapea.

— De ce nu? Acum e doar un ceas. L-ai auzit.

Gabriel se apropie precaut, dar în cele din urmă mă ia de mână și închide ochii. De data asta, țin ochii deschiși.

Culori și lumină trec încețoșate pe lângă mine într-un caleidoscop amețitor. *Mami, eu de ce nu pot?* aud o voce capricioasă, dar nu mai aud și răspunsul, căci un bărbat râde. *Vei arde pentru vecie ca o vrăjitoare*, spune altcineva pe

un ton rece și precis apoi, întrerupând orice altceva ar fi putut să spună vocea, se aude fluieratul lung și singuratic al unui tren. Toate sunetele prind viteză și trebuie să închid ochii, căci nu pot să-mi închid urechile, și simt deodată lemnul rece lipindu-mi-se de piele. Deschid iar ochii. Zac pe podea, întinsă în brațele lui Gabriel. Evident, el încă nu se simte bine, deoarece comentariile așteptate nu sosesc. În schimb, are ochii închiși și pielea lui a căpătat o nuanță vag cenușie. Din poziția avantajoasă în care mă aflu pot să văd că mătușa Rennie și unchiul Chester nu prea dau cu mopul pe podea.

Mătușa Rennie și unchiul Chester! Mă desprind de Gabriel, sar pe podea și dau buzna la fereastră. Se pare că a căzut înserarea și, odată cu ea, o ploicică. Stâlpii de iluminat din Washington Square Park luminescă viu, iar taxiurile galbene, unele dintre ele având lămpile cu liber clipind, trec fășâind. Ici și colo, unii oameni își deschid umbrelele, în vreme ce alții doar trec în fugă, pantofii uzi clămpănind pe trotuar, cu capetele acoperite de cărți sau ziare.

Mă întorc și mă uit la Gabriel și descopăr că stă în șezut, uitându-se la mine. Privindu-mă altfel.

De parcă i-ar fi teamă de mine.

— De ce s-a întâmplat asta? întreb eu într-un târziu, vocea fiindu-mi nefiresc de sonoră în atâta liniște. De ce eu am putut să ating ceasul, și tu nu?

— Nu știi, Tam, îmi răspunde el, iar vocea lui e gravă.

— Ba da, știi, insist eu. E ceva ce nu-mi spui. Îmi ascunzi ceva.

Întinde ambele mâini și își răsfiră larg degetele.

— Tam, *nu știi*. Nu știi de ce nu ai simțit nimic atunci când l-ai atins. Nici măcar nu știi ce este obiectul ăsta.

Privirea i se îndreaptă acum spre ceasul pe care încă îl mai ocrotesc în brațele mele.

Eu clatin din cap.

— Acum nu mai este nimic. Doar l-ai auzit pe bărbat. Puterea a dispărut, orice o fi însemnând asta.

— Stai, ce anume? Despre ce vorbești?

— Știi tu, insist, și apoi mă opresc, încruntându-mă. Nu-ți... ce îți amintești?

— Mâna mea. Arzând. Iar apoi, tu ai atins ceasul și după aceea nimic.

Mă gândesc la liniștea din încăperea, după ce am luat ceasul de pe perete.

— Ai încremenit, spun pe un ton mirat.

Așa încât încerc să îi reproduc lui Gabriel conversația, dacă poate fi numită așa, pe cât de bine pot, încheind cu:

— Iar apoi a spus că puterea a dispărut, iar bărbatul s-a nevăzut.

Pe parcursul monologului meu, Gabriel nu-și ia ochii de la ceas. Când închei, el dă ușor din cap, apoi spune:

— Poate că asta explică de ce îți pot spune încă o dată că este doar un ceas. Nu este ceea ce vrea profesorul tău. Nu-l mai vrea.

Ne privim lung unul pe celălalt și apoi privim amândoi spre tabloul aflat deasupra capetelor noastre. Mă încrunt. Acum numai două persoane mai sunt în încăperea pictată, un bărbat și o femeie. Ocupă încă aceleași poziții, dar femeia e îmbrăcată într-o rochie de un albastru intens, exact aceeași nuanță a cerului în amurg, și este cu fața întoarsă spre peretele care acum este gol.

— Gabriel, bolborosesc eu. A dispărut.

Se lasă un moment de tăcere densă și apoi ne îndreptăm amândoi spre bucătărie, fără să scoatem o vorbă. După ceva căutări, descopăr o tigaie din cupru și examinez conținutul unui frigider cu înfățișare antică. De vreme ce mătușa Rennie și unchiul Chester sunt plecați de numai cinci zile, decid că

vasul emailat cu ouă pe care îl găsesc în frigider trebuie să fie rezonabil de sigur. Iar bucata de brânză de pe raftul de sus are numai câteva pete de mucegai albastru-verzui, pe care reușesc să le rad cu un cuțit înainte să continui. În timp ce Gabriel introduce feliile de pâine în prăjitorul care arată de parcă n-ar mai fi fost curățat de trei ani, eu rad brânza care a mai rămas și bat ouăle, o spumă galbenă. Curând răstorn omletele groase pe farfuriile din porțelan delicat, de grosimea cojii de ou, ale mătușii Rennie.

— Așadar, spun eu, întinzând restul de unt pe pâinea prăjită, ce să fac cu ceasul ăsta?

Gabriel își îndeasă în gură niște omletă și mestecă mai mult timp, suficient de mult cât să cred că evită să-mi răspundă.

— Cine este tipul ăsta? mă întreabă el într-un final.

— E profesor la NYU. Numele lui este Alistair Callum. Deja ți-am spus toate astea.

— Spune-mi iar, zice Gabriel, aplecându-se peste masă până ce sunt obligată să îl privesc în ochi. Suflu în ceaiul pe care l-am făcut, căci nu am găsit cafea, și îl gust. Încă e fierbinte.

— Bine. Ridic o mână și încep să număr faptele pe degete. A venit la magazin. A cumpărat o carte despre istoria locală. Totul părea în regulă. Apoi m-a întrebat dacă n-aș putea să-i găsesc un obiect, căci auzise că noi găsim adesea diverse lucruri pentru oameni și...

— De unde știa de asta?

Ridic din umeri.

— Ți-l amintești pe Angus Pinkerton? Are un magazin de antichități – știi tu, tipul despre care ziceam că arată ca un iepure plouat?

— Tipul transpirat? Care zicea să nu atingem nimic, niciodată. Anal Pinkerton?

Uitasem de porecla asta.

— I-a plăcut mereu de Rowena, cuget eu.

— Cui nu-i place? spune Gabriel, iar eu îi arunc o căutătură urâtă.

Se apleacă peste farfurie, dar nu înainte ca eu să văd că zâmbește.

— Ești la fel ca toți ceilalți. Te lași dus de un chip drăguț și...

— Bine, bine, spune Gabriel cu blândețe. Știu că Rowena este o scorpie.

Sunt oarecum mulțumită, până ce adaugă:

— Mi-ai spus asta de vreo două sute de ori. Dar înapoi la oile noastre. Profesorul ăsta al tău... ce a spus mai exact despre ceas?

— A spus că e o amintire de familie... a fost pierdut la un joc de cărți, în 1887.

Învârt pe masă farfuria goală.

— Dar de ce...

Vocea mi se frânge. Nu știu cu care *de ce* să încep.

Gabriel bate ușor cu furculița pe marginea farfuriei, apoi mai tare, până ce, fără să stau pe gânduri, mă întind și îi iau furculița din mână.

— Cred că trebuie să vorbești cu bunica ta despre toate astea, zice el.

Eu oftez profund, împing farfuria la o parte și îmi las capul pe masa mare, de lemn. *De ce, de ce, de ce am crezut vreodată că a-l ajuta pe Alistair era o idee bună?*

— Frate, mă simt de parcă aș putea dormi o săptămână, spune Gabriel în timp ce se ridică și strânge farfuriile de pe masă. Ai găsit ce te-a rugat el. Nu e vina ta că nu este ce-și dorește el cu adevărat.

Înconjoară masa și observ că ocolește cu grijă ceasul atunci când se duce spre bucătărie.

Oprindu-se în ușa, se uită la mine și spune:

— Așadar...

Tonul i s-a schimbat cu totul, făcându-mă să intru în alertă.

— Poate că ar trebui să ieșim uneori. Știi tu. La o cină, la un film. Să facem ceva firesc.

Simțind că urechile îmi sunt în mod cert de un roz aprins, studiez un nod deosebit de interesant din lemnul mesei.

— Credeam că ai o prietenă. Știi tu, fata de la club. Cea care...

— Callie? Suntem doar prieteni. E grozavă și așa mai departe. Însă nu e genul meu.

Iau în considerare cele spuse, amintindu-mi de toți tipii care fluierau în seara aia la bar, de felul în care ea cântase. Mie mi se păruse aproape perfectă.

— Deci, continuă Gabriel, cină?

— Nu știu. Adică, doar ce m-ai dus înapoi cu o sută de ani. Cina ar fi probabil atât de... banală acum.

Se lasă un moment de tăcere și într-un final îndrăznesc să-l privesc. El ridică o sprânceană.

— Dacă tu și cu mine ieșim la o întâlnire, ar fi oricum, dar nu banal.

Stomacul îmi tresaltă puțin, dar nu are nimic de a face cu ouăle, cel mai probabil expirate, pe care tocmai le-am consumat. Și apoi, fără nicio legătură, imaginea lui Gabriel în cerc, stând pe locul de onoare de lângă bunica, în timp ce aprindea lumânările, îmi năvălește în gând. Felul în care a intrat atât de degajat în casa familiei mele, în seara aceea, atât de sigur de primirea călduroasă care avea să-i fie făcută.

— Familiei mele i-ar plăcea asta la nebunie, spun într-un târziu.

Acum se încruntă.

— Tam! Nu putem să lăsăm deoparte familia pentru un

minut?

Îl privesc cu disperare. Cum? vreau să-l întreb. *Spune-mi cum!* Liniștea se coboară și se întinde între noi asemenea unei benzi de cauciuc. Apoi pocnește.

— Mare brânză, spune el cu o nuanță de indiferență, deși are umerii încordați.

Se întoarce.

Peste scârțâitul și clincănitul farfuriilor care sunt spălate, mă zgâiesc la ceas. Îmi imaginez chipul lui Alistair atunci când i-l voi da și mă întreb dacă nu cumva celălalt Alistair va licări îndărătul ochilor săi. Întind un deget și ating rubinul cifrei doisprezece. Cumva, știu că asta nu e ultima dată.

Luni seară, după ce mă trezesc citind pagina 143 din manualul meu, *Arta după 1945*, timp de cincisprezece minute în șir, închid cartea cu zgomot. Apoi privesc spre partea de cameră aparținând Agathe. Patul ei este o învălmășeală de haine, cărți și caiete, iar în mijlocul dezordinii ea doarme pe o parte, ghemuită, mâna dreaptă acoperindu-i fruntea de parcă ar fi o exclamație de neputință.

Deschid cartea și o închid iar, cu zgomot. N-am noroc. Nici măcar nu clipește. Oftând sonor, întind mâna după mobil și, ca măsură de precauție, mă ascund în dulap. După ce dau deoparte cu un șut niște pantofi, mă îndes într-un colț și închid ușa, dar aproape că-mi sare inima din piept când ceva foșnește lângă brațul meu. Dar nu este decât rochia de voal pe care am cumpărat-o anul trecut și pe care încă n-am purtat-o. Agatha și cu mine bântuiam prin East Village când am dat peste un mic depozit. Cea mai mare parte din marfă nu era decât gunoi, și nu folosesc cuvântul în sens figurat, dar în spate am descoperit un stand pe roțile, cu rochiile din 1920 și 1930. Nu știu cum se face, dar în acea zi am plecat ducând cu mine rochia asta roz, datând de prin 1935, care

îmi venea perfect, dacă nu țin cont de faptul că avea o pată pe poale și mirosea toată a naftalină. O, da, și că mă costase mai mult decât îmi puteam permite.

În întinericul din dulap, tastele mobilului meu strălucesc, iar eu formează numărul. Telefonul sună o dată, de două ori.

— Alo?

La telefon, vocea mamei este ezitantă, de parcă nu ar fi sigură că vrea să spună ceea ce spune.

— Bună, mami, îi zic eu.

— Tamsin!

Acum, din vocea ei răzbate surprinderea. Dau la o parte o pereche de pantaloni colanți cu care m-am trezit în cap.

— Țsta nu este obișnuitul tău...

— Alo? spune o voce în același timp – lent, metodic.

Scrâșnesc din dinți.

— La telefon, Rowena, spun voioasă.

— Măi, măi, rostește Rowena tăgănat. Cu ce ocazie? Ești la închisoare?

Sunt convinsă că aude cum îmi scrâșnesc molarii.

— Tamsin, ce se întâmplă? intervine mama.

Fără îndoială, cuvântul *închisoare* i-a stârnit agitația.

— Nimic. Voiam doar să...

— Tam, rostește peste mine Rowena, de fapt mă bucur că ai sunat. Peste câteva zile vin în oraș și...

— Poftim? Aici?

— Da. La New York, pronunță Rowena lent și cu grijă fiecare cuvânt. Acolo unde locuiești. Bine? Bine, se aprobă ea de una singură.

Iau telefonul de la ureche și verific semnalul, plină de speranță. Fir-ar! Trei linii zdravene. Nicio șansă de convorbire întreruptă.

— În orice caz, continuă Rowena, am stabilit câteva întâlniri cu saloane pentru mirese și așa vrea să vii și tu.

— Saloane pentru mirese, repet eu.

— Da. Rowena vorbește iar foarte lent. Îți amintești? Eu și James? Ne căsătorim. Tam, tam, ta, ta, tam, tam...

— Nu mă face nătângă, spun slab.

Ea oftează și, în același timp, mama începe cu:

— Ei, fetelor...

Chiar dacă noi două avem gusturi *total* diferite în materie de îmbrăcăminte, cred că ar trebui să vii. În plus, de vreme ce vei fi domnișoară de onoare...

— Așteaptă, nimeni nu mi-a spus asta, zic speriată. N-ar trebui să mă întreb? Și de când au vrăjitoarele domnișoare de onoare?

— Ei bine, nu..., începe mama din nou.

— Da, mamă! Ba au, intervine Rowena și, brusc, am senzația că trag cu urechea.

Adevărul este că familia mea nu prea a avut parte de nunți. Cel puțin nu de felul celor de la TV. Există o ceremonie de legare a mâinilor mirilor cu o panglică, dar care se transformă rapid în aceeași petrecere de care avem parte în majoritatea ocaziilor. Dansând, cântând, invocând cele patru elemente, arzând flori pe un rug în pădure. Bând degustătoarea băutură a unchiului Chester.

— Faceți *nuntă*? întreb, fascinată întru totul.

Cine și-ar fi închipuit că Rowena va avea vreodată de gând să o rupă cu tradiția?

— Încă se mai discută. În orice caz, îi trebuie o rochie frumoasă, la fel și ție, zice mama repezit. Apoi își trage răsuflarea. Știi tu, mătușa Linnie se pricepe tare bine să coasă la mașină și...

— Te sun mâine dimineață, Tam, spune Rowena brusc apoi închide.

— Așadar, o ia mama de la capăt din nou, apoi face o încercare de conversație normală: Cum merge școala?

— Bine, îi zic.

— Și ce studiezi semestrul acesta?

— Istoria artei, engleză, ecuații..., știi tu.

— Ecuații? întrebă mama nesigură, de parcă ar fi vreun fel de boală.

— Algebră.

— A, păi, bine. Asta sună foarte... interesant, spune ea în cele din urmă.

Stomacul mi se strânge la auzul cuvântului *interesant*.

— De fapt, mă întrebam dacă aș putea vorbi cu bunica. E prin zonă?

— Păi, n-a plecat să joace bingo, spune mama, iar eu clipesc apoi încep să râd.

Îmi trece prin minte imaginea bunicii cu ciorapi de nailon și pantofi eleganți, strângând o poșetă la piept și mijind ochii la o tabelă de scor. Mi se pare aproape un sacrilegiu, așa că mă calmez.

— Dar...

Mama șovăie și eu încerc să umplu golul. *Poate că nu vrea să vorbească acum cu tine. Sau e în distilerie, ocupată cu prepararea unor filtre de dragoste pentru câteva femei idioate din oraș care...*

— S-ar putea să doarmă. În ultima vreme nu s-a... simțit prea bine.

Sunt deodată mult prea conștientă de propriile-mi bătăi de inimă.

— Cum adică nu se simte bine? Cum e...

— E bătrână, Tam, spune mama, de parcă ar fi vreo informație nouă. Curând îi va sosi ceasul. Ea știe asta.

— Mami... asta e o mare prostie, bine? Ce zici de un doctor?

— Bunica ta e doctor.

— Nu zău? Scuză-mă, dar eu nu-mi amintesc exact unde a

absolvit Medicina.

Mama lasă să-i scape un oftat scurt și furtunos care trosnește din firele telefonice până la timpanele mele.

— Știi că bunica ta este pricepută la vindecare. Și înainte ca eu să-i dau replica, mama adaugă abrupt: Așteaptă, stai să văd dacă e trează, zice, și pune receptorul jos cu un *cling*.

Îmi schimb poziția și mai împing niște pantofi, înainte să întredeschid ușa și să arunc o privire prin cameră. Un sforăit ușor venind dinspre Agatha mă liniștește. De la celălalt capăt al firului se aude un foșnet și o undă de respirație, după care aud:

— Alo?

Vocea profundă a bunicii îmi inundă urechea. În aceeași clipă, mă concentrez asupra hainelor. Tricouri la mâna a doua și ciorapi din plasă, preferabil purpurii, culoarea mea preferată,

— Bună, spun printre toate astea. Iartă-mă că te deranjez. Bunica tace.

— Dar am ceva ce trebuie să...

Mărturisesc? Nu, deja sună prea vinovat.

— Am ceva ce trebuie să-ți spun.

Tăcere în continuare.

Respir adânc. Telefonul se înfierbântă la ureche, dar mi-am pierdut căștile în urmă cu mai bine de o săptămână.

— Am cunoscut pe cineva la magazin, în seara petrecerii de logodnă a Rowenei. A intrat un bărbat care căuta ceva.

— A, face bunica.

Este unul dintre cuvintele ei preferate. În funcție de inflexiune, înseamnă o mulțime de lucruri diferite. Ar putea să însemne: *Chiar mă întrebam când aveai de gând să-mi spui*; sau *Continui să mă amuzi cu necazurile tale atât de predictibile*; sau *Eu văd soluția problemei tale, chiar dacă tu n-o vezi*.

În clipa de față, sper să însemne puțin din toate trei.

— În orice caz...

Se aude o bufnitură deasupra capului meu și isprăvesc în grabă.

— Nu i-am spus că nu pot. I-am spus că-l ajut să găsească obiectul pe care îl căuta.

— Și ai făcut-o?

— Am făcut-o, îi spun, și în glas mi se strecoară mândria.

N-am avut nevoie de ajutorul tău sau al Rowenei. Bine, am avut nevoie de ajutorul lui Gabriel, dar ajung și la asta într-un minut.

Însă înainte să pot să continui, bunica spune:

— Felicitări! Și atunci, care e problema?

Ăăă... cum să-i răspund la asta? Să vedem. *Am pretins că sunt Rowena, am mințit că pot să găsesc ceva pentru un străin, l-am găsit în 1899 și aproape că era să mor în timpul desfășurării evenimentelor.* Într-un târziu, șoptesc:

— Cred că totuși ce am găsit pentru el nu este ce-și dorește. Și oricum, cred că nici nu trebuia să-l fi găsit.

— A, spune ea din nou, iar eu aștept parcă o oră până ca ea să vorbească din nou. În acest caz, se pare că ai primit una dintre cele mai importante lecții de viață.

Cumva, această conversație nu merge în direcția în care ar trebui.

Dar înainte să apuc să spun ceva, ea oftează și eu mi-o imaginez cu telefonul lipit de ureche, cu fața ridată de o sfârșeală incontestabilă.

— Tamsin, indiferent de ce ar fi trebuit să faci, ai pornit pe drumul ăsta. Acum consider că singurul lucru care-ți mai rămâne de făcut este să mergi până la capăt. Trebuie să mergi până la capăt. Dacă n-o faci, nu văd altă cale pentru tine. Sau pentru noi toți, legat de treaba asta.

Și, cumva, vocea ei e un amestec de tristețe și resemnare.

Respir, apoi spun pe un ton pe care îl consider destul de calm:

— Ce tot spui?

Se poate ca ea să nu înțeleagă? Adaug:

— Nu sunt...

Nu sunt vrăjitoare, vreau eu să urlu.

Dar, aparent, asta e tot ceea ce voi căpăta, căci spune pe un ton cu totul diferit:

— Acum, te rog să mă scuzi. Trebuie să începă *Jeopardy!* Și, cu un clic ușor, bunica a închis.

ZECE

— CE PĂRERE AI DE ASTA? mă întrebă Rowena, făcând o piruetă în fața mea.

Reflexia ei din oglinda triplă e un vârtej amețitor de mătase și dantelă de culoarea fildeșului.

— E grozavă, îi răspund. Arăți ca o adevărată mireasă.

Rowena se oprește din învârtit, fustele așezându-i-se lent. Se zgâiește la mine, cu ochii mijiți.

— La fel ai spus și despre ultima, și despre penultima, și despre cea de dinaintea ei.

Ridic mâinile într-un gest de apărare prefăcut.

— Arăți grozav în toate.

Ce pot să spun? Rowena – cu pletele ei blonde, cu tenul deschis la culoare și cu ochii verzi – a fost născută să valseze în rochii lungi, albe, cu trenă.

— De ce nu e mami aici pentru chestia asta? Nu e ceva la care ea ar trebui să-și dea cu părerea?

Rowena pufnește.

— Ea urăște orașul. Știi prea bine.

E adevărat. Anul trecut, Rowena a fost cea care m-a adus cu mașina la New Hyde Prep. Nu m-ar fi deranjat să iau trenul, dar mama a insistat să mergem cu mașina. Ea a stat în scaunul din dreapta șoferului, cu capul lipit de geam, cu ochii fixați asupra pătrățelelor de cer dintre clădirile înalte. Când consilierul meu rezident mi-a înmănat o hartă a

metroului, mama a părut luată prin surprindere și speriată și m-a sfătuit să nu călătoresc cu metroul după ora nouă seara. Rowena și cu mine am schimbat priviri complice, dându-ne ochii peste cap, lucru care se întâmplă rar, dar am fost în perfectă concordanță. După ce Rowena a instalat-o din nou pe mama în mașină, și-a lipit, o clipă, obrazul rece de fața mea fierbinte și transpirată. Apoi au plecat. Au stat exact patruzeci și două de minute.

— Și nu se găsește nimic în jurul lui Hedgerow. Numai dacă nu cumva vreau să-mi caut rochia la vreo consignație.

Se înfioară delicat, de parcă și-ar imagina oroarea de a se îmbrăca în dantelă prăfuită.

— În consignații am găsit unele dintre cele mai grozave articole din garderoba mea. Cum ar fi colierul ăsta. L-am cumpărat săptămâna trecută cu numai douăzeci de dolari.

Ridic medalionul rotund care atârnă pe lănțișorul de argint de la gâtul meu.

— Și, privește! Se deschide și înăuntru are un ceas.

Examinez cadranul ceasului din medalion. Delicatele sale ace sunt blocate la ora douăsprezece.

Nu funcționează, dar chiar și-așa, e drăguț. Eu îi spun *giuwaierceas*. Pricipi? E și ceas, și bijuterie?

Sora mea mă privește în oglindă.

— Încântător! spune ea și apoi își face de lucru la un volănaș crem de la corsetul rochiei. Ce părere ai, dacă scot ăsta și...

Din fericire, nu trebuie să mă gândesc, căci exact atunci apare vânzătoarea și nu mai contenește cu admirația manifestată zgomotos, până ce Rowena radiază și eu apuc să mă uit pe furiș în exemplarul meu din *Macbeth* după care ar trebui să scriu un eseu de cinci pagini pentru luni. După părerea mea, cele trei vrăjitoare sunt supraevaluate. Poate că ăsta va fi subiectul lucrării mele.

Când plecăm de la magazin, un vânt insistent învâртеjește de-a lungul trotuarului fluturași, șervețele boțite și câteva capace murdare de la paharele de cafea. În aer plutește un miros de tămâie care arde atât de intens, încât îi simt gustul în gât.

Aruncând o privire în jur, identific sursa: o masă la colț, unde un bărbat îmbrăcat într-o robă multicoloră agită pachetele purpurii și galbene și strigă prețurile tuturor care trec pe acolo.

— *Doidolaridoidolaridoidolari.*

Privesc la turnul ceasului filialei Jefferson a Bibliotecii publice din New York. Cu turla sa din cărămidă roșie, mi s-a părut întotdeauna că seamănă cu un castel, dar se pare că odinioară a fost închisoare pentru femei, și de-abia după aceea a devenit filială de bibliotecă. Închide la ora șase. Soarele apune deja, iar eu vreau să mă furișez spre cămin, căci i-am promis Agatheii că vom merge la film în campus. Dar chiar acum, Rowena spune:

— Hai să luăm un cappuccino. Niciodată nu ai parte de unul bun acasă.

— Aăă... nu pot. Trebuie să ajung undeva.

— Chiar trebuie? mă întreabă Rowena, apoi adaugă aproape cu nostalgie: Tam, nu prea te mai văd.

Eu clilesc:

— Vin acasă la fiecare două săptămâni.

— Mda, dar... își scoate o șuviță care i s-a prins sub bareta poșetei puse pe umăr și îmi zâmbește prefăcut: Numai pentru că trebuie să vii.

Mă gândesc s-o mint și să-i spun că trebuie să fiu la cămin până la șase. Dar apoi mă întreb dacă e posibil ca Rowena să se simtă singură în Hedgerow, acum, că sunt plecată. În secunda următoare, râd de mine însămi. Ea îl are pe James

și o are pe Gwyneth (deși cine ar vrea-o pe Gwyneth, zău așa?). E adevărat, nu are o versiune proprie a Agatheii (Gwyneth nu se pune), dar le are... cam pe toate celelalte.

Însă în momentul de față, e atât de dornică să stea jos și să bea o cafea cu mine, încât nu am inima s-o mint.

— Bine. *Le Petit Café* e după colț, îi spun, sperând în sine mea că se ridică la standardele Rowenei.

— Grozav! zice ea cu un zâmbet care mă bucură, indiferent cât de tare aş vrea eu să nu fie așa. Fac cinste, adaugă, răsucindu-mă și pe mine odată cu ea și pornind în direcția pe care i-o arătasem eu.

După cum era de așteptat, *Le Petit Cofé* este aglomerată la ora asta. Într-un târziu, găsesc locuri la fereastră, mătur firimiturile de pe suprafața zgâriată a mesei și aștept ca sora mea să se întoarcă. Când vine, aduce grațios băuturile noastre și o farfurie de prăjituri.

— Tipul de la tejghea mi-a dat prăjituri gratis. A spus că abia au fost scoase din cuptor.

Privirea îmi alunecă spre partea din față a încăperii. Siluete. E blondul drăguț cu care anul trecut crezusem că flirtam cu succes. Încă nu-l văzusem trimestrul ăsta și ajunsese la trista concluzie că fusese dat afară sau că plecase. Dar nu, iată-l. Copleșind-o pe Rowena cu deserturi. Mușc din pișcotul pe care mi l-a întins sora mea, apăsând pe limbă o margine ascuțită a prăjiturii.

— Așadar, Tam, începe Rowena încet după ce s-a așezat. Te-ai gândit ce ai de gând să faci după ce termini liceul?

Iau o înghițitură din cafeaua mocca, rup colțul unui pachețel de zahăr nerafinat și-l torn în ceașcă.

— Vreau să spun, vei veni să locuiești acasă sau...

— Nu, îi răspund, mai vehement decât ar fi trebuit.

Sprâncenele subțiri ale Rowenei se unesc.

— De ce nu? Mamei i-ar face plăcere.

— Și ce să fac? Eu nu sunt ca tine, Rowena. Nu... mă simt în apele mele acolo. Și, în plus, vreau să merg la facultate.

Nu este niciun secret că mama și bunica o pregătesc pe Rowena să preia conducerea familiei într-o bună zi. Ea va fi cea la care vor veni toți atunci când va trebui să se ia o decizie; ea va fi cea care va conduce ritualurile și riturile în fiecare primăvară și anotimp de recoltat; și ea va fi cea care va diagnostica bărbații și femeile din orașel atunci când aceștia vor veni după căderea întunericului, mergând cu pași mărunți spre ușa din spate, căutând ajutor. E o afacere bună, una sigură, din care te poți susține de una singură.

— Tam, spune ea blând acum. E casa ta. Întotdeauna vei avea loc. James și cu mine mereu vom...

Eu încremenesc. Deja e *James și cu mine asta și James și cu mine aia. Eu și cu James vrem să construim un website pentru Greene Herbals în loc să folosim acele cataloage de comandă demodate.*

— Rowena, o întrerup eu, nu vrei niciodată mai mult de la viață decât – îmi arunc mâinile în sus, în aer – familia noastră și casa și...

— Și ce? mă întreabă ea, pe un ton perplex.

Totul, aș vrea să spun, dar sigur că nu pot. Cine și-ar dori mult decât să fie Talentat așa cum este ea, așa cum sunt toți, mai puțin eu.

— Nimic, murmur.

Arunc o privire în jur prin cafeneaua aglomerată, sperând din tot sufletul că va schimba subiectul, și atunci îl văd pe Alistair Callum citind – par să fie lucrări de-ale studenților –, cu o cană albă lângă cot.

El ridică privirea, se întoarce încet și îmi zâmbește.

Oh, nuuuuuuuuuu!

UNSPREZECE

IMEDIAT, MĂ ASCUND după paharul meu înalt și subțire de mocca, o parte din mine știind că e inutil să mă ascund, și nu numai fiindcă un pahar înalt și subțire nu poate asigura cine știe ce acoperire.

— Tam, spune sora mea, iar eu am senzația că mă strigă de o bună bucată de vreme.

Alistair își împinge scaunul înapoi, adunându-și hârtiile și așezându-le ordonat în servietă.

— Îl... îl cunosc pe profesorul ăla.

Mă ridic brusc în picioare, astfel că îmi răstorn scaunul în spate, unde o mamă gângurește deasupra unui cărucior de bebeluș. Îmi aruncă o căutătură urâtă.

— Îmi pare rău, îi spun, ridicând scaunul.

Întorcându-mă, mă aplec în afară în speranța că-l blochez pe Alistair înainte de a ajunge la masa noastră. Dar e prea târziu.

— Rowena, îmi spune Alistair și, cu toate că și-așa este destul de înalt, am brusca senzație că atinge tavanul dacă își întinde mâinile.

Cu coada ochiului o văd pe Rowena privind de la [Alistair](#) la mine, înapoi la Alistair, cu buzele întredeschise de surpriză.

— Ne-am mai..., spune ea.

— Domnule profesor Callum, o întrerup eu, străduindu-mă să adopt stilul formal. Se pare că dau tot timpul de

dumneavoastră. Nu mi-am dat seama că veniți aici, adaug, realizând prea târziu cât de idiot a sunat.

— Da, ei bine, uneori când stau la birou... e prea multă liniște.

Nu-mi dau seama ce poate fi așa de amuzant, dar desigur că sora mea râde în hohote, cu râsul ei de uită-te-la-mine-și-te-vei-îndrăgosti-de-mine-pe-vecie, și, ca un făcut, Alistair chiar se uită la ea.

— Iar ea este sora mea, Rowena, spun, concentrându-mă la modelul cravatei lui Alistair, romburi roșii pe fundal negru până când mi se face ușor greață. Rowena, domnul profesor Callum.

Alistair își trece servieta dintr-o mână în cealaltă, se uită la mine prin ochelarii săi, apoi își înclină capul în direcția Rowenei. În acest moment, tot zumzetul și trăncănitul din cafenea par să fi dispărut, lăsând un țuiit dogit în urechile mele.

— Sunt încântat să te cunosc, Rowena, spune Alistair în cele din urmă.

Numele ei i se ondulează pe limbă, apoi iese lent, trei silabe atât de distincte, încât ridic capul pentru a mă zgâi la ei. Rowena face o mișcare pentru a se ridica și, desigur, Alistair face un gest pentru a-i face semn că nu, să nu se ridice, iar ea se conformează.

— Ce drăguț să-l întâlnesc, în sfârșit, pe unul dintre profesorii lui Tam, spune Rowena, de parcă eu i-aș fi ascuns în mod deliberat pe toți profesorii mei de ea.

— Dânsul nu este...

Dar Rowena deja îi spune lui Alistair:

— Vă rog, luați loc!

— A, nu, domnule profesor Callum, nu vrem să vă reținem, îi întrerup eu, dar el deja și-a tras un scaun.

— Atât de formală, mă dojenește el. Și când te gândești că

eram sigur că ne spuneam pe numele mic, *domnișoară Greene*.

Și își dezvelește dinții în ceea ce ar putea trece drept un zâmbet. Înghițind în sec, îmi trag și eu scaunul, atentă să nu mai dau peste nimeni de data asta. Mă așez, studiind fulgii de scorțișoară din paharul de mocca.

— Și tu ești elevă – aici Alistair se oprește așteptând o confirmare din partea mea – la New Hyde Prep, parcă?

Rowena râde veselă și văd doi tipi de la o masă învecinată cum se uită la ea. Amestec cu lingurița în resturile măloase de pe fundul paharului.

— A, nu, eu sunt mai mare decât Tamsin, spune ea, aplecându-se ușor de parcă ar dezvălui un secret.

— Într-adevăr? întrebă Alistair politicoș. N-aș putea spune care e mai mare.

— Mulțumesc, spun eu.

Alistair mă privește, amuzat de tonul meu.

— Ești mult prea tânără pentru a-ți face griji că ai putea părea în vârstă, domnișoară Gr..., a, da, *Tamsin*.

El și Rowena își zâmbesc, iar mie îmi vine să trag un șut în scaunul lui.

— S-a întâmplat să fiu în oraș, iar Tamsin mă ajută să-mi cumpăr rochia de mireasă, îl informează de parcă ar fi prieteni vechi.

Amestecând cu paiul, imprim cuburilor de gheață din pahar o mișcare de rotație, suficient de tare încât acestea să clincăne audibil.

— A, da? Când are loc fericitul eveniment?

În timp ce Rowena trăncănește întruna dând detalii și Alistair scoate exclamațiile potrivite când și când, eu îl studiez pe ascuns. Pare obosit și degetele îi tremură când și le strânge și le îndoiaie pe toarta cunii de ceai, la fel cum mi se întâmplă și mie când înghit o doză prea mare de cofeină.

— Dar mă tem că o plictisim pe Tam, îmi taie Rowena firul gândurilor. Ea nu găsește rochiile de mireasă la fel de fascinante. Sau rochiile, în general.

Mă uit lung la ea. Gata cu camaraderia dintre surori, pe care mi-a tot strecurat-o în discursul din ultimele două ore.

Alistair zâmbește politicoș și se întoarce spre mine.

— Așadar, spune el, ai avut cât de cât succes cu... proiectul?

Strâng paiul între degete.

— Da, dar mai bine aș veni mâine la birou și...

— A, dar dacă l-ai găsit, de ce să nu...

— Ce e asta? se bagă Rowena, aplecându-se peste masă. E o temă pentru acasă? întrebă ea și mai oferă o mostră din râsul ei delicat.

— Tocmai ți-am spus că nu e profesorul meu, îi zic.

Încerc să o calc pe picior pe sub masă, dar, în loc de asta, sfârșesc prin a da un șut piciorului mesei.

— Nu i-ai spus surorii tale? mă întrebă acum Alistair pe mine, iar eu renunț la orice speranță de a scăpa cu viață din situația asta.

— Alistair m-a rugat să-i gălesc ceva, izbucnesc eu.

— Să-i găsești... Ah! Rowena scoate un mic icnet de parcă tocmai s-ar fi ars. Dar... Tam...

Mă zgâiesc la ea, dorindu-mi ca unul dintre darurile ei să fie telepatia, astfel încât să pot urla în tăcere la ea și să-i spun *să tacă*.

— Cum să reușești tu să...

Nu mai spune nimic, iar acum mă simt de parcă aș avea chef să mă întind peste masă și s-o pălmuiesc până ce înfățișarea de confuzie, îi dispăre de pe chipul perfect.

— L-am găsit, şușotesc spre ea.

N-aș putea spune că îi cade falca, dar face ochii mari, iar eu încerc să memorez clipa, de vreme ce probabil că este

unica satisfacție pe care o voi căpăta vreodată. Alistair mă țintuiește cu privirea.

— L-ai găsit? mă întreabă el calm.

Degetele îi tremură din nou și împinge cana la o parte.

Eu dau afirmativ din cap și, brusc, nu mai am chef de vorbă.

— Ce este? îl întreabă Rowena, jucându-se cu pachețelele de zahăr de pe masă, în timp ce adaugă: Desigur, dacă preferi să nu...

— Nu, nu, e în regulă. La urma urmelor, sunteți surori, spune Alistair, și ceva în legătură cu felul în care accentuează cuvântul *surori*, similar felului în care i-a pronunțat numele Rowenei, mă face brusc să mă îndrept de spate. Vreau să spun că este afacerea familiei, nu-i așa?

— Ți-l aduc mâine. Ai ore de consultații?

Privesc cum trăsăturile chipului i se schimbă.

— Da, dar...

— De ce nu acum? intervine Rowena.

De data asta, reușesc să-i nimeresc gamba cu vârful tenisului meu, dar ea nu prea reacționează. Căminul tău e în apropiere nu-i așa?

— Nu. Și nu este la cămin, îi spun printre dinții încleștați.

— Atunci, unde e? întreabă Alistair, aplecându-se puțin în față.

— Da, Tam, unde este? repetă și Rowena. Apoi pune lucrurile cap la cap. A, e acasă la unchiul Chester.

— Acasă la unchiul tău?

Alistair strecoară în glas doza perfectă de confuzie și evident că Rowena dezvoltă răspunsul.

— Da, mătușa și unchiul locuiesc în oraș. Pe Washington Square Park. Într-o minunată casă care este veche de peste o sută de ani. Mereu am socotit că ar trebui să fie un muzeu în toată regula.

— Zău?

Alistair se lasă pe spate în scaunul său, neluându-și privirea de pe chipul Rowenei.

— Poate știi că sunt profesor de istoria artei. Obiectele medievale constituie specialitatea mea, dar chiar îmi plac, în egala măsură, și arta și artefactele din epoca victoriană.

— Minunat, spune Rowena. Artă medievală este așa de fascinantă!

Mă uit fix la ea. Nu mă pot abține.

— Tu nici măcar nu știi să scrii cuvântul *medieval*.

Se lasă un moment de tăcere, dar apoi Rowena zâmbește, se apleacă înainte și își pune mâna pe brațul lui Alistair.

— Iart-o pe sora mea. Părinții noștri au crescut-o cum trebuie, dar uneori nu se vede. Întinde mâna și se uită la ceas. Desigur, am pierdut trenul, spune ea senină. Iar acum va trebui să-l aștept pe următorul, ceea ce înseamnă mai mult de o oră. Am putea să-i arătăm domnului profesor Callum casa și să recuperez obiectul. Sunt convinsă, Tam, că l-ai făcut să aștepte destul.

Sora mea îmi adresează acel zâmbet pe care eu îl consider de tipul *măr otrăvit*.

Cum de-am ajuns aici? Plănuisem să-i duc ceasul lui Alistair a doua zi, la birou. Și să-i pun câteva întrebări. Nu știu ce mă așteptam să realizez sau de ce Alistair ar putea să facă lumină în misterul meu legat de faptul că am putut să pun mâna pe el iar Gabriel, nu. Dar cu Rowena alături în călătorie nu va fi nicio iluminare în seara asta.

DOISPREZECE

— ȘI AICI ESTE COLECȚIA DE CĂLIMĂRI a mătușii Rennie. Ea se simte cu adevărat atrasă de aceste obiecte pe care nimeni nu le înțelege cu adevărat.

Mă țin după Rowena și Alistair în timp ce ea ne conduce prin casă, dintr-o cameră într-alta, arătând spre fiecare comoară. E în elementul ei, fiind deosebit de fermecătoare. Vocea i s-a rotunjit și i s-a înmuiat până a ajuns de moliciunea mierii. Ar putea foarte bine să discute despre ingredientele din lichidul corector Wite-Out și toată lumea i-ar absorbi cuvintele de parcă ar fi picături de aur.

Dar nu și Alistair. Face toate mișcărilor potrivite – dă din cap aici, zâmbește dincolo – și n-am nicio îndoială că Rowena este pe deplin convinsă că el o găsește irezistibilă. Dar Alistair este foarte liniștit, o liniște care induce în eroare, o liniște subțire ca o pojghiță de gheață care s-ar putea sparge oricând.

În timp ce ne îndreptăm spre vestibul, mă feresc deliberat să privesc tabloul în care cândva se afla și ceasul.

— Sunt sigură că vrei să vezi ce a găsit Tam pentru tine, spune Rowena într-un final.

După cum și eu aș vrea, aproape că o pot auzi pe Rowena adăugând.

— Păi, spune Alistair ușor năucit, de parcă acest gând tocmai i-ar fi trecut prin minte. A fost fascinant. Ce casă

veche minunată! Cât de norocoși sunteți să o aveți!

Apoi se întoarce nerăbdător spre mine.

— Bine, îi spun, încercând să-mi mențin vocea calmă. Este aici.

Îi conduc spre bucătărie. Ceasul e pe masă, acolo unde l-am lăsat sâmbăta trecută. Alistair își ține respirația în timp se duce și ia ceasul cu mâini tremurânde.

— Minunat, spune el și atinge cu un deget limba ceasului care indică ora. Pur și simplu minunat. Privirea îi alunecă peste cadran și apoi vocea sa capătă un dinamism profund când repetă: Da, minunat!

— Țasta e? întrebă Rowena, iar eu zâmbesc în sinea mea.

Aproape c-o pot auzi gândind: *Ce e așa de deosebit la asta?*

— Unde... cum l-ai găsit?

Alistair se întoarce spre mine, cu ochii strălucindu-i ciudat, iar impulsul de a-i zâmbi îmi pierde imediat.

— O, păi, nu-mi pot dezvălui sursele, spun, căznindu-mă să adopt un ton nepăsător.

Un spasm ușor îi trece peste chip și Alistair arată cu totul altfel. Dar se întâmplă atât de repede, încât aproape că și eu am îndoieli. Iar apoi Alistair arată ca Alistair din nou. Dar de data asta nu mă mai păcălește.

Cine ești tu? Și ce vrei de fapt? Este evident că nu ceasul, indiferent de cât de încântat te prefaci că ești. Nu știu cât am mai fi prelungit concursul de zgâit reciproc, dar Rowena îl întrerupe cu un hohot de râs.

— Ei bine, trebuie să spun că e cu certitudine o piesă deosebită. Sunt atât de bucuroasă că Tam a reușit să-l găsească pentru tine! Și mă bucur că tu ne-ai putut găsi pe noi. Nu toată lumea știe calea cea bună pentru a întreba.

— Da, spune încetișor Alistair. Îmi dau seama cât de norocos am fost. Se întoarce spre ea, îi zâmbește, și apoi se

uită cât e ora. Cred că dacă nu te grăbești, trenul tău va pleca fără tine.

— Da, desigur. Iar *logodnicul* meu se va întreba unde sunt.

Dau ochii peste cap. Rowena are o relație de dragoste cu acest cuvânt. Ba chiar simulează un ușor accent ciudat atunci când îl pronunță.

— În cazul ăsta, vrei să luăm împreună un taxi? Te duci la gara Grand Central, nu-i așa? Sau poate plănuiești să mergi cu trenul subteran?

— Trenul subteran? Trei linii curbe îi apar Rowenei pe frunte, dar dispar aidoma literelor scrise pe apă. A, vrei să spui metrou. A, nu! Nu sunt prea mândră să recunosc că n-am mai călătorit niciodată cu metroul până acum. Își încrețește nasul ca un drăcușor: Masele nespălate, se preface ea că îi șoptește lui Alistair.

— Ar trebui să încerci odată, îi spun eu cu voce tare. Nu mirosim chiar așa de rău.

Rowena de-abia îmi aruncă o privire.

— Desigur că putem lua împreună un taxi, spune ea plină de grație, iar apoi: Tam, vrei să te lăsăm undeva?

— Nu, merg pe jos, i-o retez eu.

Ieșim grăbiți din casă în ploaia care a început să cadă.

— O, vai de mine, spune Alistair, nu am umbrela la mine.

— Cât de englez ești! îl necăjește Rowena și vâără mâna în poșeta ei supradimensionată.

— Nu e englez, murmur eu. E...

— Poftim, spune triumfătoare Rowena.

Scoate o umbrelă mică și neagră și acum încearcă să o deschidă în timp ce ploaia începe să se întetească.

— Desigur, e înțepenită. Nu pot..., adaugă ea.

— Lasă-mă pe mine, spune Alistair nerăbdător, de parcă ar fi așteptat toată viața lui să o servească. Își pune degetele lungi peste ale ei și amândoi se luptă cu umbrela timp de o

secundă înainte ca aceasta să se deschidă brusc.

— Oh!

Rowena scoate un mic țipăt de neputință, care îmi sună în urechi ca un clopot. Este primul sunet sincer pe care îl scoate de când Alistair s-a așezat la masa noastră. Își ridică mâna cu un gest ciudat lipsit de grație, apoi se oprește să și-o examineze. De unde stau, pot să văd o mică zgârietură care sângerează.

— O, îmi pare rău! spune Alistair, cu o voce blândă.

Mă trec fiori reci, dar asta nu are nimic de-a face cu ploaia. În mâna lui apare o scânteie albastră, apoi apasă cu batista pe mâna Rowenei, aceeași batistă pe care a apăsător pe încheietura mâinii mele la librărie.

— E numai vina mea.

— Îți mulțumesc, murmură ea, iar el îi tamponează mâna și apoi îndepărtează batista. E mai bine acum.

— Rowena, spun eu, cu o voce aspră și plină de avertisment.

Dar când ea se întoarce spre mine, cuvintele îmi rămân în gat. Acest disconfort psihic din mintea mea crește, dar eu nu pot articula nimic acum și aici.

— Eu... nimic.

— Uite, în sfârșit un taxi, zice Alistair.

Face semn cu mâna și taxiul întoarce printr-o băltoacă de lângă trotuar și oprește lângă el. Pe gleznele mele sclipesc picături de apă împrăștiate de taxi.

— Tamsin, îți mulțumesc pentru tot.

Deschide portiera și o invită pe sora mea să urce prima. Rowena mă sărută pe ambii obraji, apoi se dă înapoi și mă privește.

— O să te sune mama, murmură ea. Va fi în mod deosebit interesată să audă *totul* despre ceas și despre cum l-ai găsit. Și eu la fel.

Dându-mi umbrela, ea coboară de pe trotuar, se îndreaptă de spate și se urcă în taxi. Alistair pune un picior în taxi și e pe punctul de a se urca după ea.

— Voi trece pe la tine pentru a discuta despre preț, spun cu tupeu când deja e cu spatele la mine.

El se întoarce și îmi oferă un zâmbet strălucitor.

— O, de-abia aștept! Chiar avem câteva lucruri de discutat.

Portiera se închide și taxiul se îndepărtează, iar eu rămân contemplând toate băltoacele de pe pavaj care conțin mici lumi încețoșate.

TREISPREZECE

— MAMA TA A ÎNROȘIT FIRUL DE TELEFON, spune Aghata când deschid ușa cu cotul, având brațele pline de cărți.

Ea stă așezată la biroul ei, părând că muncește din greu, cu un caiet deschis în față și cu un marker galben în mână. Doar că în cameră miroase a acetonă și eu observ că unghiile de la picioare ale Agathe, care erau roz fosforescent, sunt acum de un albastru strălucitor.

— Pfff, răspund în timp ce arunc cărțile pe patul meu nefăcut. Majoritatea nimeresc, dar două alunecă pe podea. Spune-mi ceva ce nu știu, adaug.

De o săptămână evit telefoanele mamei.

— Lucrare? mă întreabă Agatha, văzând teancul.

— Trei, îi răspund, cufundându-mă în fotoliul din polistiren expandat. Mă uit la frigiderul miniatural și tresar ușor. Ochii mei se holbează înapoi la mine.

— Agatha! strig, și sar să dezlipesc schița ei de pe ușa frigiderului.

— A, asta, zice ea, fluturând markerul spre mine. Îți place? Țin schița la o lungime de braț.

— Mi-ai făcut nasul strâmb.

Agatha se uită la mine, apoi examinează schița.

— O, da! Dar ce părere ai despre aia? mă întreabă, arătând spre ușa dulapului, care este în mod necaracteristic închisă.

Îmi displace să mă gândesc la hainele, pantofii, curelele și poșetele clădite în spatele ei așteptând să se rostogolească la prima deschidere a ușii. Mă studiez în cea de-a doua schiță lipită pe ușă.

— În asta am ochii prea apropiați unul de altul. Dezgustător! Așa mă vezi tu pe mine?

— Bine, cusurgioaico, ce părere ai despre aia?

— Care anume?

Cea de pe oglindă. Lui Gabriel i-a plăcut cel mai mult.

— Ce? Unde? A venit aici?

Mă răsucesc de parcă el ar putea ieși în orice moment de după comodă.

— De ce nu m-a căutat pur și simplu? Îmi întreb imaginea reflectată în oglindă.

Apoi observ că Agatha se zgâiește la mine.

— Cred că tocmai de-asta a venit aici.

— A, da... Vreau să spun, de ce nu m-a sunat pe mobil?

— A zis că te-a sunat. Era închis.

Cotrobăi după mobil și mă uit la ecranul lui negru.

— O, da! L-am închis când m-am dus la bibliotecă.

Îl redeschid și mă uit cum se luminează ecranul. Trei apeluri ratate. Gabriel. IAD. Și altul de la IAD.

— Deci, ăăă... ce-a vrut Gabriel?

Probabil că e prea târziu să sune nepăsător, dar încerc.

Se aude cum Agatha rupe cu dinții o pungă – bomboane gumate Twizzlers.

— Pe tine, răspunde ea cu gura plină de plastic.

— *Poftim?*

Zâmbește în timp ce face o gaură în punga de bomboane.

— Glumeam. A spus că era prin zonă. Ceva de genul ăsta. Voia să vadă ce mai faci. Mestecând în timp ce meditează, adaugă: E tare drăguț. Dacă nu-l vrei, pot să-l iau eu?

— *Poftim?*

Așa am crezut că ai spus. Vrei un Twizzler? mă întrebă, întinzându-mi punga.

— Mulțumesc, dar nu mă dau în vânt după plastic roșu.

Fluturând o sfoară roșie spre mine, îmi spune:

— Puritano!

După ce Agatha pleacă la grupul ei de studiu la algebră, îndrept toate revistele din cameră, aliniindu-le perfect marginile. Apoi scot lavetele Swiffer ale Agathe și șterg de praf birourile noastre, noptierele și scrinul pe care îl împărțim. Descâlcesc toate colierele din cutia de bijuterii, aranjez inelele, brățările pentru mână și pe cele pentru gleznă, apoi încep să trec prin cartoanele mele pentru SAT.

Când cuvintele prind a se închețoșa în mintea mea, ridic în cele din urmă receptorul și formează numărul de acasă, lăsând să treacă aproape câte un minut între două cifre apăsatate.

Mama îmi răspunde înainte ca primul apel să fi ajuns la jumătatea lui.

— Alo! zice ea stăpână pe situație, iar eu aproape că scap telefonul.

Apoi respir adânc, probabil pentru ultima dată, și spun:

— Mami, bună – mi-a spus Agatha că ai sunat. Și știu că m-ai sunat și pe mobil. Am fost atât de îngrozitor de ocupată cu lucrările și testele și chestia cu SAT-ul, și, ei bine, am uitat cumva să-ți spun că...

— O, Tamsin, murmură ea.

Îmi înfășor firul telefonului pe deget din ce în ce mai strâns până ce sângele nu-mi mai irigă vârful degetului.

— Îți pot explica, spun amorțită. Nu știu ce ți-a zis Rowena, dar...

— Cum a fost la cumpărăturile pentru rochia de mireasă? Firul de telefon sare de pe degetul meu.

— Ăăă... a fost OK. Știi, Rowena a probat o grămadă de

rochii și arăta ca o mireasă și apoi...

Brusc, mă întreb dacă măcar asta are câtuși de puțin legătură cu Alistair. Sperând că mama e ocupată cu spectacolul nunții adaug la iuțea:

— Vezi tu, la urma urmelor, poate că nici nu e convinsă de povestea cu rochia albă. Vreau să spun, n-a cumpărat nimic.

— Insistă să se ducă iar în oraș săptămâna asta. Vineri.

Mama spune *oraș*, dar sună mai degrabă a *bârlog de nelegiuiri*.

— O, păi...

Încep să număr alene cărțile din teancul de pe biroul meu. Ajung la nouă când un gând îngrozitor îmi trece prin minte.

— Trebuie să mă duc la cumpărături cu ea? Iarăși?

Se lasă o tăcere deprimantă și grea la celălalt capăt al firului. Mă zgâiesc la partea de cameră a Agathe, la teancul de rufe curate pe care tocmai le-am împăturit și le-am pus pe patul ei.

— Mami? Ce se întâmplă?

— În ultima vreme, sora ta pare... dusă.

— Păi... înțelepciunea populară spune că oamenii înnebunesc puțin înainte de a se căsători.

— Da, știu. Dar... în ultimele zile a fost... diferită.

— Cum diferită?

Mama își trage un pic nasul și eu mă încrunt la telefon.

— Mami, nu cumva...

— Te rog... te rog să stai cu ochii pe ea la oraș, da?

— Sigur, nicio problemă.

Închidem, dar am senzația clară că mama nu e liniștită. Și nici eu. De ce nu i-a spus Rowena mamei ce am făcut?

— După cum veți vedea din următorul diapozitiv, la Pollock s-a păstrat forma esențială și structura. Dar mărimea pânzelor... diapozitivul de fapt nu dă adevărata mărime... dar

mărimea...

Mobilul lipit de șold bâzâie și tresar, revenind la realitate. Cu toate că sunt destul de sigură că vibrația nu poate fi auzită până în fața clasei, domnul Dobbins se oprește preț de o clipă pentru a-și drege glasul. Procedează așa de fiecare dată când intră câte un student întârziat, când se șoptește prea tare sau când telefonul cuiva sună în liniștea mormântală pe care el o solicită la orele sale. E mai ușor așa, să ne facă pe toți să ne plictisim de moarte.

Aruncând o privire în jos, văd cuvântul IAD luminat pe ecran. Mă încrunt, îmi închid telefonul și încerc să fiu atentă.

— Cariera lui Pollock ca artist nu a debutat până ce...

Am vorbit ieri cu mama. Dacă mă sună iar, înseamnă că s-a întâmplat ceva groaznic. Bunica! Îmi împing scaunul înapoi și desigur că acesta scârțâie pe podeaua acoperită cu linoleum.

Lumina se revarsă din diascop, dându-i feței domnului Dobbins o strălucire cadaverică.

— Hm! spune el într-un târziu, după o pauză agonizantă, în timp ce eu încerc să-mi adun cărțile și caietele.

Un creion zornăie pe podea, la fel de tare ca o bombă, în liniștea mormântală care s-a lăsat din nou. Îl urmăresc cu privirea dispărând sub scaunul fetei uituce. Fir-ar! Era preferatul meu, în pofida faptului că știu că e o prostie să ai creioane preferate.

Reușesc cumva să-mi târșâi picioarele spre ușă, și, slavă cerului, când mâna mea atinge mânerul lustruit, domnul Dobbins și-a reluat prelegerea. Ușa se închide indiferentă la următoarele informații fascinante pe care avea de gând să le mai împărtășească despre Pollock – fără îndoială, luate fix de la pagina 188 din manual, de la capitolul *Informații biografice despre Jackson Pollock*. Am parcurs secțiunea asta aseară, când Agatha a băut o gură de vodcă pentru curaj și s-a

apucat apoi să-și taie parul. Când pătrunzătoarele urlate de nefericire din partea ei de cameră deveniseră prea mult, a trebuit să-i smulg foarfeca din mână, și după aceea am cam abandonat lectura.

Acum, pe jumătate ghemuită, termin de îndesat toate cărțile în rucsacul meu și mă opresc exact înainte de a ieși din clădire. Afară răpăie o ploaie ușoară, dar hotărâtă. Ca de obicei, nu am umbrelă la mine. Aplecându-mă în cadrul ușii, le privesc pe cele trei fete care țâșnesc și se opresc la trecerea de pietoni, care acum este acoperită de un strat de apă cenușie. Țipetele lor pătrund prin ușa cu panouri subțiri de sticlă, iar una dintre fete, cu o nefericire acută întipărită pe chip, ridică piciorul, expunându-și șlapii cu paiete.

Cu coada ochiului văd mișcându-se ceva. Pe partea cealaltă a străzii un bărbat și o femeie s-au oprit în cadrul ușii unei clădiri, adăpostindu-se sub o arcadă din piatră. O privesc pe fată cum își înclină capul spre companionul ei. El se apleacă spre ea și pare că-i șoptește ceva la ureche. Timp de trei secunde, rămân amândoi încremeniți în acest tablou și eu nu mă pot abține să nu-i studiez ca pe o pictură; părul auriu al fetei, chipul ei palid, întoarsă cu tot corpul spre el, în timp ce el, înfășurat într-o pelerină de ploaie de culoare neagră, stă asemenea unei linii de cerneală neagră, otrăvitoare, proiectată pe albul marmurei arcadei. Apoi el întoarce capul, ochelarii săi sclipind scurt spre mine, în timp ce iese în ploaie, îndepărtându-se cu pași energici. Fata privește lung după el, apoi se retrage în cadrul ușii, cu umerii căzuți, ducând o mână la gât. Pare gata să leșine. Năpustindu-mă pe ușa școlii, țin:

— Rowena!

PAISPREZECE

BĂLTOACELE AU NĂVĂLIT PE TROTUAR, dar pășesc printre ele. Ploaia se întetește și eu o pierd temporar din vedere pe sora mea când un autobuz trece vâjâind, aruncând un val de apă care îmi udă instantaneu jeanșii. În acele câteva secunde benefice, mintea mea rumeșă. *Rowena și Alistair? Rowena și Alistair? Cum? De ce?* Când ajung pe cealaltă parte a străzii, în mod miraculos ea încă e acolo.

— Rowena, repet eu, și în cele din urmă se întoarce și mă privește lung.

— Oh, face ea vag.

— *Oh?*

E îmbrăcată cu aceeași rochie neagră cu care era îmbrăcată și în seara petrecerii ei de logodnă și încălțată cu pantofi cu tocuri care îmi închipui că îi sunt foarte folositori la mersul prin băltoace. Este mai palidă ca de obicei, dar ochii îi strălucesc și trebuie să recunosc că, indiferent de împrejurări, sora mea arată bine.

— Ce cauți aici? o întreb eu răstit, încercând să mă adăpostesc în cadrul ușii, în timp ce ploaia îmi cade pe obrazul drept. Ce se întâmplă? Și de ce erai cu Alistair? Cel cu care te-am văzut era profesorul Callum, nu?

Inspir adânc și încerc s-o las mai moale, străduindu-mă să ignor faptul că sora mea mă privește de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată în viața ei.

— A zis mama că o să vii din nou aici ca să mergi la cumpărături, să-ți iei rochie de nuntă. Dar a zis că vineri. E de-abia miercuri, Rowena. Miercuri, insist eu, de parcă dacă repet numele zilei sora mea o să iasă din starea de buimăceală.

— Miercuri? repetă ea cu un fir de voce atât de diferit de obișnuitele ei tonuri de miere caldă.

Deodată, simt furnicăături în mâini și picioare și mă întorc, dar trotuarul este pustiu, cu excepția pâraiașelor de ploaie care se scurg prin crăpăturile din beton. Întorcându-mă din nou spre sora mea, observ că și ea își înalță gâtul, de parcă s-ar uita după cineva. E cuprinsă de un frison și se face ghem în cadrul ușii – o fată prăbușită.

— Tam, cum este el în realitate? mă întrebă ea, cu ochi rugători, degetele ei agățându-se de mâneca hainei mele.

Tocmai când vreau s-o întreb dacă se referă la Alistair, privirea îmi este atrasă de ceva de la încheietura descoperită a mâinii ei. Fără s-o întreb, o apuc de braț și îi ridic mâneca. Trei linii întunecate, de-abia acoperite de o crustă, îi marchează suprafața pielii, de altfel curată. Ceea ce e și mai rău este că ea nu opune rezistență și nu pare să observe că strânsoarea dureroasă a degetelor mele în jurul încheieturii mâinii ei s-a intensificat.

— Ce-i asta? o întreb aspru, scuturându-i ușor mâna, privind cu atenție sângele închegat.

Îmi simt gura uscată, de parcă tocmai aș fi înghițit nisip, și adaug:

— Tu... tu trebuie... n-ar trebui să fii aici.

Degetele ei tresar sub ale mele și, în cele din urmă, Rowena reușește să-și retragă mâna.

— Vreau să fiu aici. *Trebuie* să fiu aici. Cu el. N-ai cum să înțelegi.

Mă dau înapoi până ce muchia grinzii din piatră mă

înțepă în umeri. Mă simt de parcă, pentru puțin timp, bătăile inimii mi s-au oprit.

Ploaia îmi curge pe gât și mi se infiltrează pe sub gulerul ud al jachetei, dar nu-mi pasă. Țin mobilul în mână, ascultându-l cum sună la celălalt capăt al firului. *Te rog, te rog, ră...*

— Alo?

— Am nevoie de tine.

— Îmi place, exclamă Gabriel, vocea lui plină umplându-mi mintea, dar nu pot nici măcar să zâmbesc. Știi, chiar mă întrebam cât o să-ți ia...

— Ești cu mașina, nu?

Un bărbat înfoclit în pelerină de ploaie neagră se șterge de mine și îmi înăbuș un țipăt, dar el nici măcar nu se uită la mine. *Nu Alistair, nu Alistair, nu Alistair.*

— Ăăă... da. Ai nevoie să mergi la IKEA sau ceva de genul ăsta?

Aș vrea eu.

— Am nevoie să mă duci acasă. Pe mine și pe Rowena.

— Stai o secundă... ce...

— N-am timp să-ți explic, îi șoptesc la telefon, iar apoi vocea mi se face țândări. E ceva în neregulă cu ea.

— Spune-mi unde sunteți.

Din pricina ploii, ne ia mai mult de o oră să ieșim din oraș. Am mai degrabă senzația că au trecut trei ore.

— Tamsin, mă strigă Rowena de pe bancheta din spate. Unde mergem?

Este pentru a treia oară când mă întrebă.

— Mergem acasă, Ro, îi repet. Mai ții minte? Casa mare, câmpul, grădina, caprele.

Gabriel se uită pieziș la mine, dar nu face niciun

comentariu. Eu mă foiesc în scaunul din dreapta și la picioarele mele se rostogolește o doză goală de cola.

— Nu vreau să merg acasă, spune ea, așa cum era de așteptat, iar eu oftez, înfigându-mi adânc unghiile în coapsă.

— Da, știu. Doar pentru o vreme. Apoi ne întoarcem. E OK Rowena?

Îmi întind gâtul, încercând să-i zâmbesc surorii mele. Dar ea nu vrea să-mi întoarcă zâmbetul, nici măcar nu vrea să se uite la mine. În schimb, își ține fața și mâinile lipite de geamul ud de ploaie, și eu am o fulgerare mentală absurdă a ceea ce probabil că pare ea să fie pentru ceilalți șoferi și trecători de pe autostradă. Degetele ei se răsucesc neliniștite pe sticlă, unghiile bătând în codul Morse un mesaj de neputință.

— El nu vrea ca eu să merg, șoptește ea atât de slab, încât este doar un firișor de voce, pierdut practic în zgomotul roților ploii. Are nevoie de mine.

Într-un târziu, se întoarce spre mine cu un aer arțăgos și zice:

— Trebuie să mă întorc. Știu asta. Știu asta chiar aici, și se izbește în piept atât de tare, încât simt vibrația în propriul meu corp.

Își schimbă poziția pe bancheta mașinii, dar imediat se repede din nou în față, cu gura strânsă ca o linie.

— Ascultă, Rowena, o implor, nefiindu-mi foarte limpede ce am să-i spun. Trebuie să mergem acasă doar pentru puțin timp. Doar pentru puțin, puțin timp. Și apoi ne întoarcem. Îți promit. Fără să respir, îi șoptesc lui Gabriel: Poți să mergi puțin mai repede?

Gabriel se uită iar pieziș la mine și îmi răspunde pe același ton murmurat:

— Tocmai o forțez la o sută treizeci și cinci. Asta-i tot ce poate rahatul ăsta de mașină.

— El mă vrea înapoi! strigă brusc Rowena, bătând cu palmele în tetiera scaunului lui Gabriel.

— Rahat! exclamă el, și noi ne năpustim direct spre o mașină aflată pe banda noastră, dar doar o atingem.

— Rowena, îi spun, apucând-o de mâini.

Ea se răsuțește în timp ce vârful palid al limbii îi țâșnește peste buza de sus. Ochii ei, care par numai pupile, se întunecă.

— Ne vom întoarce. Dar e bine așa. Zău, băigui eu. E bine să faci pe inabordabila. În felul ăsta, tipii devin tot mai intrigati. Nu-i așa, Gabriel? *Gabriel?*

El se uită în oglinda retrovizoare, privind-o pe sora mea de parcă ar fi un animal turbat.

— Ăăă... O, da. Ne... place chestia asta. Ne înfierbântă.

Dau din cap maniacal în timp ce sora mea mă fulgeră cu privirea. Preț de o clipă, chipul ei este lipsit de orice expresie, apoi ea clatină din cap.

— Ce știi tu, Tam? Ce știi tu despre iubire?

Înghit, recunoscând în tăcere că aceste cuvinte sunt Rowena pură, chiar dacă tonul – fără inflexiuni, lipsit de orice emoție – este cu totul greșit.

— Știu că asta nu e iubire, îi spun, și toate pretențiile de a rămâne calmă dispar. Este ceva, dar sunt sigură că nu e iubire. Îmi cuprind genunchii cu mâinile – altfel mă tem că mă voi întinde s-o plesnesc pe sora mea până își vine în fire.

— Ușurel, Tam, murmură Gabriel, întinzând o mână, pe care eu o accept, simțind strângerea alinătoare a degetelor lui calde.

Dar următoarele cuvinte ale Rowenei îmi alungă sentimentul:

— El mi-a zis că ai să-mi spui asta. Că nu veți înțelege. Niciunul dintre voi.

— O, zău? spun, cu o voce trădând ironie. Și ce a mai...

— Trebuie să ne întoarcem, repetă Rowena, și acum vocea i s-a schimbat, revenind la dulceața-i familiară. El vrea ca eu să mă întorc. La el.

O privesc lung, neajutorată.

Gabriel, susură sora mea ignorându-mă. Întoarce mașina! La următoarea ieșire de pe autostradă, întorci și o iei spre New York.

— Tam, spune Gabriel rar, ca prin vis, poate că ar trebui să întoarcem.

— Poftim? Nu! Ești nebun? N-o asculta!

— Ba da, ascultă-mă pe mine, adaugă sora mea, cu vocea ei dulce și rugătoare. Asta trebuie să faci. Întoarce mașina!

— Bine, bine, este Gabriel de acord, vocea devenindu-i mai veselă de parcă ar fi nespus de fericit să o îndatoreze pe sora mea. Eu îi dau un pumn. Tare.

— Au! Ce naiba? Scutură scurt din cap, strângând volanul mai tare, iar apoi îmi aruncă o privire. Tam, ce simt eu...

Rowena se lasă pe spate pe locul ei.

— Asta este, Gabriel, toarce ea, vocea ei făcând volute și vârtejuri prin mașină asemenea caramelului cald. Faci ce e bine, îl încurajează ea în timp ce el apasă pe maneta semnalizatorului și se îndreaptă spre banda potrivită.

Un camion ne claxonează asurzitor, farurile acestuia măturând interiorul mașinii noastre.

— Nu ne omorî în timpul manevrei! i-o trântesc eu.

— No asculta! îi cere Rowena. Ea nu înțelege. Nimic.

Ignorând-o, mă întind peste Gabriel și deschid geamul. Ploaia pătrunde în interior, udându-ne pe amândoi.

— Scutură-te de asta, îi spun.

— Nu pot... Are nevoie de ajutorul meu, murmură el.

Degetele lui strâng și mai tare volanul, dar ne îndreptăm spre ieșire prea repede. *Tic, tic, tic.* Sunetul semnalizatorului pare să se audă nefiresc de tare.

— Tamsin, calmează-te! spune sora mea.

— Încetează să-i mai spui lui Gabriel ce să facă!

Vocea îi este onctuoasă, începând să reverbereze cald înlăuntrul meu, asemenea undelor de la suprafața unui lac. Ea nu și-a mai exersat Talentul asupra mea de ani de zile, dar îmi amintesc că așa mă simțeam.

Apoi am cea mai ciudată senzație. Cercurile tot mai largi ale vocii Rowenei par că se izbesc de un zid de piatră din interiorul meu și se sparg în urma impactului. Pur și simplu, amuțesc. Fără să am răgazul să mă gândesc, mă aplec și îl bat pe Gabriel pe umăr.

— Ajunge, îi spun liniștită.

Gabriel clipește și se răsuțește de parcă ar fi primit un șoc electric.

— Ce a fost asta? șoptește el.

În secunda următoare, apasă maneta semnalizatorului și trecem de ieșirea de pe autostradă.

— Nuuuuuuu! țipă Rowena, lovind furioasă locul de lângă ea.

Cred că n-am auzit niciodată ceva mai dulce.

O oră și jumătate mai târziu, ne oprim brusc.

— Casă, dulce casă! spun, și, pentru prima dată, chiar vorbesc serios.

Rowena pare să doarmă pe bancheta din spate, deși din când în când un spasm îi schimonosește fața, iar ea geme de parcă ar fi prinsă de durere. Gabriel oprește motorul, se lasă puțin în față și își pune capul pe volan. Își masează ceafa cu o mână, degetele încercuind tatuajul cu luna albastră.

— Nu te bucuri că te-ai întors? îl întreb după câteva secunde.

El îmi aruncă o privire, un colț al gurii fiindu-i ridicat într-un zâmbet, sper, dar nu-mi răspunde. Și n-apuc să-i

mulțumesc, căci se deschide ușa și mama zboară pe alee, părul ieșindu-i din coadă – sau ce era – în care s-a chinuit să și-l prindă. În secunda următoare dispare din raza mea vizuală, iar apoi o zăresc pe bancheta din spate a mașinii.

— Bună, mami, o salut eu, vocea fiindu-mi oarecum înăbușită căci mă cuprinde într-o îmbrățișare, atât cât reușește s-o facă de pe bancheta din spate.

Capul îmi este presat în umărul ei, iar gâtul îmi amortțește. Pielea ei miroase a levănțică și salvie, parfumul său amețitor devenind mai dens în jurul meu.

— Ăăă..., mami, poți...

— O, Tamsin, spune ea, dându-mi drumul brusc din îmbrățișare.

Trag lacom aer în piept.

— Ai găsit-o. Le mulțumesc pământului și stelelor de deasupra noastră.

E atât de trasă la față și cu pete din pricina plânsului încât simt o durere năprasnică fiindcă nu am sunat-o de pe mobil mai devreme decât o făcusem. Și totuși, am avut de-a face cu o maniacă.

— În legătură cu asta, îi spun, trăgându-mă puțin înapoi. Tocmai am făcut o serie de descoperiri interesante.

Dar privirea mamei este ațintită asupra Rowenei, căci sora mea se mișcă și deschide ochii. Ne examinează pe toți, clipește de câteva ori, de parcă am fi apariții dintr-un vis greșit.

— Unde este el? murmură ea.

Își trece mâinile prin păr ca și cum ar căuta acolo răspunsul, iar eu trebuie să mă întorc. Înregistrez cu vederea periferica mișcare, privesc pe geam și-i văd pe tata și pe unchiul coborând pe alee.

— Unde este James, asta întrebi? Vine. Ajunge imediat.

Mama vorbește cu voce tare, extrem de precaută, genul

care o folosesc oamenii cu vorbitorii non-nativi și cu copii.

— Ăăă..., mamă, încep eu. Ea nu...

— El mă vrea înapoi, se agită Rowena.

— Cu siguranță că da, este mama de acord prea repede, cu toții te vrem, scumpo. N-ai fost tu însăși în ultimele zile. Tu...

Micul șuvoi de cuvinte al mamei se oprește. A găsit semnele de pe încheietura mâinii Rowenei, iar acum își trece cu blândețe degetele peste ele, gura ei ezitând din pricina greutății a ceea ce nu poate sau nu vrea să spună. Rowena coboară împleticindu-se din mașină și mama aproape că se împiedică, în graba ei de a o urma. Eu și cu Gabriel ne privim reciproc.

— Ce ai simțit atunci? îl întreb în cele din urmă.

El pune mâna pe cheile care încă atârnă din contact și le trage afară fără să spună un cuvânt.

— Acolo, pe autostradă, atunci când...

— Știi când, spune el brusc. Am simțit că trebuia să fac asta. Că trebuia neapărat să întorc mașina, altminteri aveam... aveam să mor sau ceva asemănător.

Pufnește, iar eu observ că strânge cheile în mână.

— Pur și simplu, știam că trebuia să fac asta. Că era lucrul corect pe care trebuia să-l fac. Și apoi...

— Și apoi ce? întreb eu în șoaptă.

— Apoi a încetat. Când m-ai atins tu. Când i-ai spus tu să înceteze.

Acum el se uită lung la mine.

— Ce anume ai făcut?

— Nu știu.

— *Nu știi?*

Trag cu lăcomie aer în piept în timp ce el mă privește cu severitate, nevenindu-i să creadă.

— Jur că nu știu. Și eu am simțit ceva, dar apoi... a încetat. Am vrut să înceteze și așa s-a întâmplat.

Privesc fără țintă pe geam. Rowena merge clătinându-se pe alee cu brațele întinse de parcă ar vrea să atingă pe cineva, în timp ce mama se agită în sus și în jos pe lângă ea. În timp ce le privesc, mama întinde mâna să o apuce pe sora mea de umăr, dar ea se scutură cu o mișcare de nerăbdare. Tata, ținând în sus o plantă scoasă din rădăcină, se ține după ele. Iar unchiul Morris pur și simplu stă pe alee și clatină din cap.

— De ce nu *fac* ceva? șoptesc eu.

— Nu știi. Cred că nu pot.

Apoi, vocea lui izbucnește nerăbdătoare:

— Dar poate poți tu.

Clatin din cap și spun automat:

— Eu nu o pot opri pe Rowena.

În liniștea din mașină, cuvintele mele se rostogolesc aidoma unei monede și, încet, ajung să se oprească. Mă uit la Gabriel.

— Ea este... Chiar am oprit-o. Din a te convinge. Tu chiar n-ai făcut nimic?

— N-am putut, îmi spune el simplu.

Apoi mă bate pe genunchi cu cheile ca pentru a-mi atrage atenția.

— Tam, tu nu înțelegi? Tu ai oprit-o pe Rowena. A vrut ca eu să întorc mașina și așa fi...

— Ea poate să facă asta, murmur uluită. Poate obliga pe oricine să facă tot ce-i spune...

— Aparent nu, mă întrerupe Gabriel, lovindu-mă iar peste genunchi. Și, mai mult decât atât, l-ai oprit pe bărbatul acela să ne omoare în 1899.

— Așa am făcut?

— Da, fraiero! Nu înțelegi? Voia să ne omoare. Cu ceasul...

— Îmi amintesc, îi spun. Și nu mai țipa. Sunt lângă tine.

Dar înlăuntrul meu se derulează ceva, și mă simt de parcă

și eu aș putea începe să țip în orice clipă. Ceva de genul: *Luați aminte voi toți cei care ați spus că e mare păcat de mine.* Văd cu ochii minții legendarul vârf de acoperiș și cum mă cațăr pe el pentru a face anunțul către toate chipurile uluite de dedesubt.

— Dar tu ai atins ceasul. Și nu ți s-a întâmplat nimic. Tam, de două ori e cam prea mare coincidența, spune Gabriel, iar eu îl privesc uimită. Tu ai un Talent.

— Dar de ce? De ce acum? De ce n-am știut nimic de treaba asta. De ce n-a știut mama sau bunica sau oricine altcineva?

Mă opresc pentru a-l privi pe Gabriel, care, dintr-odată, nu se mai uită la mine. În schimb, întinde mâna în față și ia un CD pus alandala, pe care îl introduce înapoi într-o casetă crăpată, purpurie.

— Ce? Ce e?

Dar înainte să-mi poată răspunde, un SAAB bleumarin văjâie pe alee fără să-și facă griji pentru gropi. Se oprește aruncând noroi pe Volvo-ul lui Gabriel. O secundă mai târziu, James se dă jos din mașină.

— Povestea o să devină urâtă, murmur, și cobor din mașină.

Gabriel face același lucru. Ploaia s-a potolit, transformându-se în burniță, iar eu stau lângă James.

M-am gândit dintotdeauna la logodnicul surorii mele ca la logodnicul surorii mele. Toată lumea știa că într-o bună zi ei vor fi un cuplu. Personal, cred că asta e din cauză că amândoi sunt aroganți și încăpățânați. Chiar și când eram copii, el nu părea să fie copil. Bănuiesc că e din pricina Talentului său – el este capabil să absoarbă cuvintele și să le înmagazineze așa cum un cactus depozitează apa. Poate citi o carte o dată, și câțiva ani mai târziu o poate reproduce pagină cu pagină. Cred că toate acele cuvinte se aliniază pe

pereții creierului său și îi sufoca orice dorință de a vorbi cu noi, muritorii de rând. Sau poate că noi i-am sufocat dorința cu mult timp în urmă, atunci când am refuzat să ascultăm mostre din vastele lui cunoștințe, mai mult de două secunde, înainte de a o lua la goană sau de a-l băga cu capul într-unul dintre butoaiile aliniat în afara hambarului în care se adună apa de ploaie. În apărarea mea, n-am făcut asta niciodată. Doar am stat de șase, ori de câte ori o făcea cineva.

Cine știe despre ce vorbește el cu Rowena sau dacă măcar apucă să vorbească atunci când este cu ea? Dar în el chiar arde acest foc lăuntric, cu o intensitate care pare să-i servească drept contrast frumuseții și strălucirii surorii mele.

Cu toate astea, chipul său este acum la fel de alb ca al unui om care stă în viscol.

— Bună, Tam, spune el pe un ton plictisit, zgâindu-se la alee.

Mama o ține pe Rowena de umeri, iar tata a venit lângă el de parcă ar vrea să-i blocheze orice cale de scăpare. Sora mea se răsucește în mâinile mamei ca un prosop de bucătărie agățat pe frânghia de rufe, la uscat. Brusc, mă întreb când a dormit Rowena ultima dată. Sau când a mâncat.

— De când e așa? întreb.

— De o săptămână, răspunde James cu o voce goală. Speram că atunci când a sunat mama voastră... când a spus că o aduci înapoi... că Ro are să fie... mai bine.

Ultimele cuvinte se pierd și eu îmi las privirea în jos, uitându-mă lung la o încâlceală de ierburi care înfloresc într-o groapă mai adâncă. Gabriel fluieră printre dinți.

— Ei ce cred?

— Că e sub un soi de – pe chipul lui James trece un fior de durere – ... de vrajă. De iubire.

Se întoarce spre mine atât de brusc, încât fac un pas înapoi.

— Cine este bărbatul?

Înghit în sec. Nu știu dacă acum e momentul să-i spun lui James că eu l-am introdus pe Alistair, chiar dacă fără voie, în viața Rowenei. În viețile noastre. Dar chiar atunci, Rowena se eliberează de mama și aleargă spre noi, cu brațele deschise, cu părul în vânt. James face un pas în față ca pentru a o prinde, dar ea se oprește, părând să nu-i observe prezența, însă îi spune:

— Am nevoie de chei.

— Ro, îi spune el cu blândețe. Așteaptă o clipă! Măcar...

— Cheile, repetă ea, făcând o mișcare de nerăbdare cu mâna stângă spre SAAB.

Ochii îi sunt precum două cavități arse pe chip.

— Nu, îi spune James.

Vocea i se frânge, și mă întreb dacă e prima dată când el îi spune acest cuvânt.

— James, spune Rowena, iar vocea ei devine cremoasă și dulce. Dă-mi cheile acum! Am nevoie de ele și tu vrei să mă ajuți.

Aplecându-se spre el, ea îi pune o mână pe braț.

— Rowena!

El îi pronunță numele într-o înșiruire grăbită de sunete cu îngăduință și iubire și disperare maximă, toate amestecate în această rostire. Și, în același timp, el își duce mâna spre buzunar și aud un clinchet metalic, slab.

Nici măcar nu-mi trebuie șoapta aspră a lui Gabriel la ureche:

— Tam!

— N-o mai asculta! îi spun lui James, și fiindcă tot nu-mi pot da seama ce se întâmplă, o apuc pe Rowena de braț și îi zic pe un ton brutal: Nu-i mai spune să-ți dea cheile!

Lângă mine, îl simt pe James tremurând ușor; și își scoate mâna din buzunar de parcă l-ar frige. Când vede că nu are nimic în mână, sora mea urlă. Apoi se întoarce și mă pălmuește cu putere.

— Hei! țipă Gabriel, apoi trece pe lângă mine, țintuindu-i Rowenei brațele pe lângă corp.

Ea țipă, șuvițele de păr blond căzându-i peste față și lipindu-i-se de gura larg deschisă. Cu coada ochiului, îi văd pe părinții noștri pornind spre noi. La jumătatea drumului, mama clipește, iar în secunda următoare e lângă mine, respirând de parcă tocmai ar fi alergat pe alee.

— Ce s-a întâmplat? icnește ea.

Ne adresează tuturor întrebarea, cercetând-o pe sora mea, care încă se zbate în strânsoarea lui Gabriel. Îmi ating obrazul care mă ustură, degetele mele dând peste ceva ce pare a fi o zgârietură, produsă probabil de inelul surorii mele.

— Tamsin a oprit-o. Ca să nu mă convingă, spune James cu o voce mirată. La un moment dat, știam că trebuia să-i dau cheile apoi... în secunda următoare, am știut că nu trebuia s-o fac. Senzația dispăruse.

— A făcut-o și pentru mine. În mașină, venind înapoi, adaugă Gabriel. Altfel nu am fi acum aici.

Exact atunci, sora mea se smucește și îl lovește pe Gabriel în bărbie.

— Au, fir-ar să fie! Are sânge pe buză atunci când adaugă în șoaptă: Și asta ar putea fi drăguț.

Dar cred că sunt singura care îl aud. James face un pas în față și își întinde mâinile spre sora mea, care acum respiră sacadat.

— Trădătorule, îl scuipe ea, întorcându-și capul.

Se liniștește complet și poate că Gabriel se relaxează, căci ea se repede deodată înainte și se eliberează cu o mișcare energetică. Se îndepărtează de noi împleticindu-se, aproape

izbindu-se de tata, și ne aruncă tuturor o căutătură urâtă. Apoi se năpustește asupra SAAB-ului, zgâriind portiera. Nu știu dacă sora mea plănuiește să pună cumva pe direct contactul mașinii – mă îndoiesc că ea ar ști măcar –, dar mama scoate un suspin disperare, apoi se întoarce și face o mișcare cu capul spre casă unde, pe verandă, s-a adunat un grup de oameni.

Mama lui Gabriel, Lydia, se desprinde din grup și vine încet spre noi, aproape fără chef. Are cearcăne; pune o mână pe umărul mamei, strângând-o ușor.

— A, nu, în niciun caz, murmură Gabriel, iar eu îi arunc o privire.

Dar el o cercetează pe mama lui cu îngrijorare.

— Am nevoie ca tu să-i distrași atenția, murmură Lydia către James, iar el face un pas spre sălbatica femeie care este sora mea, strângând din umeri și lăsându-și capul mai jos.

Într-un fel, îmi amintește nici mai mult, nici mai puțin de un taur obosit care s-a resemnat și nu-l mai atacă încă o dată pe matador.

— Rowena, o cheamă el cu blândețe. Te duc eu cu mașina înapoi la oraș, se oferă el, iar ea se întoarce, privindu-l fără nicio expresie, de parcă ar fi încercat să-și amintească numele lui. Te duc înapoi la... el. Vocea îi tremură puțin, dar el îi dă înainte. Hai să plecăm acum, bine?

Șovăind, ea face un pas spre el.

— Mă duci tu cu mașina? repetă ea cu o voce spartă, iar el dă din cap aprobator.

— Mulțumesc, șoptește ea.

Mai iute ca gândul, mâinile Lydiei alunecă prin aer, ca niște păsări albe, neclare, și o apucă pe sora mea de tâmple.

Chipul Rowenei se contorsionează preț de o clipită, apoi ea cade în brațele lui James, aflat în așteptare.

Lydia ridică din umeri, trecându-și o mână peste față,

— Camilla, o să doarmă o vreme, îi spune ea mamei. Cheamă-mă când mai ai nevoie de mine, adaugă, și pășește cu grijă spre casă ținându-și mâinile încrucișate la piept.

James o prinde mai bine în brațe pe Rowena și, pentru o clipă își lipește fața de a ei, aidoma unui om care trage lacom aer în piept. Apoi se îndreaptă de spate și o ia spre casă, ducând-o pe sora mea în brațe. Tocurile ei cui sunt pline de noroiul de pe alee, iar cu fiecare pas săltat brațul drept i se leagănă în aer de parcă n-ar avea oase. Nu cred că am văzut-o vreodată pe sora mea atât de lipsită de grație.

Mă uit la mama, la chipul ei scâldat în lacrimi, cum se sprijină de umărul tatei.

CINCISPREZECE

ATUNCI CÂND GABRIEL MĂ GĂSEȘTE, stau așezată pe treapta de sus a scării, cu brațele încolăcite pe balustrada de lemn. El urcă pe scări, ducând o farfurie plină și o cană, și, în timp ce își ridică privirea spre mine, o fulgerare argintie alunecă de pe farfurie aluneca și cade zăngănind pe trepte, în jos.

— La naiba... îmi pare rău, șoptește Gabriel, aruncând o privire spre ușa închisă a bibliotecii de la baza scârilor.

— Nu-i mare scofală, îi spun. Ei știi că sunt aici, afară.

Părinții mei ne sechestraseră în bibliotecă de mai bine de o oră.

— Cine e *acolo*, înăuntru? mă întreabă Gabriel, făcând un semn cu bărbia, căci încă nu i-am luat farfuria din mâini,

Urmăresc direcția arătată de el, aruncând o privire în partea opusă, la ușa – închisă și ea – a camerei Rowenei.

— Mama ta.

Gabriel dă din cap aprobator, se așază lângă mine și îmi întinde farfuria. Miroase a pâine ușor arsă. Mi-a pregătit pe grill un sandvici cu brânză, care se revarsă lipicioasă. A găsit pe undeva o mână de morcovi pe care i-a tăiat felii de mărimea unor monede. Încerc să-mi dau seama de ce o fi crezut că îmi vor trebui cuțitul și furculița, dar hotărâsc că dacă l-aș întreba aș părea nerecunoscătoare.

— Nu e sushi sau tacos de pește, și nici pizza, dar m-am

strădui, îmi prezintă el oferta, iar eu iau farfuria din mâinile lui, găsiind alinătoare căldura ei, privindu-l pieziș.

— De unde știi că îmi plac sushi, tacos de pește și pizza?

— Am niște surse excelente.

— Agatha.

Timp de un minut, mă gândesc la colega mea de cameră. Nici măcar nu i-am spus că plec din oraș. N-a fost timp, dar chiar și așa, sunt sigură că deja e îngrijorată.

— Ar trebui s-o sun, spun, dar cumva nu-mi găsesc energia să mă ridic și s-o fac.

— Mai întâi ar trebui să mănânci, îmi spune Gabriel și împinge farfuria spre mine.

Iau o jumătate de sandvici, privesc cum se scurge brânza și îl pun la loc.

— Deci mama ta a fost tare de folos zilele astea, îi spun, fugărind o felie de morcov prin farfurie, după care o duc la gură.

— Așa se pare, murmură Gabriel. Obișnuia să-mi facă asta și mie când nu voiam să mă duc la culcare.

— Când s-a oprit?

— Când aveam șaptesprezece ani, îmi răspunde, luând o bucată de morcov de pe farfurie și făcând-o să dispară între degetele sale. Glumeam, adaugă, și scoate morcovul de după urechea mea.

Îi dau mâna la o parte.

— Termină, îi spun. Sau e o extensie a Talentului tău?

El clatină din cap.

— Nee. Doar niște chestii pe care le-am învățat. Trucuri cu cărți de joc, cu monede, chestii de felul ăsta. E mai ușor să cerșești bani pe stradă dacă mai întâi îi distrezi pe oameni.

Ciugulesc un colț din sandvici.

— Ai cerșit bani?

El ridică din umeri.

— Tata m-a alungat de-acasă pentru un timp.

Rostește aceste cuvinte cu ușurință, cu inima ușoară, dar simt totuși tremurul din voce. Mestec, înghit, aștept. Când nu mai spune nimic, îl întreb:

— De ce?

Gabriel își studiază mâinile, răsucind întruna șnururile de piele de la încheietura mâinii.

— Deoarece îi tot găseam lucrurile. Pe care el nu voia să le gălesc. Sau să i le găsească mama.

— O, fac eu, cu gura plină.

Mă gândesc dacă să-l mai întreb, dar o fac oricum.

— Ce lucruri?

Un rânjel îi apare pe față.

— O, numere de telefon, prezervative, bijuterii care nu erau pentru mama. Ultima chiar a declanșat o scenă.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb printr-o ploaie de firimituri.

Cumva, prima jumătate a sandviciului a dispărut și o încep pe cea de-a doua, încercând să mănânc mai grațios. Gabriel se scarpină la ceafă.

— Păi, s-a luat de mine. Dar m-aș fi descurcat. De fapt, a fost o adevărată ușurare după toate celelalte. Vreau să spun, deja mă dăduse afară, dar mă întorsesem s-o văd puțin pe mama, iar el a venit acasă și, în fine, mama i s-a pus în cale.

Fac ochii mari și pun sandviciul jos.

— A lovit-o?

Gabriel clatină din cap.

— Nu, mama i s-a pus în drum ca să-l adoarmă. Pentru un timp. Asta a fost factorul decisiv, cred. Am împachetat, cât timp el a zăcut pe podea. Părerea mea e că mama știa că se terminase. Dar nu cred că și-o va ierta vreodată.

Inspiră adânc, ia jumătatea de sandvici și mușcă din ea.

— Și nici pe mine, spune, sau cel puțin așa cred că spune, dar chiar atunci, vorbind de lup, ușa de la camera Rowenei

se deschide și iese Lydia.

Ne vede pe mine și pe Gabriel pe trepte și se îndreaptă spre noi, fusta ei subțire legănându-se ușor în ritmul mișcării.

— Îmi trebuie...

— O pauză, spun eu repezit și sar în picioare.

Feliile de morcov se rostogolesc pe trepte și îl văd pe Gabriel prinzând una din zbor. Sper că mama lui nu a auzit nimic.

— Stau eu cu ea, spun, arătând spre ușa surorii mele.

Lydia ezită, se uită la Gabriel, apoi la mine, și apoi la ușa închisă a bibliotecii de la baza scărilor.

Încuviințează din cap. Dau să trec de ea, dar mă prinde de încheietura mâinii.

— Cheamă-mă dacă dă semne că se trezește. Nu știu cât va dura. Se pare că este din ce în ce mai puțin... eficient.

Clatină din cap spre ceva nevăzut și îmi dă drumul.

— Poți s-o faci iar? o întreb emoționată. Adică, numai pentru a fi în siguranță?

Lydia mă privește insistent și atunci îmi dau seama că pare să privească lung spre ceva dincolo de mine. Aproape că mă uit și eu în spatele meu. Nu m-aș mira ca unchiul Morris să fie invizibil în hol, trăgând cu urechea.

— E periculos. Dacă o fac prea mult.

— O, exclam eu și prin gând îmi trece imaginea unui bărbat zăcând întins pe podea.

Lydia își continuă drumul pe holul de la capătul scării, iar eu urmăresc cu privirea cum ea și Gabriel dansează ciudat unul în jurul celuilalt. Am timp câteva secunde să mă gândesc la ironia faptului că toată viața mea m-am simțit ca o proscrisă în familie pentru că nu eram Talentată, în vreme ce Gabriel trebuie să se fi simțit toată viața lui taman invers. Mă întreb doar cât de mult trebuie să-l fi iubit Lydia pe unchiul Phil. Apoi mă întreb de ce.

Îndreptându-mi umerii, pășesc în camera Rowenei.

O veioză mică aruncă o lumină slabă pe pielea surorii mele, dar chiar și-așa se vede cât de palidă e în realitate. Respirația îi este superficială și inegală, deosebită de respirația adâncă, de parcă ar fi fost în comă, de câteva ore, și eu mă opresc în ușă, vrând s-o chem înapoi pe Lydia. Dar apoi Rowena pare să doarmă mai profund și un zâmbet îi trece peste chip. Părul îi este împrăștiat pe pernă, licăriri aurii strălucind ici și colo. Trei șuvițe sunt prinse în pieptenele de pe noptieră și eu le mângâi ușor, încercând să mi-o imaginez pe mătușa Lydia pieptănându-i părul surorii mele. Răsucesc pieptenele. Probabil că e al lui James. După ce a instalat-o pe Rowena în camera ei, mama l-a cuprins de umeri, l-a întors în direcția unui dormitor liber și i-a spus să doarmă. Se pare că nu mai dormise de două zile. Îi prinsesem privirea mamei atunci, dar ea clătinase din cap și se strecurase pe lângă mine intrând în bibliotecă mimând cuvintele *mai târziu*.

Sora mea se agită și eu mă întorc, înghițind cu zgomot. Dacă trebuie, pot s-o opresc. Apoi mă gândesc mai bine, preț de un minut. Poate că sunt capabilă s-o opresc să-și folosească Talentul asupra mea, dar n-o pot împiedica fizic să treacă de mine și să fugă afară pe ușă. Pentru a se întoarce la Alistair. Trebuie să vorbesc cu mama. Trebuie să vorbesc cu...

Arunc o privire spre telefon și ridic în liniște receptorul, cu un ochi la sora mea, care s-a liniștit din nou. Formez numărul, pe care îl știu pe de rost.

— Alo?

Vocea Agatheii este politicoasă și îmi dau seama că nu a recunoscut numărul meu de-acasă.

— Eu sunt.

— Tam! Unde ești? Unde ai fost? Te-am sunat pe mobil de vreo cinci ori, și mă tot direcționează spre mesageria vocală. Ce-ai pățit? Credeam că trebuia să...

— Îmi pare rău, zic eu la repezeală. Am... am avut o urgență acasă.

— E totul în regulă?

Vocea Agatheii este răbdătoare; o pot simți așteptând s-o liniștesc și îmi mușc buza de jos.

— Mda, acum e bine.

— Ce se...

Se oprește, așteptându-se să o întrerup, iar când n-o fac, îi simt confuzia venind în valuri pe fir.

— Nici măcar n-ai semnat de ieșire. Hags o să fie *în culmea furiei*.

— Știu.

Îmi frec fruntea. Putem scăpa nepedepsite pentru o mulțime de lucruri la New Hyde Prep, dar până și Hags are limitele ei.

— Ce să-i spun?

— Uite, e... complicat. Adică, sunt bine cu toții, îi spun aruncând o privire spre Rowena, care se răsuțește brusc și scâncește. În cea mai mare parte, adaug.

— Tam... ești... ciudată. Ești sigură...

— Da, da. Jur. Oricum, am vrut doar să știi că nu vin în seara asta. Și nici în restul săptămânii. Și nici în week-end.

— Dar cum rămâne cu petrecerea Cynthiei, de vineri? Am crezut că tu...

— Îmi pare rău, șoptesc. Am să încerc, dar...

— Bine, spune Agatha, dar îmi dau seama că nimic nu e bine.

— Ăăă... deci, cum a fost ziua ta?

— În regulă, îmi răspunde, dar acum e prea politicoasă, așa cum a fost când a răspuns la telefon, iar eu închid ochii

strâns până ce văd ace de lumină arzând și dizolvându-se.

Rowena se mișcă iar, zgâriind perna cu degetele. Sunetul unghiilor ei pe fața de pernă din bumbac îmi amintește de șoarecii din pereți.

— Trebuie să închid, îi șoptesc. Îmi pare rău, Agatha.

— Pentru ce îți pare rău?

Dar clatin din cap, căci ce pot să-i spun?

— Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme.

Închidem, și eu mi-o închipui stând în dormitorul nostru, privind lung pe geam, ușor încurcată. Mă așez pe marginea patului Rowenei și mă uit la ea. *Trezește-te! Trezește-te și spune-mi ce se întâmplă.* Și ca și când m-ar auzi, deschide ochii.

— Tu, spune ea pe un ton plat.

— Bună, Rowena, îi zic eu.

Ochii ei sunt mai întunecați decât i-am văzut eu vreodată, și sticloși. Acum, că e trează, îmi doresc într-un fel să nu fie. Nervoasă, arunc o privire spre ușă. Cât de lungă trebuie să fie pauza de care nevoie Lydia?

— Ăăă... vrei să mai dormi?

— Nu, șoptește ea, apoi închide ochii de parcă ar vrea să se facă singură mincinoasă.

Rămânem tăcute câteva momente, respirând amândouă sacadat. Apoi fața ei se încrețește de durere. Cu ochii închiși în continuare, oftează.

— Tu m-ai oprit. În toți acești ani, m-am întrebat când ai să-ți dai seama.

Deschide brusc ochii și tot aerul din cameră pare să fie aspirat.

— Ce vrei să spui? o întreb în șoaptă.

Dar ea tace. Pleoapele îi flutură și i se închid, și pare să fi adormit iar.

— Rowena, o strig cu asprime. Ce tot spui tu acolo?

O împung în umăr.

Ținându-și ochii închiși, îmi spune cu o voce subțire ca de spin:

— În tot acest timp, ei ne-au spus nouă să nu... niciodată ei nu...

— Niciodată ce? *Ce niciodată?*

O ciupesc tare de partea de sus a brațului, suficient de tare cât să-i las urme roz de degete mânioase. Dar ea nici măcar nu se mișcă.

— Las-o să doarmă, se aude o voce joasă din spatele meu, iar eu mă întorc și dau nas în nas cu Lydia, care stă în prag.

Mă privește cu fermitate și în ochi îi licărește compasiunea. Compasiune sau altceva, nu sunt sigură. Înghit.

— Ce-a vrut să spună?

Nici măcar nu o întreb dacă a auzit sau nu conversația.

Lydia vine spre mine, cu pași tăcuți, punându-și mâinile pe umerii mei și întorcându-mă spre ușă.

— Du-te să vorbești cu mama ta.

— Cine a zis...

— Ea este singura care îți poate răspunde, Tamsin. Apoi, preț de o clipă, strânsoarea degetelor ei se întetește: Încearcă să n-o judeci prea aspru.

Dar când ies din camera Rowenei, nu mă duc imediat s-o caut pe mama. Intenționez. Am toate intențiile să merg spre ușa bibliotecii și să mă confrunt cu ea și cu tata și cu oricine altcineva se întâmplă să fie acolo. Chiar și când mă trezesc umblând fără țintă prin holul pustiu și urcând o mică scară în spirală care duce spre aripa casei care îi aparține bunicii, încă mai plănuiesc ce să le spun părinților.

În camera de zi a bunicii e rece și, aruncând o privire spre ferestre, văd că una dintre ele a fost lăsată deschisă. Perdelele flutură asemenea pânzelor unei corăbii și, traversând încăperea și întinzând mâna spre cadrul ferestrei,

materialul mi se înfășoară pe mâini aidoma unui giulgiu. Mă scutur pentru a mă elibera și trântesc fereastra mai tare decât ar trebui. Din stucatură îmi cade pe umăr o bucățiță de vopsea. Dând-o deoparte, mă întorc și mă uit lung la ușa închisă a dormitorului. N-am intrat niciodată în dormitorul bunicii fără să fiu invitată. Apoi îmi amintesc că n-am făcut o mulțime de alte lucruri până astăzi. Cu acest gând în minte, intru pe ușă.

Nu știu la ce m-am așteptat. Să o surprind pe bunica murmurând niște vrăji sau incantații către luna nouă care se strecoară pe geam sau consultând vreun tom străvechi?

Însă ceea ce văd mă tulbură mai mult decât ar fi făcut-o oricare dintre cele două.

Doarme. Adânc. Pe pat, înfășurată în cuverturi până la mijloc, cu mâinile una peste alta pe piept și cu părul alb și lung pe pernă, împletit în coadă. Preț de o secundă, asemănarea dintre ea și Rowena este atât de mare, încât mă trezesc mijindu-mi ochii în semiîntunericul din încăpere. Dar nu, este bunica.

Pe masa de lângă patul ei se află – împrăștiate, ca de obicei – petale proaspete de flori și o sticluță cafenie cu un lujer palid și fin ca o pânză de păianjen, de nu știu ce soi, tăiat în sticlă. Arată ca acele sticluțe pe care mama și bunica le înmânează femeilor care vin la ușa din spate în toiul nopții.

Încercând să pricep toate astea, am parte de o durere de cap mocnită, de cap care îmi pulsează în tâmples. Mâna mea băjbâie în căutarea mânerului ușii, când mama apare pe neașteptate aproape de umărul meu. De fapt, cam prea aproape.

— Îmi pare rău, Tam, murmură ea.

— E în regulă, mormăi eu. Oricum nu prea îmi folosește piciorul ăsta.

Ar fi trebuit să mă aleg cu o privire exasperată – una pe

care mama este destul de fericită să mi-o arunce scurt de fiecare dată când vorbesc –, în schimb, ea se întoarce și se duce spre bunica, lăsându-se în genunchi lângă pat. Mâinile ei trec peste cuverturi până ce se aliniază cu ale bunicii și apoi trebuie să-mi feresc privirea. Nu vreau s-o văd pe mama plângând.

— De când e așa?

— De când Rowena... Rowena a pus-o sub un fel de vrajă.

Ochii mei țâșnesc iar spre sticluta de pe masă.

— Ea a băut asta? Așteaptă, de unde știi că Rowena a făcut-o?

Mama își ridică încet capul pentru a mă privi... și văd că are ochii umflați.

— Chiar ea mi-a spus-o. Sora ta a stat aici și mi-a spus cu un zâmbet pe față și cu o lumină în ochi că... Mama face o pauză și netezește cuvertura peste forma trupului bunicii. Mi-a spus că el i-a cerut s-o facă.

— Dar... Mă apropii de pat și privesc lung la chipul palid al bunicii. Nu poți s-o trezești?

— Am încercat. Tot ce am putut. Tot ce am știut. Nimic. Nimic. Nu pot rupe o vrajă a bunicii tale.

Degetele mamei se strâng pe cuvertură înainte ca ea să înceapă din nou s-o netezească obsesiv.

— Asta e vraja ei?

— Da, răspunde mama și, în pofida faptului că există un dram de amărăciune în vocea ei, ridică brațul bunicii cu mare duioșie. Vezi? Probabil că i-a luat sânge de-aici.

Nu vreau să mă uit, dar o fac. În buricul degetului mare al bunicii există o înțepătură roșie.

— Și apoi l-a amestecat cu rădăcină de valeriană și cu nodul vrăjitoarei și probabil că l-a băut. Toate astea numai fiindcă Rowena a stat aici și a silit-o.

Pentru o clipă, mama își lipește fața de cuvertură și apoi

își tamponează ochii cu marginea dantelată a acesteia.

Eu mă încrunt, mă uit lung la pat, apoi îmi revizuiesc impresia anterioară. Bunica pare țeapănă, aproape de parcă ar fi împietrită. Nu pare să doarmă în același fel cum doarme acum Rowena.

— De aceea și-a folosit Lydia puterea asupra lui Ro, spun eu, luându-mi ochii de la semnul însângerat.

— N-am știut ce altceva să încerc, recunoaște mama. Dacă o țin aici, ea o să încerce să plece pur și simplu, iar acum mai e și asta. Dacă o las să plece, atunci o să fie cu acel... bărbat, spune mama disprețuitor.

— Alistair Callum, îngaim eu.

— Da, acceptă mama obosită. Rowena mi-a spus cum îl cheamă.

O amintire fulgerătoare, cu batista lui albastră, îmi licărește în minte și inițialele numelui său ies limpede în evidenta, trei litere arzânde, cusute cu fir alb pe fondul albastru. AEK. Apoi îmi amintesc numele scris pe plăcuța de pe ușa biroului

— Nu cred că e numele lui adevărat, spun eu calm.

— De unde știi asta? vrea mama să știe, mâinile ei netezind cuvertura până când nu mai rămâne nici măcar o cută. Îl cunoști?

Mă așez lângă mama. În cameră e liniște, cu excepția suspinelor ocazionale ale mamei, care plânge iar. Dincolo de fereastră, o lună în creștere strălucește în toată splendoarea formei ei de semilună.

— Astă-vară a venit într-o seară la librărie. A cerut ajutor să găsească un ceas vechi. O amintire de familie. A spus că a fost pierdut. În 1887.

Acum nu se mai aude niciun sunet în cameră. De parcă mama și-ar ține respirația.

— De ce? întrebă ea în cele din urmă, vocea trădându-i

supărarea. De ce nu ne-ai spus?

Deodată mă simt cuprinsă de furie.

— De ce nu mi-ai spus că am un Talent? Tu trebuie să *fi știut*.

Pe obrajii mamei apar două pete întunecate. Într-o fracțiune de secundă, e în picioare.

— Tatăl tău ar trebui să știe și el, bâiguie ea, evitându-mi privirea.

— Stai o clipă!

Și brusc îmi dau seama că e pe punctul de a ieși din cameră.

Fără să stau pe gânduri, în mintea mea mă las dusă de val spre ea și țin în tăcere:

— *Stop!*

Mă clatin pe picioare și ne privim reciproc. Și, încă o dată, cuvintele de altădată ale bunicii îmi revin în minte. *Fiica ta va fi una dintre cele mai puternice vrăjitoare pe care le-am avut vreodată în familia noastră.*

— Tamsin, spune mama într-un târziu, și-și duce o mână la gât.

Îmi pare rău, vreau să spun, și, de asemenea: A durut?

În schimb, cuvintele pe care le rostesc sunt ca niște pietricele perfecte aruncate pe suprafața unui lac: plate și grele.

— De ce m-ai mințit, în toți acești ani?

Când mama și cu mine intrăm în bibliotecă, un foc mic, palid scoate fum în șemineu, păzit pe ambele părți de suporturile de porțelan. Înghit. Rowena obișnuia să facă aceste suporturi să cânte cu scâncete și lătrături ruginite, iar eu râdeam până îmi dădeau lacrimile.

Tata stă lângă peretele cu ferestre care dau spre câmpurile ce duc la serele lui. Când intrăm în cameră, el se întoarce,

trece prin spatele masivului birou de nuc, care este plin de hârtii și cărți și tocuri și călimări cu cerneală pe care mama încă adora să le folosească, și se întâlnește cu ea la jumătatea distanței. Ea își dă capul pe spate și se uită la el.

— Tamsin tocmai... m-a împiedicat să-mi folosesc Talentul.

Tata capătă acea expresie care înseamnă că probabil își dorește să fi avut ceva din darul mamei de a se putea transporta instantaneu înapoi în grădina lui.

— Ea trebuie să știe, bombăne el în cele din urmă, adresându-i-se direct mamei. Orice făcea Althea, ea nu simțea nevoia să ne ilumineze și pe noi, dar acum spun să-i zici.

Menționarea prenumelui bunicii mă oprește. Mama își apasă palmele pe tâmpile, se masează preț de un minut, apoi se duce spre un fotoliu mic, roz, de lângă foc, și se cufundă în el. La final, fără să se uite la mine, spune:

— Tamsin, tu ai cu adevărat un Talent. Mai mult decât unul se pare.

Mă reazem de perete deoarece am senzația că picioarele mele s-au prefăcut în gelatină.

— Nimeni nu-și poate folosi Talentul asupra ta. Pur și simplu, nu merge. De asemenea, tu poți împiedica pe oricine să-și folosească puterea, chiar dacă nu încearcă s-o folosească asupra ta.

— Așa cum am împiedicat-o azi pe Rowena. Să-l convingă pe Gabriel.

— Da. Și de a-l obliga pe James.

— Așadar, în acest caz... orice e în neregulă cu Rowena, eu pot împiedica.

Dar nu pot împiedica triumful să mi se reverse din glas. Însă mama clatină din cap.

— Asta e altceva. Tu poți împiedica un lucru, în timp ce ți se întâmplă ție sau altcuiva. Și, așa cum am spus, puterea

nici măcar nu funcționează asupra ta. Asta include și vrăjile. Dar când vine vorba de altcineva – și aici mama clatină iar din cap –, nu poți desface ceea ce e deja făcut.

— Cum? șoptesc eu. Cum de știi deja toate astea despre mine? Când eu n-am știut nimic?

— Când aveai patru sau cinci ani, începe mama, te-am găsit în distilerie. Cumva, te cățărăseși pe rafturi și găsiseseși un coș plin de frunze de căpșuni puse la uscat, apoi ți-ai croit drum spre sucul de căpșuni pe care tocmai îl fierbeam.

Nu îmi amintesc nimic din ce îmi spune.

— Cu toate astea, nu era numai suc de căpșuni. Era o vrajă foarte puternică de dormit. Menită să îl lase lat pe un adult timp de patru zile. Pentru ceea ce plătise Cathy Monroe.

— Cine e Cathy Monroe?

Mama face un gest cu mâna.

— Locuia pe Hancock Street împreună cu soțul ei. Cu soțul ei extrem de violent. Ea a vrut să aibă un avans de trei zile atunci când avea să-l părăsească.

— Băutură pe care ai făcut-o pentru ea.

Mama dă afirmativ din cap.

— Pe care tu ai băut-o.

— Și?

— Și nimic. Ai rămas trează. Am făcut alta și Cathy Monroe a avut avansul de trei zile.

— M-ai văzut tu bând-o?

Mama își îngăduie un mic zâmbet.

— Nu. Nu prima doză. Pe cea de-a doua, a treia și a patra da. Tatăl tău a băut cu tine cea de-a doua doză și a adormit în timp ce le beai pe cea de-a treia și a patra.

I-am aruncat o privire tatei, care potrivește cu un vătrai buștenii în șemineu.

— Bine, dar cum de ai știut că puteam și să...

— Bunica ta n-a reușit niciodată să-ți citească gândurile.

— Niciodată?

Mă gândesc la toate momentele în care îmi goleam mintea de gânduri în caz că ar fi încercat ceva.

— Dar când Jerom și-a rupt glezna? Atunci am simțit-o făcând-o.

— Ai simțit-o *încercând*, mă corectează mama. Și te-ai simțit amețită imediat după aceea?

Mă gândesc la ziua când am zburat pe spatele vărului meu și îmi amintesc de năuceala care m-a cuprins după ce am căzut. Am presupus mereu că a fost un reflex întârziat al șocului de a plonja prin aer sau de la impactul dur al aterizării. Încuviințez din cap.

— Când începem prima dată să ne folosim Talentele, suntem adesea luați prin surprindere. Unii dintre noi amețesc; alții capătă dureri de cap îngrozitoare.

— Sunt așa de încântată acum că fac parte din clubul *noi* și eu! comentez eu.

— Cu cât îți folosești mai mult Talentul, cu atât mai mult efectele se diminuează și dispar în cele din urmă, spune mama, ignorându-mi comentariul.

Își apasă degetele pe frunte atât de tare, încât pare că încearcă să-și facă găuri în piele.

— Mai e și altceva, adaugă mama, de parcă s-ar întreba cât de mult să dezvăluie. Bunica ta crede că tu poți imita Talentele celorlalți.

— *Poftim?*

— Dacă își folosește Talentul cineva împotriva ta pentru a-ți face rău, nu va funcționa. Dar în cazul în care continuă, tu ți-l poți însuși.

— Cum de știe ea asta?

Mama clatină din cap.

— Asta nu știu. A spus că te-a văzut făcând-o.

Mă uit lung la mama.

— Când? Nu se poate ca eu să fi... n-am făcut asta niciodată.

Ating lăntișorul cu medalion, răsucindu-l între degete.

— De ce... de ce ai ținut secretul ăsta față de mine în toți acești ani? De ce m-ai lăsat să cred că eram... o imensă dezamăgire pentru voi toți? Și de ce Rowena a ajuns să știe, și eu nu?

— Rowena îi va succede bunicii într-o zi și trebuie să știe anumite lucruri, răspunde mama.

Dar eu de-abia mai ascult, căci același val care mă furnică mă cuprinde asemenea unei senzații de rece la ceafă, și mă răsucesc, privind în cel mai îndepărtat colț al încăperii, unde nu ajung nici umbrele aruncate de lumina focului din șemineu. Fără să mă gândesc, întind mâna prin puterea minții și Unchiul Morris apare în raza mea vizuală. Își ferește privirea de mine și ridică ușor din umeri.

— Morris! strigă mama.

— Mi-am uitat ochelarii, spune el nepăsător în timp ce străbate camera cu pași mari, dând un adevărat spectacol din căutatul lor pe o măsuță laterală. Nu, nu cred că sunt pe- aici. Lamele încep să-i strălucească, dar el rămâne la locul lui. Sprâncenele i se ridică, dar eu nu mă înduplec.

— Tamsin, spune tata, dar ignor avertismentul din vocea lui.

— Dacă vrei să pleci, atunci pleacă normal, spun eu, deși o parte din mine fuge odată cu unchiul Morris.

Nu e vina lui. Își mângâie bărbuța și apoi, mișcându-se mai repede decât l-am văzut făcând-o în ultima vreme, se grăbește spre ușă. O deschide, iese, iar eu rămân cu privirea din ochii lui. Rănită și uluită.

— De-asta nu mi-ai spus? Ai crezut că voi împiedica mereu oamenii să fie... ei înșiși?

— Nu, spune mama liniștită. Nu, nu ți-am spus deoarece bunica ne-a rugat să nu-ți spunem. Deoarece ea a spus că în pofida faptului că nu știa exact de ce, într-o zi vei avea nevoie de ceea ce am putea noi să-ți dăm.

— Și ce este asta?

— Ea... ea n-a putut să spună niciodată. Tot ceea ce știa era că într-o zi va trebui să faci o alegere și că să te creștem așa cum am făcut-o avea să te ajute atunci când ar fi sosit timpul.

— Cine? vreau eu să știu. Cine mai știe despre mine?

— Nimeni. Numai bunica, tata și cu mine.

Mama își dă după ureche o șuviță de păr.

— Și, desigur, Rowena.

— Rowena, repet eu.

Desigur. Rowena *cea perfectă*, care într-o bună zi va prelua afacerea familiei. Cu toate că am știut asta, nu-mi pot opri această revărsare de gânduri amare. Într-un colțișor al minții mele, am adăpostit toată ziua această speranță caraghioasă, nebunească, că acum, când am cu adevărat o putere, poate voi fi la urma urmelor afurisitul de far călăuzitor pe care l-a prezis bunica – indiferent ce înseamnă asta. Că măcar o dată Rowena nu se va declara atât de Talentată, atât de specială. Că poate voi fi cea care să-și conducă familia în...

Clatin din cap pentru a-mi alunga gândurile.

— Nu pot să cred că ai putut să faci asta atâta vreme, îmi acuz mama.

Un bubuit de tunet, puternic și grav, zguduie ferestrele, iar expresia tatei, de obicei atât de blajină și inofensivă, mai mult ca o ploaie călduță de primăvară, s-a transformat acum în ceva mai aprig.

— Dacă tu ești cel care face asta, atunci încetează! i-o trântesc eu. Sau o opresc eu pentru tine.

Ambii mei părinți se holbează la mine de parcă aș fi un

copil transformat, dar nu-mi mai pasă. Tata deschide gura, dar eu mă reped:

— Cine este această persoană? Alistair Callum?

Mama oftează.

— Cu mult timp în urmă, începe ea, întrerupând orice avea tata de gând să spună, cu mult timp în urmă a existat un război.

Cumva am senzația că nu sunt pe cale să ascult un curs despre Războiul de Secesiune.

— O luptă adevărată între familia noastră și o altă familie mult mai puternică. Această familie credea în lucruri... în care familia noastră nu credea.

Se oprește de parcă ar contempla acele lucruri, apoi continuă grăbită.

— Le-am capturat puterea și am izbutit s-o izolăm într-un obiect. Nu este clar cum anume, spune ea, anticipând, evident următoarea mea întrebare. Istoria noastră ne spune că patru membri ai familiei noastre au acționat împreună pentru a face să funcționeze o vrajă puternică și ei au făcut un mare sacrificiu pentru a înfăptui asta.

Se oprește, își împreunează palmele și recită:

— Unul stătea pentru Nord, iar unul pentru Sud; unul stătea pentru Est, iar unul pentru Vest. Nordul a convocat Aerul, iar Sudul a transportat Apa; Estul a chemat Focul, iar Vestul a purtat Pământul. Și toate au fost legate laolaltă.

O privesc lung.

— Aaa... asta nu-mi spune nimic, îi zic în cele din urmă și, înainte de a continua, sunt răsplătită cu o privire reprobatoare din partea mamei.

— În orice caz, asta e ceea ce noi numim Domani – acolo unde rămân toate puterile acelei familii. Oricine este legat de aceasta familie prin linia de sânge a fost și este afectat de această vrajă. Și, desigur, am ascuns acest Domani cu foarte

mare grijă.

— De ce nu l-ați distrus pur și simplu?

Tata își drege vocea.

— Tu nu te duci la școală?

Asta pare a fi o întrebare deosebit de ciudată pentru a fi pusă acum. Dar el continuă.

— Orele de științe?

Acum începe să aibă o noimă. Tatei îi plac științele. Einstein, Newton, Mendel – cu toții sunt eroii lui. Ori de câte ori este posibil, el pomenește de științe în conversație. Nu contează că nimeni n-are chef de asta.

— Ții minte legea conform căreia materia nu poate fi nici creată, și nici distrusă? Ei bine, aplic-o aici.

— Numai transformată, adaugă mama blând.

— Poate fi transformată înapoi?

Mama inspiră adânc.

— Vrei să spui, ei pot s-o captureze înapoi și să o trezească?

Dau afirmativ din cap și focul pocnește și șuieră în timp ce mama răspunde:

— Da, însă cuvântul se pierde în cotloanele ascunse ale încăperii. Noi credem că deja a fost trezită. Cumva.

Acest *cumva* trece prin mine răsunând asemenea unui dangăt rece de clopot. Și atunci aud din nou vorbele bărbatului în redingotă.

Tu chiar nu știi ce ai făcut, nu-i așa?

ȘAISPREZECE

— CEASUL! Ceasul pe care el a vrut să i-l gădesc. Acela era Domani, nu?

Mama își pune mâna pe brațul tatei, în timp ce mă privește și îi explică răspicat:

— Tamsin l-a întâlnit înainte. El a venit la magazin în timpul verii și a rugat-o să-l ajute. E profesor. Sau cel puțin așa pretinde, încheie ea.

— La școala ta? mă întreabă tata speriat.

— Nu, la școala Rowenei, răspund sarcastic. Apoi îmi mușc buza. Iartă-mă! De fapt, la NYU.

— Dar eu nu... De ce te-a rugat pe *tine* să-l ajuți? mă întreabă Tata.

— Mulțumesc, îi spun.

— Tamsin! spune tata aspru. Nu asta am vrut să spun, deloc. Ce am vrut să spun este: de ce să fi venit la librărie și să se aștepte ca tu să-l ajuți, dacă știa cât de cât ceva despre familia asta?

— Ceea ce tu nu știi este că există o vrajă de protecție aruncată asupra acestei familii. Nu se întinde foarte departe, adaugă mama foarte slab. Nu mai departe de granițele acestui oraș.

Mă gândesc la asta o secundă. Asta explică profunda neplăcere a mamei față de tot ce nu este din Hedgerow.

— Și, desigur, vraja nu va funcționa în niciun caz și asupra

ta. De aceea el a putut să se apropie de tine în librărie.

Îmi strâng degetele de la picioare.

— Am pretins că sunt Rowena.

— *Poftim?* mă întreabă mama și tata în același timp, ambii privindu-mă lung.

— El a crezut că sunt Rowena, iar eu... am lăsat-o așa. Mai târziu a descoperit că nu sunt.

M-am decis să nu le spun *cât* de târziu s-a întâmplat asta.

— Cum i l-ai găsit? mă întreabă mama. Ceasul? Cum?

— L-am văzut. Într-o pictură. În casa unchiului Chester și a mătușii Rennie. Și apoi eu...

— Tu poți *Călători*? spune mama cu răsuflarea tăiată.

Focul mușcă dintr-un buștean, pocnind puternic.

— Ce e asta? întreb pe un ton neutru.

— Timp de generații întregi, nimeni din familia asta nu a avut abilitatea de a *Călători*. Ca să nu mai pomenesc de faptul că nu este permis, spune mama, cu toate că asta nu răspunde câtuși de puțin la întrebarea mea.

Ridic din umeri. Nu intenționez să-l dau de gol pe Gabriel.

— De unde să știu eu asta? Văd că nimeni de pe-aici nu mi spune și mie câte ceva.

Tunetul răsună iar, și eu mă uit la tata, după care adaug:

— Adică, poate dacă mi-ați fi explicat despre *Călătorie*...

— *Călătoria*, începe tata cu o voce greoaie, e un Talent străvechi care se pare că s-a pierdut în decursul anilor. De generații nimeni n-a mai fost *Înzestrat* cu el. Apoi, hirsut cum e, întoarce capul și mă privește fix: Nimeni de care să știm noi.

Încerc să nu mă dau de gol.

— Și e rău?

Mama oftează.

— Hai să spunem că nu e bine. Timpul este...

— Delicat, completează tata, iar ea dă din cap afirmativ.

— Da. Pentru a o spune blând. Timpul este fragil, chiar așa. Dacă atingi fie și un singur lucru, tulburi trecutul, și atunci pe viitor ai putea avea consecințe care sunt...

— Sumbre.

Tata pare să reconsidere cuvântul și adaugă:

— Dezastruoase.

— Oh, fac eu, cu un firisor de glas.

— Când s-a întâmplat asta? mă întrebă mama în cele din urmă. Înainte ca Rowena să... se îmbolnăvească?

Încuviințez dând din cap și această mișcare minoră pare să-i confirme mamei cele mai rele temeri, căci își duce iute mâinile la față.

— Ce se petrece? stărui eu în tăcerea lăsată.

— Credem că o parte din puterea Domaniului a scăpat atunci când tu ai Călătorit înapoi la el. Acolo, ai... ai atins ceva?

Tata pășește spre fereastră, legănându-și brațele pe lângă corp, cu palmele ușor strânse, de parcă n-ar vrea nimic altceva decât să smulgă această situație din rădăcini.

— Sigur că a atins. Ea e singura care ar fi putut să o facă. Îl păzea cineva? Un bărbat sau o femeie?

— Un bărbat.

Mă hotărâsc să omit partea în care el arunca în mine cu sfere de foc.

— Cine era? întreb.

— Păstrătorul, spune mama. Domani se schimbă destul de des, la fel și Păstrătorul său. Nimeni nu știe cine îi este Păstrătorul. Este o modalitate de a proteja Domaniul.

— El a spus asta! Bărbatul în redingotă. El era Păstrătorul. A spus că puterea a dispărut, spun eu surescitată.

Tata dă din cap de parcă asta ar confirma acum cele mai grozave ipoteze ale lui.

— Sunt sigur că a spus-o. Din fericire, ce i-ai dat acestui

profesor nu mai era în mod sigur Domani.

— Deci este în regulă? întreb plină de speranță, cu toate că știu că nu se poate să fie în regulă.

Nu cu ambii mei părinți arătând atât de livizi la față.

— Simplul fapt că l-ai atins înseamnă că o parte din puterea lui a scăpat. Suficient cât să...

— Suficient cât să-i dea lui Alistair ceea ce îi trebuia pentru a o subjuga pe Rowena, termin eu amorțită.

Cumva, din fericire, există un scaun destul de aproape de mine în care să mă prăbușesc, căci nu știu dacă picioarele îmi mai pot susține greutatea. *Rowena*, mă gândesc, iar mintea mi se rostogolește înapoi la seara când Alistair a urcat în taxi după ea și au pornit. Asta a fost ultima dată când sora mea era... sora mea.

Mama se ridică încet, se duce spre birou și deschide o carte groasă, legată în piele maro.

— Ai mai văzut cartea asta până acum?

Am senzația că mă mișc printr-o apă sălcie, densă, în clipa în care mă ridic în picioare și mă duc alături de mama. Cu un deget urmăresc conturul ornamentelor și frunzelor din piele care împodobesc cotorul cărții. Mama pare să-și țină respirația. Eu clatin din cap.

— Cartea este foarte valoroasă. Conține istoria familiei noastre, și de asemenea, o privire asupra viitorului așa cum s-ar putea întâmpla.

Căldura focului din șemineu începe să radieze spre gleznele și tălpile mele goale, asemenea unui avertisment ascuns: *Întoarce-te, Întoarce-te!* Ezit. Atât de mult timp mi-am tot spus că nu vreau să am nimic de-a face cu Talentele familiei mele și cu toate complicațiile ei, încât se pare că m-am convins pe mine însămi. Încă o secundă de șovăială și apoi mă apropiu cu încă un pas privind lung pagina.

Șiruri după șiruri de cuvinte dense și negre acoperă ceea

ce pare a fi un pergament foarte vechi. Dar de fiecare dată când încerc să citesc ceva, cuvintele se îndepărtează de mine. Fără să gândesc, cobor degetele pe pagină de parcă aş vrea să ţintuiesc locul cuvintelor. Dar ele alunecă toate în cotorul cărţii, aidoma apei care se infiltrează într-o crăpătură.

Mama dă paginile până ce ajunge la una goală. Cu o tremurătoare, mă întrebă:

— Vezi ceva? Orice?

Pagina rămâne goală.

— Nu e nimic de văzut, spun eu.

Tata oftează.

— A meritat încercarea, Camilla.

Ochii mamei par suspect de umezi şi o secundă mai târziu şi-i şterge cu mâneca.

— Am crezut că ai spus... că sunt imună la vrăji.

— Aici nu este nicio vrajă. Ei bine, ba da, se corectează mama. Există o simplă vrajă de încuiere a cărţii pentru a o ţine la distanţă de ochii curioşi. E ceva de genul unui rit de trecere pentru toţi care încearcă să descuie această carte şi...

Vocea îi şovăie atunci când îmi întâlneşte privirea dură.

— N-aveam de unde să ştiu, spun sec.

— Acesta este un Talent. De a citi viitorul.

— Aşa cum le citeşti tu viitorul acelor femei în ceştile de ceai şi toate acele...

— Nu viitorul lor. Nimic de felul ăsta. Viitorul nostru. Viitorul acestei familii. Am crezut că poate, de vreme ce ai şi alte Talente, cum ar fi Călătoritul...

Îmi aruncă o căutătură dură, cercetătoare, dar eu refuz să permit chipului meu să se schimbe măcar un pic, măcar cu o particulă, până ce ea îşi întoarce din nou privirile asupra cărţii.

— Am crezut că ai putea să-l ai pe acesta.

— Deci, cine poate citi viitorul?

Dar deja știu răspunsul.

— Bunica ta, îmi confirmă mama. E nevoie de o cantitate enorma de Talent pentru a putea descifra viitorul. Și totuși, adesea este frustrant, de vreme ce viitorul se poate schimba... uite-așa!

Mama pocnește din degete, făcându-mă să tresar ușor.

— Totuși, cine poate citi această carte e cel care conduce familia noastră. Așa a fost dintotdeauna.

— Prin urmare, orice citește bunica aici îi influențează deciziile?

Când mama încuviințează, nu mă pot abține să nu întreb:

— Așadar, ea a citit ceva ce a făcut-o să vrea să mă mintă în toți acești ani?

Mă uit iar la carte, până ce pagina se unduiește într-o strălucire albă.

— Bunica ta nu minte, spune mama pe un ton sever.

— Scutește-mă, mami, murmur eu. Cu toții m-ați mințit. Nu contează dacă ați făcut-o prin omisiune.

Între noi se lasă o tăcere stânjenitoare, urmată apoi de un bubuit de tunet, atât de puternic, că ne face și pe mine și pe mama să sărim cât acolo. Tata vine spre noi.

— Și tu ai mințit! exclamă el, arătând spre mine cu degetul. Dacă ne-ai fi spus mai din timp ce ai făcut pentru acest bărbat, atunci poate că sora ta n-ar fi...

— Ba am făcut-o! strig eu.

Drept răspuns, flăcările din șemineu se întetesc în tăcere, iar eu mă uit fix la ele, fiind distrasă pe moment de pulsul pe care mi-l simt în palme. Apoi fac un efort să continui.

— I-am spus bunicii că el a venit la magazin într-o seară și m-a rugat să-i gălesc ceva și că așa am făcut. Chiar am găsit obiectul.

Amândoi părinții se uită lung la mine, dar mama este cea care își revine prima.

— I-ai spus bunicii? șoptește mama. Când?

Apoi fața ei pare să se lungească și să devină tot mai palida în întunericul din cameră.

— Când ai sunat acasă.

Aprob dând din cap.

— Nu i-am spus chiar tot. Dar i-am spus că am găsit ceva ce cred că n-ar fi trebuit să găsesc, mă opresc eu, gândindu-mă la cuvintele bunicii. Iar ea mi-a spus că de vreme ce am început acest lucru, trebuie să-l duc la bun sfârșit. Că nu vede o altă cale pentru mine. Sau pentru vreunul dintre noi.

Clatin din cap.

— Nu știu ce voia să spună. Am crezut că era...

Ridic din umeri și nu mai continui.

— Dar dacă ea știa cine era, de ce să-i fi spus lui Tamsin să *ducă la bun sfârșit* acest lucru? întrebă mama.

Întrebarea ei nu pare să-mi fie mie adresată, așa că mă uit la tata, dar și el arată la fel de pierdut. În cele din urmă, spune:

— Deoarece Althea trebuie să fi anticipat ceva mai rău dacă Tamsin nu l-ar fi ajutat.

— Cine este el? șoptesc eu.

— El este unul dintre membrii familiei Knight⁵. Țsta era numele lor. Familia Knight, spune tata aspru, deoarece mama pare incapabilă să răspundă.

Ea privește lung la carte, mijind din când în când ochii, de parcă ar zăbovi ceva dincolo de limitele viziunii ei.

— Oh!

Cuvântul *Knight* îmi evocă imagini cu armuri strălucitoare și scuturi lucioase împodobite cu auriu și verde. Luând parte la turniruri și...

— Ei n-au fost nicicând mulțumiți de ceea ce noi aveam.

— *Noi?*

⁵ Cavalier (lb.engl.) (n.tr.).

— O, da! La un moment dat n-a existat nicio diferență între noi. Între niciunii dintre noi. Eram cu toții Talentați. Am venit în această nouă țară căutând un loc în care să o luăm de la început. În celelalte țări fuseserăm persecutați. Ai învățat despre vânătorile de vrăjitoare la școală? continuă tata, cu mâinile împreunate la spate.

Tata chiar ar fi trebuit să se facă profesor la vreun colegiu. Dau afirmativ din cap.

— Aștia am fost noi?

— Păi, unii dintre noi. Istoria se mai înșală uneori. Dar da, am fost persecutați până ce am venit aici.

— Dar și aici au existat vânători de vrăjitoare. Îmi amintesc că am studiat procesele vrăjitoarelor din Salem și...

Și apoi Leah Connelly și Melanie Nightingale m-au încolțit în baia fetelor în timpul pauzei, au dat drumul la robinete, încercând să-mi vâre cu forța capul sub jetul de apă din chiuvetă să vadă dacă nu mă înec ca o veritabilă vrăjitoare. Plănuiau să-mi aplice și testul cu acul, până ce i-am despicat buza lui Melanie.

— Da, e mama de acord, ridicându-și capul și frecându-se la ochi. Dar până atunci, reușiserăm să învățăm cum să ne amestecăm printre ceilalți, cum să nu ieșim în evidență în societate.

— Zău? întreb eu. Ăăă... am uitat cumva cum s-o facem acum? Căci nu suntem atât de pricepuți să ne amestecăm printre ceilalți și să nu ieșim în evidență.

Tata scoate iar un sunet ca un bubuit, dar de data asta pare mai mult un hohot de râs. Mama ridică din umeri.

— O, da! Sunt alte vremuri acum. Oricum, atunci, unii dintre noi au ales să-și folosească Talentele pentru a vindeca, iar alții au ales să-și folosească Talentele în agricultură. Alegeri pașnice. Cu excepția celor din familia Knight. În timp, ei au reluat ceea ce inițiaseră în vechile ținuturi. Au fost

nevoiți să exploreze continuu teritoriile mai adânci și mai întunecate ale Talentelor lor, forțându-și limitele până ce Talentele li s-au transformat. Pervertit.

Vocea mamei se pierde rostind ultimele cuvinte și, preț de o secundă, își apasă iar ochii cu mâinile.

— Unele dintre... explorările lor au implicat oameni. Au descoperit modalități prin care să-și prelungească durata vieții lor naturale, prin secarea forței vitale din oameni.

— Cum? întreb în șoaptă, dar mama clatină din cap.

— N-am știut niciodată. Au folosit vrăji ale căror origini noi nu le-am putut înțelege vreodată. Vrăji care includ sângele victimelor lor.

În minte îmi înflorește brusc umbrela Rowenei și revăd zgârietura lungă de pe mâna ei. Și pe Alistair tamponându-i sângele cu batista lui. Tata își drege glasul și spune:

— La început au fost mulțumiți să se folosească de oamenii lipsiți de Talente. Dar odată ce au deprins asta, au început să treacă la oamenii cu Talente. Acum, în loc să-și prelungească durata propriei lor vieți, ei își extind și puterile. Începe să se plimbe din nou prin încăpere, apoi se oprește: Ai studiat parazitii la școală?

Îmi amintesc brusc de o lecție scurtă despre balene și diferiții lor oaspeți care se țin scai de ele.

— Ăăă... mda?

— Ei bine, spune tata, făcând-o iar pe profesorul, gândește-te la un parazit și la cum acesta îi sugă tot sângele gazdei sale. Uneori, fără ca gazda să știe.

— Sau știe, dar când deja este prea târziu, intervine mama.

— Rowena, șoptesc. Încheietura ei, mă reped eu. El... îi ia sângele?

— Da. Făcând parte din familia Knight, acest bărbat cunoaște vraja. Poate că n-o fi fost el capabil să o folosească

în toți acești ani, dar se va fi pregătit și va fi așteptat momentul potrivit când o mare parte din puterea Domani avea să scape.

Mama întoarce iar paginile cărții, cu mâini tremurânde, de parcă ar spera ca răspunsurile să apară brusc.

— El este acum în sângele ei, asemenea unei febre. Sau a unei dependențe. Una care este foarte, foarte greu de rupt.

— Nu puteți... pur și simplu să-l omorâți?

Tata mă privește cu gravitate.

— Ne-am gândit la asta. I-aș lua bucuros viața oricărei persoane în cazul ăsta.

Mama își pune mâna pe brațul lui.

— Deși, așa cum știi, viața este sacră, spune ea. Dar mai există un alt aspect al acestei vrăji. Există un efect de oglindă. Orice îi faci celui care a aruncat vraja se reflectă înapoi asupra celui vrăjit, șoptește mama de parcă ar recita un text. Întreit.

— Ce-ar fi dacă în cazul acesta eu aș... Călători? Înapoi în timpul când... când...

— Nu, spune mama răstit.

Ocolește biroul și mă prinde de brațe.

— Nu poți Călători iar. Înțelegi?

— Nu, îi spun, încercând să mă desprind din strânsoarea ei, dar degetele ei se înfig prea tare în mine.

— Deja avem parte de consecințele teribile ale Călătoriei tale – nu pricepi? mă repede mama.

— Dar de ce să nu pot să mă duc înapoi și să repar?

Mama mă zgâlțâie suficient cât să mă facă să-mi clănțâne dinții.

— Au, mami...

— Nu poți pur și simplu să *repari*, cum spui tu voioasă, deoarece Timpul, după cum ți-am spus, este extrem de delicat. Odată ce tragi de un fir, denaturezi și altceva din

structură.

— Bine, dar...

— Promite-mi că nu vei face asta! *Promite-mi!*

Ochii mamei sunt puncte înguste de lumină care îmi sfredelesc craniul.

— Bine, bine.

În cele din urmă, îmi dă drumul și face un pas înapoi, iar sângele reîncepe să-mi curgă prin brațe.

— Spune-i, zice tata blând din spatele ei, iar ea se face palidă. Spune-i de ce.

— Rowena poate... și ea poate citi viitorul.

— Sigur că poate, mormăi eu.

Și zău că nu sunt surprinsă. Rowena este cea mai puternică din familia noastră, după bunica. Dintotdeauna am știut asta, am acceptat asta. Până azi. Dar brusc îmi redirecționez atenția către mama, care spune:

— Iar ea a... a citit o parte din el. Înainte să o prind. Înainte să o opresc.

Simt cum devin foarte liniștită.

— Și ți-a spus ce a citit? întreb în șoaptă.

— A citit... a citit unde ai Călătorit și de ce nu te-ai întors. Din cine știe ce motiv, n-ai putut.

Îmi strâng buzele de parcă asta le-ar putea opri tremuratul. Nu funcționează.

— Te rog, Tamsin, spune mama, apoi vocea i se frânge. Nu vreau să vă pierd pe tine și pe sora ta.

ȘAPTESPREZECE

ÎL GĂSESC PE GABRIEL în salonul de la parter, jucând cărți cu verii mei Jerom și Silda și cu mătușa Beatrice. Tac și dau din umeri ca răspuns la ridicatul lui din sprâncene. Împarte cărțile pe măsuța din lemn de nuc, iar acestea sunt fie schimbate de către jucători, fie puse într-un teanc ce pare a fi o grămadă de cărți aruncate. Din când în când, Gabriel repartizează alte câteva cărți din pachetul care se află în mijlocul mesei lângă trei sticle de bere și un păhărel de cristal plin cu ceea ce pare a fi sherry. Nu încapе nicio îndoială cui îi aparține acesta. Cu o mișcare rapidă, mătușa Beatrice dă pe gât conținutul, apoi bate cu paharul de masă, în stil staccato, până ce, dându-și ochii peste cap, Silda se ridică pentru a aduce o carafa de pe servanță.

— Poftim, mătușă Beatrice, spune ea, și îi mai toarnă puțin lichid chihlimburiu în pahar. Dar gata, asta-i tot. Nu mai primești.

Cumva, cred că i-a mai spus asta până acum. Aparent, mătușa Beatrice nu e prea tulburată, căci îi urează Sildei:

— Hai să trăiești!

Râde pe înfundate și își azvârle cărțile pe masă cu fața în sus.

Toată lumea mormăie, în timp ce Beatrice adună o pereche de cercei, o pereche de butoni și mai multe bancnote mototolite.

— N-avem jetoane pentru poker, explică Gabriel în timp ce vin și mă opresc în spatele lui.

Ridic ceea ce sper să fie bere și iau o înghițitură zdravănă.

— E totul în regulă? mă întreabă el.

Ridic din umeri.

— Nu chiar. Dar joacă, îl îndemn în șoaptă, în timp ce Jerom împarte cărțile, degetele lui fiind mai mult o înțețoșare. Gabriel se lasă pe speteaza scaunului.

— Tam, vrei să joci? mă întreabă Silda, trăgându-și deja scaunul pentru a-mi face loc.

— Nu, mulțumesc. Apoi adaug rânjind: Dar poate că ar trebui să știți că Jerom a făcut deja două cărți să dispară. Aș zice că sunt așa.

— Poftim? zice vărul meu, mâinile înghețându-i pe masă în timp ce îi dă o carte mătușii Beatrice. Asta e o mare minciună, insistă el, căscându-și ochii albaștri.

Silda se uită la el, cu gura strânsă ca un butonaș.

— *Iar ai trișat, Jerom?*

— N-am trișat niciodată, insistă fratele ei, dându-și ochii peste cap, spre tavan, de parcă acolo ar sta corectitudinea.

— A, da? Păi, asta ce-i? întreabă Gabriel, întinzând mâna sub talpa lui Jerom și trăgând de acolo micul dreptunghi de carton.

Regina de pică pare să ne facă tuturor cu ochiul.

— Jerom! strigă Silda.

— Vai de mine! spune mătușa Beatrice. Își examinează cu mare atenție cărțile. Este oare asta cea care... Nu, nu e ce am pierdut.

Oftează, soarbe cea mai mare parte din sherry, apoi începe să-și clatine paharul într-un arc în picaj pe deasupra capetelor tuturor. Picături de lichid cad pe masă și pe cărți, și încep cu toții să vorbească simultan.

— Mătușă Beatrice!

— Cine face cărțile? Oricine, dar nu Jerom.

— Păi, nu-i uimitor de convenabil cum lui Gabriel *i-au intrat* toate cărțile taman la țanc?

— Hei! Pur și simplu am avut noroc!

Mă întind peste umărul lui Gabriel, înșfac pachetul de cărți și le răsfir.

— Cine le-a prefăcut pe toate în ași? întreb în timp ce lovesc ușor patru ași, apoi încă vreo cinci strecurați în pachet. N-oi fi eu campioană la poker, dar sunt cât se poate de sigură că în orice pachet de cărți sunt numai patru ași.

— Silda, spune Jerom pe un dezaprobator. Tu? Nu pot să cred, încheie el, clătinând din cap.

— O, mai taci, Jerom! De parcă tu n-ai fi trișat tot timpul.

— Mi-ar prinde bine încă o picătură sau două, spune mătușa Beatrice, tușind delicat. Și poate că împarte Tamsin cărțile. Oricum, ea poate împiedica toate prostiile astea. Nu știți ce poate ea să facă?

Peste masă se lasă un mic îngheț.

— E adevărat, Tam? întrebă Silda într-un final, vocea fiindu-i greu de interpretat.

Îmi aruncă o privire în timp ce învârte între degete un capac de la sticla de bere. Preț de o secundă, acesta strălucește ca un diamant, apoi ca un safir, apoi ca un rubin, înainte ca ea să-l arunce brusc înapoi pe masă, din nou un simplu disc de aluminiu.

— E adevărat că ne poți împiedica... să ne folosim Talentele?

Deschid gura. Silda și cu mine ne-am înțeles mereu destul de bine. Poate fiindcă e sora lui Gwyneth, așa încât am fost unite în mod natural de faptul că amândouă am fost blestemate să avem surori mai mari perfecte, care aparent nu pot face nimic greșit. Unele dintre cele mai dragi amintiri ale mele sunt cele când le furam diferite lucruri lui Gwyneth și

Rowenei – o pereche de cercei din cristal sau o pereche de pantofi cu toc înalt – și apoi o priveam pe Silda transformându-le iute în pietricele sau teniși plini de noroi, în timp ce surorile noastre urlau prin casă și ne făceau hoațe. Dar când propriul meu Talent n-a apărut, Silda și cu mine ne-am lăsat duse de val suficient ca eu să îi pot evita și pe ea, ca și pe toți ceilalți, în timpul reuniunilor de familie.

Acum inspir adânc și aștept până ce ea se uită din nou la mine, și dau din cap aprobator.

— Așa se pare.

Arunc o privire în jurul mesei tăcute. Mătușa Beatrice îmi susține privirea, iar eu tresar când ea cască brusc gura, lacrimile formând o peliculă pe genele ei negre. Înghit și spun iute:

— Deci, gata cu păcălelile! Având în vedere că m-am prins. E valabil și pentru tine, Gabriel.

Îl lovesc ușor peste ceafa cu pachetul de cărți, iar el îmi zâmbește înainte de a-mi lua cărțile din mână. Dar este singurul care o face. Observ că Jerom și Silda își trag deodată scaunele mai aproape unul de celălalt.

— Bine, spune Jerom. Ce zici de gin? Sau treisprezece cărți. M-am săturat de poker.

Cuvintele lui sunt vesele și optimiste, dar eu nu mă pot abține să nu simt acest fior îngrozitor care mă străbate. *Totuși la ce te așteptai?* Mâna lui Gabriel îmi cuprinde încheietura mâinii strângând-o cald, dar eu mă scutur să mă eliberez pe cât de discret posibil.

— O, îmi place ginul, chicotește mătușa Beatrice, starea ei veselă de spirit părând restaurată de asocierea de cuvinte legată de alcool. Și sherry-ul, spune ea țintit spre Silda, care o ignoră însă.

Recunoscătoare pentru diversiunea creată, trag paharul dintre degetele mătușii, care nu opune rezistență, și mă duc

spre servantă, unde torn puțin sherry. Îmi simt lacrimile venind la ochi și inspir adânc.

Când îi înapoiez paharul mătușii Beatrice, ea ridică privirea spre mine, ochii ei fiind strălucitori și înrouați.

— Te cunosc, dragă, spune ea, cu mâinile încremenite la jumătatea mișcării. Tu îi poți opri pe oameni, nu-i așa? Pe mine m-ai oprit, șoptește ea.

Ia paharul de la mine, îl dă pe gât dintr-o singură înghițitură, și își apasă colțul gurii cu limba.

— Și apoi l-am pierdut. Am pierdut tot.

Vocea i se subțiază devenind ascuțită ca de obicei.

— L-am pierdut și n-am mai putut să-l mai găsesc. Niciodată.

— Mătușă Beatrice, spune Silda, făcând o mișcare spre mine pentru a-i lua paharul bătrânei. Chiar cred că ai băut destul.

— Ba nu! spun eu pe un ton abrupt. Mai ia puțin!

Mă reped la servantă, înșfac sticla și torn până ce lichidul se revarsă peste marginea paharului mătușii Beatrice.

— Tamsin! strigă Silda, șocată.

— Serios, Tam. Nu e amuzant când se îmbată, mormăie Jerom.

Dar mătușa Beatrice înghite fără o plăcere evidentă, cu ochii din nou triști.

— Când a fost asta, mătușă Beatrice? o întreb, aplecându-mă în așa fel încât ea să fie nevoită să mă privească.

Gura îi tremură, pare să se destindă timp de câteva secunde, apoi se îndreaptă de spate, aproape lovindu-mă cu capul peste față.

— În 1939. O, ce petreceri obișnuiam să dăm!

Bate din palme o dată, apoi încă o dată, de parcă ar încânta-o clinchetul brățărilor ei din cristal.

— Aici?

Schimb o privire cu Gabriel, care își lasă jos cărțile și ascultă cu atenție.

— Nu, nu aici, desigur. N-am venit aici decât mai târziu. Mult mai târziu. După ce Roberto al meu a murit...

Buzele i se destind.

— Acasă la unchiul Chester și la mătușa Rennie, spun eu rar.

— Casa mea, spune mătușa Beatrice mândră. Atunci era casa mea. Încă mai este, adaugă cu un tremur în glas, iar eu mă tem că va deveni melancolică. Dar apoi ne trimite un zâmbet radiant și ne spune: în orașul New York. Era minunat. Iar eu eram atât de tânără pe-atunci! Atât de puternică, șoptește ea.

Își întinde mâinile subțiri ca niște gheare de pasăre și se uită la ele.

— O mișcare și aș putea să vă încremenesc. Dar nu pe tine draga mea. N-aș putea. Pe tine, da, spune, arătând cu capul spre Gabriel.

Gabriel ridică din sprâncene și arată cu un deget spre propriul piept de parcă ar întreba: *Pe mine?*

— Păi, mătușă Beatrice, ăsta e un caraghioslâc, o trântește Silda, apoi îmi spune mie: Bate câmpii. Crede că ești altcineva.

— O cunosc, insistă mătușa Beatrice. Știu cine e. Tamsin, de ce ai făcut-o? mă întreabă blând, iar vocea ei e plină de o asemenea tristețe, încât înghit și clatin din cap.

— Îmi pare rău, șoptesc, iar Silda își trage scaunul în spate și se ridică în picioare.

— Ajunge! Gata! spune tăios, dar mâinile îi sunt blânde când o ridică pe mătușa Beatrice de pe scaunul ei.

— Hai să te ducem la culcare. Jerom? O mână de ajutor aici. Jerom își azvârle cărțile, aruncându-i o privire lui Gabriel.

— Data viitoare n-ai să mai fii atât de *norocos*, îi spune, înainte de a ocoli masa pentru a ajunge la mătușa Beatrice.

— Cum spui tu, îi dă Gabriel replica vesel, în timp ce adună cărțile într-un teanc ordonat.

— Sunt bine, spune mătușa Beatrice, fluturând din gene spre Jerom, dar el se apleacă, o ridică în brațe și se îndreaptă spre ușă urmat de Silda.

O clipă, Silda se uită înapoi, la mine.

— Tam, nu pune la inimă nimic din ce spune ea, bine? Este..., ei bine, știi și tu cum este.

Și, ridicând din umeri, închide ușa în urma lor. De-abia atunci îmi dau seama cât de frig este în cameră. Ploaia de mai devreme pare să se infiltrat în pereți, aducând un aer umed, muced. Tremurând, mă duc spre șemineu, pun în vatră niște lemne din coș și le stropesc cu gaz, după care scapăr un chibrit lung. Focul scoate fum și sfârâie înainte de a cuprinde lemnele și de a începe să se întetească. Mă așez pe vine, în timp ce un scaun scârțâie în spatele meu, iar Gabriel vine și se ghemuiește lângă mine. Încă mai ține pachetul de cărți, de data asta cu fața în sus, și le amestecă întruna, în mod automat. Pocnetul cărților este subliniat de zgomotul produs de buștenii care alunecă și se așază mai bine în vatră. Pe mâinile lui Gabriel joacă un fel de umbre care îndulcesc trăsăturile plate ale valetului de pică, ale regelui de cupă, ale reginei de caro, în timp ce aceștia se rotesc sub privirea mea într-un talmeș-balmeș nesfârșit.

— Ai știut? îl întreb în șoaptă, în cele din urmă. Că aveam un talent?

— De unde să știu? spune Gabriel. Nici tu n-ai știut până azi.

— Părinții mei au știut, îi spun posacă. Și bunica. Și Rowena. În tot acest timp. Dar cumva, ei... Ah! Și mi-au spus că pot imita Talentele altora, dacă aceștia încearcă să le

folosească asupra mea de suficient de multe ori.

— De câte ori?

— Nu știu.

— Tam, spune Gabriel încet. Bărbatul ăla din 1899. N-a încercat el să arunce foc în tine de trei ori? Crezi că...

Ne privim lung unul pe celălalt. Respir sacadat și îmi studiez palmele. Încă mi se par obișnuite. Ridic încet o mână și țintesc spre șemineu. O răbufnire de sânge pâlpaie sub pielea mea apoi o sferă de flăcări țâșnește din palmă, explodând cu un sfârâit slab în șemineu. Focul propriu-zis pe care l-am făcut în șemineu strălucește drept răspuns înainte de a reveni la lumina sa slabă. Tremurând, îmi privesc palma. Pielea este nevătămată și rece la atingere, dar mâna întregă îmi vibrează de parcă ar fi un clopot care tocmai a fost lovit.

— De asta ne-au spus... rostește Gabriel blând, vocea pierzându-i-se.

Îmi înclin iute capul spre el.

— Ți-au spus? Ce ți-au spus?

Îmi susține din nou privirea, iar asta mă alină. Dar cuvintele care urmează mă neliniștesc.

— Chiar înainte să plec, îmi amintesc că mama ta ne-a adunat pe mulți dintre noi – în cea mai mare parte, puști – și ne-a spus că tu probabil... nu vei avea niciun fel de Talent. Așa încât trebuia să fim foarte precauți atunci când aveam să ne folosim Talentele în fața ta. Și că niciodată, dar absolut niciodată nu trebuia să ne folosim Talentele asupra ta. N-am crezut că o să dea cineva atenție acestui lucru. Dar apoi a intrat bunica ta și ne-a privit în felul ăla. Cunoști privirea aia a ei, nu? Și a fost de parcă Rowena o luase drept misiunea ei personală de a se asigura că o să respectăm această lege.

— Pun pariu.

Din palma mea țâșnește din nou foc, care se năpustește în

șemineu. Un buștean crapă în atacul violent al căldurii și o jerbă de scânteii zboară pe coș. Vreau să ard altceva, dar mă abțin.

— Dar de ce să fi făcut asta?

Gabriel răsfiră cărțile.

— Poate se temeau că vei ajunge să fii... prea puternică.

Clipesc întruna, dar nu suficient de repede încât să pot opri lacrimile să-mi curgă din ochi.

— Hei, spune Gabriel pe un ton blând.

Mă prinde de bărbie cu două degete și îmi întoarce fața până ce chipurile noastre sunt la numai câțiva centimetri distanță.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum?

Îmi șterg obrajii cu palmele.

— Vreau să spun, tu n-ai fi vrut să știi? Dacă ai fi fost în locul meu?

— Mda.

Privește în jos la pachetul de cărți, apoi îl pune deoparte.

— Probabil că ți-aș fi spus. Dacă aș fi rămas. Sau dacă am fi rămas prieteni. Îmi pare rău, Tam, șoptește el.

Întinde mâna și mă mângâie cu un deget pe pomeți, ștergându-mi lacrimile. Mâna lui alunecă în jos și îmi trasează conturul gurii, apoi se apleacă mai în față. Închid ochii.

— Ce naiba? exclamă Gabriel.

Deschizând ochii, îl văd sărind. Mă întorc. O fulgerare de alb zboară la fereastră, apoi se izbește de sticlă cu un trosnet slab. Mă ridic împleticindu-mă, deschid iute fereastra și privesc în sus. O funie răsucită din cearșafuri atârnă de la fereastra de deasupra.

— Rahat, spun, iar Gabriel mă împinge cu cotul din cale apucând funia.

Ne întoarcem unul spre celălalt.

— Rowena! strig eu.

— Mama mea, spune el în același timp.

Ne întoarcem și din nou privim lung pe fereastră.

Semiluna aruncă suficientă lumină pentru ca noi să putem vedea că aleea lungă este pustie, cu excepția găurilor și a pietrișului și a întunericului lugubru.

Rowena a dispărut.

OPTSPREZECE

— NU! REPETĂ MAMA pentru a treia oară, având fața albă în strălucirea puternică a luminii din bucătărie. Nu te vei apropia de bărbatul ăsta! Niciodată!

— Dar el vrea...

— Nu-mi pasă ce vrea, Tamsin. Este extrem de primejdios. Extrem de primejdios, repetă mama, de parcă ar vrea să se asigure că o aud cu adevărat.

Înnoadă un prosop de vase până ce imprimeul cu trandafiri și lalele se deformează sub mâinile ei, apoi îl răsuțește, atârându-l de un cuier din lemn de deasupra plitei.

— Tatăl tău și cu mine vom avea de-a face cu el.

— Ce aveți de gând să faceți? o întreb.

— Vom vorbi cu el.

Eu pufnesc.

— Mda, asta o să meargă.

— Îmi pare rău, Camilla, repetă mătușa Lydia pentru a treia oară din scaunul ei de lângă masa de bucătărie.

Lângă ea e o cană de ceai, dar nu cred că a luat nicio sorbitură. Are ochii roșii și umflați.

— Nu e vina ta, răspunde mama automat, de asemenea pentru a treia oară, ochii ei rătăcind neobosiți pe pereții bucătăriei. Nu se poate face nimic.

Se pare că Rowena se trezise în urmă cu o oră, se

prefăcuse că doarme până ce Lydia se întorsese cu spatele, apoi își folosisese puterea de convingere. A convins-o pe Lydia să rămână tăcută și să nu se miște, exceptând momentul când a rugat-o să o ajute să înnoade cearșafurile.

— N-am putut să fac nimic, ci doar să privesc în timp ce ea lega cearșafurile laolaltă. Și în tot timpul am crezut pur și simplu că era lucrul cel mai firesc din lume să fac ceea ce îmi spun ea. Orice mi-ar fi spus. Aș fi sărit eu însămi pe fereastră, dacă mi-ar fi cerut s-o fac.

Lydia întinde mâinile în față, de parcă le-ar întreba în tăcere cum de au putut s-o trădeze.

— N-am știut că poate fi atât de... puternică.

Vocea i se frânge ușor, iar Gabriel, care stă lângă mama lui, împinge cana cu ceai mai aproape de ea.

— Este, spune mama pe un ton aspru.

— De-asta ai nevoie de ajutorul meu! insist eu, împingându-mi scaunul în spate.

Picioarele acestuia scârțâie pe podeaua de gresie, iar mama închide ochii preț de o fracțiune de secundă.

— Nu!

— Serios, mătușă Camilla, spune Gabriel. Tamsin chiar o poate opri...

— Nu vreau s-o știu aproape de acest bărbat!

— Ce se întâmplă? întreb în cele din urmă. De ce te temi? Ce ți-a spus Ro că ar fi citit?

Mama clatină din cap.

— Nu suficient cât să fie clar. Dar tot ce știu este că acea... creatură... tu...

Apoi scoate un sunet strangulat. După un minut, îmi dau seama că mama încearcă să nu plângă.

— Eu mor? întreb pe un ton lipsit de intonație, iar Gabriel ridică fruntea, uitându-se lung la mama, apoi la mine.

Ea face o mișcare crispată din cap, care ar putea fi una de

încuviințare.

— Ei bine, spun, deoarece nu sunt sigură ce anume ar trebui să fac când tocmai mi se dau asemenea vești bune. Dar ai spus că nimic nu e bătut în cuie, nu?

— Ba da, spune mama expirând. Da, asta așa e. Viitorul e scris pe apă, spune ea ferm, ca și când și-ar reaminti ea însăși de un adevăr important. De aceea, tu vei sta departe, departe, cât mai departe de acest bărbat. E clar?

Unchiul Morris se materializează în bucătărie și noi toți tresărim, cu excepția mamei, care pare să-și fi regăsit calmul. Se ridică iute în picioare și își dă părul pe după urechi, o mișcare inutilă de vreme ce iarăși iese în toată splendoarea onduleurilor sale ca de tirbușon.

— Așteptați-mă aici! spune ea. Orice se petrece... dacă nu ne întoarcem... vreau să ardeți cartea.

— Poftim?

— Dacă nu ne întoarcem...

— Ba vă întoarceți!

— Dacă nu ne întoarcem, ardeți-o. Prefer să fie arsă decât să cadă în mâini nepotrivite.

— Rowena a citit-o?

— Nu de când... de când am oprit-o. Așa că nu știu cât de mult știe. Există unele lucruri pe care nu le știe. Cel puțin de asta sunt sigură, adaugă mama, vorbind aproape ca pentru sine. Dar probabil că i-a spus deja lui. El știe... ce puteți face voi.

Apoi ea își lipește buzele de fruntea mea și dispare din fața noastră. Alergând la fereastră, ajung la timp să o văd materializându-se pe alee, lângă mașina noastră maro care rareori era scoasă din hambar.

Tata e deja la volan și scoate o mână pe fereastră, fluturând-o în direcția casei, de parcă ar ști că îl urmărim cu toții din diversele locuri în care ne aflăm. Îmi lipesc mâna de

geam, buricele degetelor mele ajungând deasupra crăpăturilor fine din sticlă care știu că sunt acolo de ani de zile. Îmi înăbuș nevoia imperioasă de a striga după ei, știind că oricum nu mă vor asculta.

Tata întoarce mașina, cauciucurile afundându-se ici și colo în gropi, iar apoi autoturismul se îndepărtează pufăind, luminile de poziții din spate clipind în întuneric.

— Acum ce facem? întrebă Gabriel, întins pe patul meu, privindu-mă cum fumez încă o țigară până la filtru.

Arunc mucul printr-o gaură din sita de la geam, imaginându-mi chipul îngrozit al tatei dacă l-ar fi putut vedea aterizând în straturile lui prețioase de flori de dedesubt. Apoi mă întreb dacă îl voi mai vedea vreodată, îngrozit sau nu.

Acesta este genul de gând care în ultima jumătate de oră m-a împins să fumez țigară după țigară.

— Nu știu, îi spun, începând să mășăluiesc prin cameră.

Mășăluitul și fumatul în același timp mă amețesc, așa încât încerc să le fac pe rând.

— De când au plecat?

— De când m-ai întrebat ultima dată? Două ore și șase minute.

Ia o gură de apă din paharul pe care îl ține în mână și din gâtul lui se aude un sunet tremurat, scurt.

— Așa că dă-mi voie să ți-o spun pe-aia dreaptă.

Gabriel a tot spus o mulțime de lucruri în seara asta, de când i-am zis tot ce am aflat în bibliotecă de la părinți.

— După cum se presupune, am dat totul peste cap Călătorind înapoi în 1899 pentru a lua ceasul.

— Poate nu chiar tot, dar suficient. Cred că s-a scurs destulă putere cât să-i permită lui Alistair să se folosească de Rowena, indiferent despre ce e vorba.

Din degete mi se răsucește o șuviță de flacără. Marginea cearșafului începe să ardă.

— Rahat, spune Gabriel și aruncă restul de apă din pahar peste flacără.

Cu un sfârâit, apa stinge focul, dar mirosul de material textil ars umple aerul.

— Piro, vrei *te rog* să nu mai faci asta?

— Îmi pare rău. Dar nu mai am nouă ani, ca să învăț cum să controlez asta.

Gabriel nu comentează. În schimb, își pune paharul gol pe scrinul meu, apoi mă întreabă:

— Deci de ce nu putem pur și simplu să Călătorim înapoi exact înainte de acest moment, în loc să ne ducem după ceas!

Dau din cap, dar continui să merg.

— Deoarece din puținul pe care mi l-au explicat despre Călătorit, de fiecare dată când o facem, tulburăm nu știu ce fel de fir din întreaga... ciudățenie de structură. Orice o fi însemnând asta. Și unde mai pui că nu putem merge înapoi într-un timp unde să ne întâlnim iar cu noi înșine. Se pare că nu este posibil să ne întoarcem într-un timp în care noi deja existăm – teoria fiind că materia nu este nici creată, nici distrusă, ci numai transformată. Așadar, nu putem să ne mai adăugăm ceva, obținând astfel dublurile noastre. Aparent, asta ar fi foarte, foarte rău.

— Nu știu, spune Gabriel meditativ. Două de-alde tine? ar putea fi nițel pervers.

— Te rog!

Mă opresc și îi arunc o căutătură urâtă.

— Asta e tot ce-ți trece prin minte într-o moment ca ăsta?

Gabriel își suflecă o mânecă, apoi îmi zâmbeste.

— Sunt bărbat. ăsta e lucrul la care mă gândesc mereu. Dar, oh! Unele lucruri ar trebui să le țin numai pentru mine,

nu?

— Da!

Îmi reiau marșul și Gabriel își reia tăcerea, gândindu-se la ce s-o fi gândind, până ce spune:

— Dar ce zici de mătușa Beatrice? Vreau să spun, în mod clar tu ai Călătorit atunci. Amândoi am făcut-o, de vreme ce ea mă cunoaște și pe mine, se pare. De ce am făcut asta?

— Mă tot gândesc și eu, spun, rar. Deoarece ea a fost unul dintre Păstrători. Gabriel, ea trebuie să fi fost.

Mă așez pe pat.

— Și noi am încercat să luăm ceasul de la ea?

— Nu cred că mai e ceas, meditez eu. Se schimbă de fiecare dată când se schimbă Păstrătorul. Așa mi-au spus părinții. Și nimeni nu ajunge să cunoască identitatea Păstrătorului. Asta îl face să fie sigur.

— Așadar, probabil că am încercat să-l luăm de la ea.

Gabriel își îndoiaie brațul cu tristețe.

— Am încercat din nou? De ce am fost atât de stupizi?

— Probabil că la vremea aceea am crezut că e o idee bună. Nu știu ce ne-a făcut să credem asta.

— Sau ce *ne va face* să credem asta, spune Gabriel după o clipă.

— Cine știe? Poate că acum n-o vom face. Conform celor spuse de mama, viitorul este scris pe apă.

— Mă îndoiesc, intervine Gabriel. Nu în legătură cu viitorul scris pe apă. Toată lumea știe asta.

— Eu n-am știut...

— Tamsin... nu ești chiar așa de neștiutoare. Vreau să spun, trebuie să fi participat la unele ritualuri de pe aici. La destule cât să cunoști elementele corespunzătoare.

Flutur din mână de parcă i-aș alunga vorbele.

— Bine, dar...

— Oricum, am vrut să spun că mă îndoiesc că noi încă nu

mai avem de gând s-o facem. Deoarece ea deja își amintește

— Ahh! Asta face să mi se învârtă capul, îi spun, prăbușindu-mă peste căpătâiul patului.

Trasez cu degetul conturul scrijeliturii pe care am făcut-o pe stâlpul patului când aveam zece ani. ROWENA E NASOALĂ. Litere scobite subțire, provocatoare. Brusc, cred că s-ar putea să încep să plâng.

— Ei, haide, spune Gabriel, ridicându-se și întinzându-și mâna. Hai să mergem la plimbare. Măcar poți fuma încă o țigară la aer curat.

Îl las să mă tragă în picioare.

Și apoi mobilul meu începe să bâzâie pe noptieră ca o albină supradimensionată. Îl iau și oftez.

— E Agatha.

Apăs butonul difuzorului, apoi țin telefonul departe de ureche. Zgomotul se revarsă – voci aspre, gălăgioase și o chitară bas. Gabriel își îndoiește mâna iar, începând să-și miște degetele pe niște corzi din aer, din câte-mi pot da seama. Băieții sunt atât de ciudați uneori!

— Alo? Agatha? De-abia te aud, țip înapoi, ca răspuns la bâzâitul minuscul din urechea mea.

— Tam? E mai bine așa?

— Da, puțin.

Îmi întorc ochii spre Gabriel, care își îndeasă mâinile în buzunare și începe să examineze lucrurile împrăștiate pe scrinul meu.

— Tam, sunt la taverna Lion's Head. O știi, cea de pe Mercer Street? Cea în care nu intrăm niciodată?

— Îhî. Dă-mi voie să ghicesc – ai cunoscut un tip?

Păi, măcar seara cuiva decurge bine. Și dacă ea m-a sunat să-mi spună despre asta, atunci probabil că nu experimentează nicio ciudățenie reziduală a conversației noastre anterioare.

— Nu. A fost atât de amuzant!

Vocea Agatheî şerpuieşte în şi din telefon.

— Eşti beată?

Chicoteşte în felul ei bine-cunoscut – două accente înalte şi un gălgâit. Zâmbesc numai auzindu-l.

— Un copil. Îţi dai seama?

Apoi se năpusteşte fără să mai aştepte răspunsul meu.

— Oricum, n-aveam de gând să ies în seara asta, dar apoi a fost atât de amuzant! Sora ta a sunat la camera noastră şi eu am răspuns şi mi-a spus că era în oraş şi m-a întrebat dacă am chef să ies să mă întâlnesc cu ea, să bem ceva.

Brusc, am senzaţia că în cameră nu este destul aer.

— Nu! icnesc, iar Gabriel se întoarce, aruncându-mi acea privire care spune: *ce s-a întâmplat?*

— E atât de drăguţă, Tam! Ştiu că voi nu vă înţelegeţi mereu, dar ea este tare, tare dulce. Vreau să spun, la început m-am cam simţit aiurea şi m-am purtat în stilul *am atâta de învăţat*, dar apoi ea a fost aşa de dulce... pur şi simplu, cred că ea doar...

— Te-a convins? completez eu mohorâtă.

— Mda! Oricum, am decis să ies numai pentru una mică iar apoi am tot vorbit şi...

— Ce ai băut? Agatha, ce ai băut?

Agatha chicoteşte din nou.

— Bere. Iar sora ta a plătit toate rândurile. Am băut, cred, vreo trei beri, dar ea nu m-a lăsat să plătesc nimic. A fost aşa de drăguţ din partea ei!

— O, Agatha!

Vocea mi se frânge.

Gabriel traversează încăperea şi întreabă pe un ton scăzut:

— Ce se întâmplă?

Clatin din cap, prea amorţită. Urmează o izbucnire de electricitate statică pe fir, iar vocea Agatheî revine.

— Dulce cu adevărat și...

— Rowena e cu tine acum? o întrerup.

Urmează o pauză în care aud ceva neinteligibil și apoi muzica pare să crească în intensitate.

— Ăăă... nu. S-a dus la baie, cred. Nu știu. Asta a fost cu ceva timp în urmă.

Vocea îi este impregnată de o ușoară confuzie.

— M-am tăiat la braț, îmi spune ea pe un cu totul alt ton.

— E grav? Poate că ar trebui să mergi la spital?

— Nu, e OK, e OK, spune ea. A trebuit să mă tai la braț – acum mi-am amintit. Sora ta...

Vocea Agatheii îmi pătrunde în minte asemenea mișcărilor unui fierăstrău în timp ce ea bâiguie întruna despre cum a ajutat-o sora mea să se taie la braț în baie și cum sângele cursese din tăietura fină de pe pielea ei în fiola pe care Rowena se întâmpla să o aibă la ea. Închid ochii, încercând în van să-mi alung imaginea onestei Agatha, roșie la față și probabil chicotind încă, sprijinindu-se de sora mea sau de vreun perete jegos din baie, în timp ce Rowena îi extrăgea sângele, picătură cu picătură, de parcă ar fi jumulit penele unei găini.

— Agatha, mă reped eu, ar trebui să te duci acasă chiar acum. Și să încui ușa, bine?

Dar ea nu pare să-mi fi auzit ultimele cuvinte.

— Așteaptă... Rahat, chiar sunt beată. A spus să-ți zic că el te așteaptă. Cine e *el*? Prietenul tău? mă întreabă ea și chicotește din nou.

— Du-te acasă, Ag, serios! Ajung și eu în curând, bine?

— Bine, Tam. Ești cea mai tare. Și, hei, poate că luăm prânzul împreună mâine. Tu, eu și Rowena.

— Mda, spun voioasă. Ar fi grozav!

Din fericire, Agatha e prea departe pentru a înregistra sarcasmul. Mai spune ceva și apelul se întrerupe.

— Lasă-mă să ghicesc, spune Gabriel. Alte vești proaste?

NOUĂSPREZECE

O SINGURĂ LUMINĂ strălucește printr-o fereastră mică din Learner Hall atunci când Gabriel trage mașina lângă trotuar, strecurând-o între un camion staționat în zona de parcare interzisă și un tomberon.

— Mai exact, cum plănuiești să intri? mă întreabă Gabriel în timp ce o femeie îmbrăcată în zdrențe și în saci menajeri împinge un cărucior supraîncărcat, prin dreapta mașinii.

Un sac de plastic foșnește pe stradă, iar femeia se oprește privind lung după el ca și când l-ar urmări cu privirea pe unul dintre preaiubiții ei copii plecând pentru totdeauna. Apoi pleacă lent mai departe, scuturând din cap în ritmul scârțâitului roții stricate a căruciorului.

— Nu intrăm.

— Supraveghem? întreabă Gabriel, mișcându-și degetele neliniștite pe volan.

— Nu. Respir, întorcându-mă puțin pe scaunul meu pentru a-l privi drept în față: Eu intru. Tu trebuie să mă aștepti aici.

— Ba nu, nici gând, spune el, iar vocea lui este atât de calmă și autoritară, încât clipesc.

— Te rog, Gabriel, e singura...

— Ba nu, Tam.

Se răsucesc în scaun, genunchiul lui izbindu-se de-al meu.

— Ai auzit-o pe mama ta. N-ar fi trebuit nici măcar să venim aici în seara asta, dar... nu... tu nu ai să dai singură ochii cu el. Dacă mori?

Cuvintele sunt rigide și simple și chiar au acest gen de efect de a face să-ți stea inima în loc, ceea ce încerc eu din răspuțeri să ignor.

— N-am să mor.

— O, nu zău? Ultima dată când am verificat, în pofida tuturor Talentelor tale, nu puteai citi viitorul. Sau am fost greșit informat?

— Taci din gură! Nu, n-ai fost. Dar gândește-te la asta. Ba nu, ascultă-mă! îi spun, apăsându-mi palma peste gura lui deschisă.

După o secundă, el scapă de mâna mea, dar rămâne tăcut.

— Tipul mă vrea vie. Vrea să-i găsesc acel... obiect. Ceasul nu mai este acel ceas. Domani. Dintr-un anume motiv, lui ăsta îi trebuie.

— Pentru a-și recăpăta puterile familiei, propune Gabriel pe o voce egală, de parcă ar crede că sunt proastă. De ce anume vrei să-l ajuți, nu știu.

— N-am de gând să-l ajut, îi spun frustrată acum, deoarece nu înțeleg de ce el nu pricepe imediat planul meu încropit la repezeală, care are mai multe găuri decât o bucată de șvaițer.

Privesc în gol pe geamul mașinii. O umbră mică, aproape greu de distins de pietrele din pavajul negru, se grăbește traversând strada și dispărând în canalizare.

— Bine. Care *este* planul tău?

— Intenționez să intru acolo și am de gând să stau de vorbă cu el.

— Ai de gând să stai de vorbă cu el? Asta-i tot? ăsta-i plan?

Duc mâinile la medalion și apăs pe micuța ascunzătoare.

Aceasta se deschide cu un declic slab. O închid, o deschid, o închid iar. Sunt oarecum conștientă de faptul că i-am pus cam aceeași întrebare mamei mai devreme în această seară, chiar înainte să plece. Și că ea încă nu s-a întors din câte știu...

Zgomotul motorului mașinii trezindu-se la viață îmi face reveria țândări.

— Ce faci? Gabriel apasă maneta de semnalizare. Oprește-te! îi spun, prinzându-l de încheietura mâinii.

— Mă poți împiedica să-mi folosesc Talentul. Dar sunt aproape sigur că nu mă poți împiedica să-ți conduc fundul acasă cu mașina.

— Gabriel! Așteaptă o clipă, te rog!

El eliberează maneta de semnalizare, dar nu oprește motorul mașinii. De asemenea, un ticăit liniștit, care amintește sunetul unui ceas, umple interiorul mașinii.

— Este... un tip periculos. Un motiv în plus să nu intri acolo de una singură și...

— Se pare că îi are în vedere pe toți care fac parte din viața mea. Mai întâi Rowena, acum Agatha. Nu pot îngădui ca tu să fii cea de-a treia victimă.

Gabriel pufnește.

— Sunt aproape sigur că-s mai tare decât el.

Îi dau un pumn în umăr, probabil mai tare decât s-ar fi cuvenit.

— N-ai vrea să nu te mai porți ca un băiat în povestea asta? Nu poți fi *mai tare decât el*, căci el nu e... normal, zău. E malefic. N-ar trebui să-ți explic așa ceva tocmai ție. Iau o gură ger. Te rog! Nu vreau să știe că ești... important pentru mine. Nu se poate să știe așa ceva.

Motorul mormăie și tresare sub noi, iar eu privesc lung la ledul semnalizatorului care clipește verde pe afișajul de pe bord. Apoi, fără avertisment, Gabriel se întoarce spre mine,

mă prinde de ceafă cu o mână și mă trage spre el. Mă sărută apăsător, scurt, pe gură.

— Zece minute, îmi spune, iar vocea îi este răgușită. Ai zece minute și apoi vin după tine. Și te conduc măcar până în hol.

Ajungând într-un punct mort din fața întunecatelor uși masive, mă uit cercetător prin sticla mânăjită. Un paznic este prăbușit peste pupitrul de la intrare, cu capul atârându-i pe brațele strânse.

— Ea e înăuntru, nu? întreb pentru a cincia oară și, spre cinstea lui, Gabriel nu scoate asta în evidență.

— N-a plecat, spune el liniștit.

De parcă vorbele lui o cheamă, Rowena apare în raza noastră vizuală. Este singură. Bat în geam, iar ea zâmbește, făcându-mi semn cu mâna de parcă am juca un joc. Traversează încăperea și se apleacă peste paznic, buzele rotunjindu-i-se aproape de urechea lui. El își întoarce capul în somn și, cu toate că nu deschide deloc ochii, băjbăie la centură, apucă un inel strălucitor de chei, alege una și i-o înmânează ei. Sora mea zâmbește iar și îi spune altceva, moment în care el își sprijină capul pe brațe și pare să-și piardă iar cunoștința. Ea se ivește voioasă în fața noastră, descurie ușile masive și le dă în lături.

— Ai reușit să ajungi, spune ea, de parcă ar fi gazda unei petreceri spectaculoase. Alistair va fi încântat să te vadă. Cu toate că nu și pe tine, adaugă Rowena încruntându-se, fermecătoare totuși. A zis că numai ea, îi spune lingușitoare lui Gabriel, ridicând un deget spre mine.

— Încetează, îi zic scurt. El nu vine cu mine, așa că nu-ți irosi timpul.

— Bine!

Rowena pufăie pe o voce cu totul diferită. Mă aplec mai

aproape pentru a o examina pe sora mea. În pofida relativei ei bune dispoziții, ea pare și mai palidă decât înainte, iar albul ochilor săi a căpătat o tentă gălbuie. E îmbrăcată tot cu rochia neagră, numai că acum e împodobită cu o dâră de noroi pe partea dreaptă, iar din poalele zdrențuite lipsește o bucată.

— Arăți ca dracu', Ro, îi zic pe un ton prozaic. Iar asta spune multe.

— Sunt îndrăgostită, îmi răspunde ea rezept, ducându-și palmele la obraji.

— Cum rămâne cu James?

Dacă e norocos, e încă în comă, în tot acest coșmar, ascuns într-unul dintre multele dormitoare ale casei noastre. Privesc în felul meu la foaierul clădirii Lerner Hall. O lumină fluorescentă bâzâie și vibrează deasupra capului paznicului care doarme. Cu această excepție, clădirea este tăcută și întunecată.

Rowena șovăie, cu buzele întredeschise. Apoi, ceva în interiorul ei pare să înțepenească și ea face o piruetă, deplasându-se cu pași sălțați, asemenea unui balon tras de o sfoară.

— El așteaptă, este tot ce spune.

Pun mâna pe brațul lui Gabriel – pare deosebit de nefericit.

— Zece minute, îmi reamintește el subliniind, iar eu dau afirmativ din cap.

— Zece minute, repet eu și, preț de o secundă, mă întreb dacă are de gând să mă sărute iar.

Sau dacă ar trebui să-l sărut eu. Dar el n-o face, și nici eu. În schimb o urmez pe sora mea, simțind furnicături în ceafă.

Pare că s-au scurs ani de când am mai trecut pe holul ăsta, în prima săptămână de școală, atât de hotărâtă să le arăt celor din familia mea că la urma urmelor nu sunt inutilă, atât de plină de speranță că voi găsi ceea ce voia

Alistair. Sau ce spusese el că voia

Ne apropiem prea repede de biroul lui. Sora mea ridică un lemn alb și mai mult mângâie ușa decât bate în ea. Îmi dau ochii peste cap – numai spre beneficiul meu, știu, dar să fiu meschină îmi dă un pic de curaj. De care acum am nevoie mai mult ca oricând.

Rowena deschide ușa și intrăm în birou. Alistair stă la biroul lui. Prin contrast cu sora mea, pielea lui strălucește de sănătate iar ochelarii îi sclipesc de parcă tocmai și i-a lustruit. O tavă simplă de aramă, pe care sunt două pahare de cristal și o carafă de cristal fațetat care conține un lichid închis la culoare, cafeniu-roșcat, așteaptă în apropierea unui cot ascuțit înveșmântat într-un costum negru. Ochii mei evaluează rapid tava, scrutează pereții, apoi se întorc la chipul lui, care etalează o expresie de răbdare.

— Tamsin, spune el curtenitor, iar eu încerc să nu mă înfior vizibil la exaltarea tăcută din glasul său.

Mă gândesc la ultima dată când am fost aici și la cât de bine a jucat rolul profesorului nerăbdător.

— Domnule doctor Callum, îi răspund pe un ton calm. Sau ar trebui să spun domnule doctor Knight?

El își dezvelește dinții într-un răs tăcut. Apoi, se întoarce spre sora mea, care s-a tot foit pe lângă el, și îi spune cu o voce joasă și lipsită de inflexiuni:

— Așteaptă afară.

Fața i se lasă de parcă toate trăsăturile i-ar dispărea de pe chip. Dar nu protestează. Înainte de a se îndrepta spre ușă își trece mâna peste brațul lui Alistair, atingându-i ușor degetele cu ale ei. Alistair nu bagă în seamă niciunul dintre gesturile ei de despărțire și nici plecarea ei.

— Vrei să stai jos?

— Nu, mulțumesc, îi răspund cât de degajat se poate. Și nu-mi mai oferi nici ceai și nici apă, îi spun arătând spre

carafă. N-am chef de ospitalitatea ta.

Nu mă prea pricep la sport, dar îmi imaginez că atacul este cea mai bună apărare.

— Asta? întrebă Alistair cu un chicotit, arătând spre carafă. Mă îndoiesc foarte tare că ai vrea să bei din asta. Ești prea... orientată spre etică. Și totuși, asta a fost mereu problema cu familia ta.

Își încrucișează brațele pe birou și se uită la mine.

— Serios, știi cât de nesăbuită este și a fost familia ta în decursul anilor? Știi cât de *mici* și-au făcut viețile și Talentele? Ce risipă! O pierdere clară.

— Unde sunt părinții mei? îl întreb, iar buzele-mi sunt amorțite.

Nu că m-aș aștepta să-mi spună adevărul, dar cel puțin poate îmi dau seama dacă minte. Dar el flutură din mână nepăsător și spune:

— N-am fost interesat de ceea ce aveau de oferit.

Nu-mi pot închipui despre ce era vorba, dar nu vreau să-i dau satisfacție întrebându-l. El se apleacă peste birou, fixându-mă cu ochii lui ca gheața, iar eu mă gândesc la un cocor mare și negru.

— Sunt interesat de ceea ce poți tu să faci pentru mine.

— Și ce anume este acest lucru?

Alistair zâmbește.

— Tu îmi poți aduce ce vreau.

— Cred că deja am făcut-o. Ți-am adus ceasul, îi spun, iar obligația mea s-a încheiat.

El atinge ușor marginea unui pahar de cristal. Un clinchet de reverberație umple spațiul dintre noi.

— Poate că reușesc să te conving să încerci iar.

— Și dacă nu vreau?

Pe fruntea lui își fac apariția niște linii aspre.

— Nu vrei? repetă el calm. Apoi ridică puțin tonul și spune:

Rowena, te rog, intră!

Ușa se deschide brusc și sora mea se strecoară înapoi în birou. Mă întreb dacă în tot acest timp a stat cu urechea lipită de ușă. Și apoi mă întreb dacă măcar a înțeles ce a auzit. Trece pe lângă mine atingându-mă și se duce lângă el, iar eu nu mă pot abține să nu remarc expresia de voioșie de pe chipul ei.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spune Alistair cu o blândețe îngrozitoare, apoi deschide un sertar și se aude cum clincăne ceva timp de câteva secunde, după care îi oferă surorii mele un cuțit cu mâner de os.

— Nu! spun eu, dar niciunul nu catadicsește să se uite la mine.

În schimb, Rowena întinde brațul, cu fața antebrațului în jos și, fără o fracțiune de ezitare, își înfige partea curbă a lamei cuțitului în piele, de parcă ar tăia o felie de carne.

— Oprește-te! strig și mă reped spre ea, înșfăcând cuțitul din mâna ei.

Strâng și mai tare mânerul neted și, preț de o secundă paralizantă, privindu-l adânc pe Alistair în ochi, mă imaginez implantând cuțitul drept în inima lui.

— Fă-o, și n-o să-ți placă deloc ce o să i se-ntâmples surorii tale îmi șuieră el.

Deodată, îmi amintesc avertismentul mamei despre efectul în oglindă al vrăjii asupra Rowenei și arunc cuțitul în colțul încăperii, unde alunecă pe podea și, la un moment dat, se oprește. Întorcându-mă spre Rowena, aproape că vomit când o văd storcându-și brațul cu calm, privind cum sângele se îngroașă și picură din semnele proaspete de pe brațul ei într-o ceașcă de porțelan pe care Alistair i-a oferit-o cu atâta spirit de prevedere.

— Ro, șoptesc eu, și, cocoloșindu-mi tricoul, încerc să-i opresc sângerarea.

— Nu, Tamsin, îmi spune ea cu blândețe, mult mai blândă decât ar fi fost adevărata Rowena dacă i-aș fi stat în cale. Trebuie să i-l dau lui, îmi explică ea cinstit. Numai așa poate trăi.

— Îți mulțumesc, draga mea. Deocamdată, ajunge.

Alistair întinde mâna după ceașcă. Dar eu întind rapid brațul înșfac ceașca, aruncând-o în peretele din spatele meu. Ceașca se izbește de rama unei picturi medievale înfățișând o scenă de vânătoare și se sparge. Conținutul curge pe pictură – o dâră roșie, lipicioasă. Sunt încântată să văd că am reușit să sparg și sticla tabloului. Mă întorc spre Alistair, zâmbind.

— Vai! Se pare că sparg tot timpul căni la tine-n birou.

Alistair își strânge buzele într-o linie subțire ca un ac, dar sora mea e cea care vorbește prima.

— Tamsin, mă strigă ea. De ce ai făcut asta?

Se ghemuiește în colțul încăperii și începe să adune cioburile de porțelan, murdărindu-și instantaneu degetele cu sângele stacojiu.

— Lasă-le, îi spune Alistair, iar vocea îi este aproape la fel de ascuțită ca lama cuțitului și aparent taie la fel de adânc, căci sora mea privește în sus, expresia ei de groază fiind prea greu de îndurat. Poți să pleci, îi spune el pe acel ton glacial, iar sora mea își lasă capul în jos, se ridică în picioare și, încă strângând cu tandrețe la piept cioburile ceștii, se strecoară afară din încăpere.

— Tu și cu mine semănăm mai mult decât crezi, spune Alistair într-un târziu, cu o voce grijulie, cu ochii fixați asupra mea.

Pufnesc. Nu mă pot abține.

— Nu pricepi nimic, îi spun, dând cu piciorul într-un ciob de porțelan. Acesta se lovește de plintă. Dincolo de faptul că amândoi am mințit în legătură cu numele noastre, adaug eu.

Dar ignoră ce-am spus.

— Amândoi am face orice pentru familiile noastre.

Îmi ridic ochii, îl privesc lung, apoi deschid gura. Niciun sunet. Nu am cuvinte să neg asta.

— Și amândoi am fost privați de ceea ce ni se cuvine în mod firesc. Prin făcătura familiei tale.

— Nu e adevărat, spun imediat.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu este? Oare nu familia ta ți-a ascuns adevărul despre Talentele tale? Se apleacă peste birou, ochii lui țintuindu-mă de perete și adaugă: În toți acești ani?

Mă forțez să-i spun:

— Au avut motivele lor.

— Uimitor! Cum îi aperi tu taman pe oamenii care ți-au negat dreptul din naștere.

Clatină din cap, de parcă aș fi un specimen deosebit de greu clasificat.

— N-am asemenea scrupule. Ce este asta? reușesc în cele urmă să îngaim. Explicațiile unui nebun înainte să mă omoare?

— Un nebun?

Acum, el pare amuzat.

— O, nu, Tamsin. Nu sunt nebun. Obiectez. Nu sunt decât metodic. Trebuia să fiu. Când tot ce ai este doar un nume cu care să te descurci în toți acești ani, înveți să fi... exact.

Un sunet îmi bâzâie în urechi.

— Un nume? întreb prostește, și apoi se face lumină în mintea mea. Numele Rowenei. De asta ai venit la librărie în seara aia. O căutai pe Rowena. *De ce?*

Alistair zâmbeste.

— Da, Rowena Greene. Este numele care a fost promis drept salvarea noastră. Când familia ta a omorât-o pe a mea, unica noastră speranță a fost o privire în viitor, o privire în cartea pe care bunica ta, întreaga ta familie, o consideră o

comoară.

— Și ai văzut numele Rowenei?

Respir. Alistair ridică din umeri.

— Sigur că nu. Asta a fost acum mai bine de o sută de ani. Ruda mea a văzut, iar acesta este numele pe care îl reținem de secole. Știam că ea trebuie să fie cheia.

— Ce insinuezi spunând că familia mea *a omorât-o* pe ta? Noi n-am omorât pe nimeni.

— Ești chiar atât de sigură de asta?

— Voi ați fost cei care ați omorât oameni. De-asta va împiedicat. Așa...

Îmi înghit restul cuvintelor. *Așa mi-a spus mama* sună teribil de copilăresc în acest context.

— Asta crezi? Că noi omoram oameni și prin urmare familia Greene a sărit și a salvat situația? Minciuni, spune el cu însuflețire. Familiei tale nu i-a păsat de nimic, *de nimic* în legătura cu cei pe care îi consideram ai noștri, atâta timp cât nu era vreunul dintre ai lor. Dar oricum ar fi, spune el, ridicând vocea, nu face greșeli vorbind despre *omoruri*.

Mă uit lung la el, la felul în care deschide gura și apoi buzele i se arcuiesc când mârâie.

— Ai idee cum e să crești știind că ai fost menit să fii altceva, ceva cu totul diferit de mizeria ordinară pe care o vezi pe străzi în jurul tău, ceva dincolo de viața asta obișnuită de muritor? Să știi că ar trebui să ai un Talent, să știi din adâncul inimii, și totuși să nu-l ai din pricina a ceva ce s-a petrecut acum mai bine de o sută de ani?

Se uită fix la mine, strângându-și și desfăcându-și mâinile de pe sugativa de pe birou. Apoi inspiră adânc și spune calm:

— Atunci când privezi pe cineva de Talentul său, de dreptul de a avea un Talent, ucizi o parte din acea persoană. Din câte mi-a spus sora ta, cred că tu ai putea să înțelegi asta. Gândește-te Tamsin! Gândește-te cât de diferită ar fi

putut fi viața ta!

Închid ochii, mintea mea rumeșând și rostogolind scenele aidoma unui râu umflat de ploaie: Rowena și Gwyneth râzând, cu buzele lor roșii și umede; Gabriel și scrisorile lui rămase fără răspuns; Silda îndepărtându-se treptat de mine; anii timpurii de școală, atunci când oamenii mă priveau de parcă aș fi fost ciudată, când de fapt nu eram cu nimic diferită de ei. Cum ar fi fost dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat? Cum ar fi fost ca eu să știu exact, de la a opta mea aniversare, ce puteam să fac? Nu există nicio parte din mine care să mai fie aceeași. Apoi deschid ochii. Alistair mă privește, cu satisfacția întipărită pe chipul său. Ne privim lung unul pe celălalt preț de o bătaie de inimă înainte ca eu să mă uit spre ușă, întrebându-mă dacă sora mea mai sângerează.

— Ce primesc în schimb? Dacă te ajut?

— Viața surorii tale, îmi răspunde el, lăsându-se pe spate în scaunul lui și atingând iar marginea cupei de cristal.

— Și pe a Agatheii, îi spun, încercând să împiedic greața, însoțită de transpirații reci și de tremurături, să se acumuleze în vocea mea.

Ochii îi zboară din nou spre carafa, iar acum se citește în ei o foame atât de posesivă, încât îmi feresc privirea.

— Poate.

— Poate? repet eu ca un ecou. Ce vrea să însemne asta?

— Poate că depinde de tine. Dacă reușești să găsești ce vreau și mi-l aduci destul de repede, poate că nu va fi prea târziu pentru Agatha cea minunată și plină de viață.

Am senzația că am gura plină de călți, dar fac un efort și spun:

— Ce vrei de la Agatha? Ea n-are niciun fel de Talent – ea e... normală...

— Agatha îmi este de folos... să mă întrețin.

— Așa cum este și Rowena? îl întreb.

El își apleacă meditativ capul – o parodie îngrozitoare a unui profesor care cugetă la întrebarea pusă de un student

— Într-un mod diferit.

— Și ce li se va întâmpla? Dacă îți aduc ce vrei? Le vei elibera?

— Ce a mai rămas din ele de eliberat, adaugă el calin, dar de data asta nu-mi pot reprimă înflorarea de pe chip. Tamsin, timpul curge în defavoarea lor. Și când nu vor mai avea timp, să fii convinsă că mai sunt și alții pe listă.

Își împreunează mâinile, se uită la ceas și îmi zâmbește

— Cred că tânărul care te așteaptă afară devine nerăbdător.

— Cât timp am pentru a-ți aduce ceea ce vrei? Și de ce nu ți-l iei și singur, dacă ești atât de puternic?

Pe chip îi trece umbra unei încruntări, iar eu consider că dacă n-am făcut mare lucru în timpul acestei întrevederi, măcar cu asta m-am ales.

— Se pare că e nevoie de cineva cu Talentul tău special.

Iar în liniștea care s-a lăsat, aproape că-mi vine să râd din pricina tristului fapt că mi-am dorit atât de tare să fiu Talentată, iar acum aș da orice să nu fiu.

Dar orice răs, fie el isteric sau altcumva, se risipește la sunetul unui ceas care bate ora. Întorcându-mă, localizez sursa aceluși sunet: ceasul care a fost cândva Domani se află în colțul biroului său.

— Un suvenir, murmură Alistair. Și se dovedește a fi și folositor, adaugă el, iar eu întorc capul exact la timp pentru a-l vedea destupând carafa și turnându-și în pahar o parte din lichidul închis la culoare.

Ridică paharul, făcându-l să strălucească în lumină.

— Pentru... succesul tău, spune el cu o politețe oribilă și soarbe tot conținutul dintr-o singură înghițitură.

Îi privesc mușchii gâtului încordându-se, iar apoi el îmi zâmbește, buzele strălucindu-i umede.

Agatha!

Mă răsucesc pe călcâie și ies în fugă din birou, aproape ciocnindu-mă de sora mea, care este ghemuită la ușă, cu ochii închiși. Râsul lui Alistair mă însoțește pe culoar.

DOUĂZECI

— EȘTI SIGURĂ CĂ VREI să faci asta? mă întreabă Gabriel din nou prin ușa întredeschisă care unește dressingul mătușii Rennie cu al unchiului Chester.

— Am de ales? mormăi nefericită, strecurându-mă în rochia pe care am luat-o din dulap, din camera mea de la cămin.

Gabriel și cu mine am mers acolo cu mașina după ce am reușit să-i explic, bâlbâindu-mă aproape incoerent, ce îmi spusese Alistair. Agatha dormea și, poate că fusese numai imaginația mea, dar somnul ei părea diferit de obișnuitul său somn comatos. În timp ce mergeam prin cameră, adunând tot ce credeam că îmi trebuie, ea s-a foit întruna în pat, s-a întors și a murmurat. O dată chiar a țipat.

— Nu, te rog!

M-am întrebat dacă s-o trezesc, și am hotărât că nu. În schimb, am rămas în picioare un minut, în timp ce Gabriel aștepta afară, și mi-am lipit mâna de fruntea ei. Dar ea s-a răsucit cu spatele la mine și atunci i-am văzut tăieturile de pe braț care de-abia prinseseră crustă. A trebuit să fug, înainte s-o iau razna din nou. Acum încerc să gădesc alinare în materialul mătăsos al rochiei, dar chiar și asta îmi amintește prea tare de Agatha și de scâncetul ei de extaz atunci când am ieșit din cabina de probă a aceluia magazin de pe East Village cu haine la mâna a doua. Ea m-a convins să-

mi cumpăr rochia, cu toate că nu mi-o prea puteam permite și cu toate că nu aveam deloc unde să port rochie de seară din anii '30, lungă până în pământ, de culoare roz. În ultima lună crezusem prostește că aveam s-o port la nunta Rowenei.

— Poate că totuși o s-o port, îmi șoptesc în barbă în timp ce răsucesc rochia și o așez cum trebuie.

— Cum merge treaba?

— Bine, icnesc. Nu prea pot să respir, dar în afară de asta, e regulă.

— Respiratul este supraevaluat, mă informează Gabriel. Am aflat asta exact acum, cu cravata blestemată pe care-o port...

Traversez camera pentru a ajunge în fața uriașei oglinzi a mătușii Rennie. Rochia e în stilul anilor 1930, dar coafura mă trădează. Caut prin grămada mea de agrafe de păr și aleg câteva cu cristale. Și ce dacă sunt de la magazinele Claire's? Câți oameni îmi vor examina agrafele de păr de-aproape? Și, oricum, cât timp vom adăsta în 1939? Numai cât va fi necesar, se pare, să-i ruinez viața mătușii Beatrice și apoi să plec. Și înainte să mă confrunt cu acest gând incomod, Gabriel intră pe ușa de alături. Îi surprind imaginea în oglindă în timp ce încerc să-mi răsucesc buclele brunete în ceva asemănător unei coafuri din anii '30.

— Arăți grozav, exclam în timp ce jumătate din păr îmi iese din cocul pe care tocmai încercam să-l prind. Oftez: Mă dau bătută.

Gabriel, îmbrăcat într-unul dintre costumele unchiului Chester, înaintează spre mine.

— Te dai bătută? Cedezi în fața farmecelor mele de netăgăduit, renunțând la opoziția ta prostească? Știam eu că până la urmă vei ceda. Fetele cedează mereu.

Scot limba la reflexia lui din oglindă. Ridicând în sus colecția mea de agrafe de păr, spun:

— Mă dau bătută în ceea ce privește părul meu, prostuțule!

El întinde mâna.

— Dă-mi-le mie! spune, și se apucă de treabă.

— Au! mă plâng eu atunci când el mă împunge cu o agrafă în pielea capului.

Dar nu doare cu adevărat. Am făcut așa pentru că stă atât de aproape de mine.

— Îmi pare rău, spune el, și-i simt respirația pe gâtul gol.

— E în regulă, îi replic printre dinții încleștați, sperând că nu va remarca faptul că mi s-a făcut pielea de găină.

— Poftim! Ce părere ai?

Face o jumătate de pas înapoi și eu mă privesc din nou în oglindă. Cumva, a reușit acolo unde eu am eșuat să-mi răsucesc părul și să prind cocul la ceafă. Bucla care îmi tot scăpa a fost acum prinsă după ureche.

— Nu-i rău, zic eu.

— Vezi tu, dacă treaba cu muzicianul nu funcționează, poți fi mereu...

În spatele meu, Gabriel face o mișcare de înjunghiere în inimă, iar eu rânjesc spre el în oglindă.

— Ruj, spun precipitată.

— Nee, nu-ți trebuie. De ce se dau totuși fetele cu ruj?

— E 1939. Nu se poate să nu-mi dau cu ruj, îi spun, și caut printre lucrurile pe care le-am adus, alegând tubul Agathe de Rev Me Up Red by L'Oréal.

Dar mâinile îmi tremură și, drept rezultat, sfârșesc prin a-mi da cu ruj și pe incisivi.

— Bine, spun în cele din urmă. Gata, cred.

Gabriel scoate o poză din voluminosul buzunar interior al jachetei și o studiază. În pod am găsit un album de fotografii vechi, acoperit cu un strat de murdărie și mucegai.

— Ai mereu nevoie de ceva de genul ăsta? îl întreb. Cum ar

fi un tablou sau poza asta? Știi tu, să te ajute să... Călătorești?

Gabriel mai studiază fotografia un minut.

— Cred că ajută. N-am reușit niciodată să o fac fără un soi de... ghid ca ăsta sau ca tabloul. Te concentrezi?

Dau afirmativ din cap, privind lung la fotografia fetei cu pălărie cu boruri largi. Aceasta are fața înclinată, ridicată în sus, și un zâmbet larg. Într-o mână ține o țigaretă montată într-un portțigaret lung, iar în cealaltă mână ceva ce pare a fi un pahar demodat de șampanie. Privește undeva dincolo de marginile pozei. Pe partea inferioară a fotografiei scrie, cu litere subțiri: *Beatrice, 1939*. Degetele lui Gabriel se strâng în jurul degetelor mele și, deodată, ne răsucim prin spațiu, iar eu simt cum rochia îmi alunecă și îmi flutură în jurul picioarelor. Am răgazul să mă întreb distrată dacă părul îmi stă la locul lui și apoi muzica îmi urlă în ureche, iar eu mă izbesc cu umărul de ceva tare ca piatra.

— Au! țip, dezlipindu-mă de un perete de cărămidă.

Clipesc și îi dau drumul mâinii lui Gabriel.

— Iartă-mă, spune el sfios. Doar ți-am spus că nu ajung întotdeauna fix în locul care trebuie.

— Unde suntem?

Ochii mi se adaptează la întuneric și deslușesc șiruri după șiruri de sticle și borcane conținând ceea ce par a fi niște ierburi uscate sau niște uleiuri. Adulmecând pricepută aerul, recunosc un miros cunoscut, de pământ.

— Distileria, îi spun, făcând un pas înainte, ca pentru a mă felicita pentru că am ghicit, când ceva rece și cu pene mă plesnește peste față.

Ridic mâna și dau la o parte un buchet de levănțică atârnat acolo, simțind florile mătăsoase sub degete. În capătul opus al încăperii se zărește o geană de lumină și eu mă gândesc la configurația casei mătușii Rennie. Distileria

dă într-o grădină și, judecând după muzica de dincolo de această ușă, acolo are loc petrecerea.

— Cred...

— Liniște! îmi șuieră Gabriel. Vine cineva.

Mă răsucesc spre locul unde știu că ar trebui să se afle cea de-a doua ușă, cea care duce la bucătărie și, evident, exact dincolo de ea se aud pași greoi, târșâiți. Mergem speriați în colțul cel mai îndepărtat colt al încăperii, exact când ușa se deschide larg. Abia reușesc să deslușesc conturul siluetei unei femei masive, cu părul strâns perfect într-un coc care pare cimentat la ceafă. Ea cotrobăie printre rafturi, mormăind:

— Mai mult sirop de miere, Bertha. Mai mult sirop pentru puncti, Bertha. Oaspeților le e sete. Nu tândăli, Bertha, Bertha, Bertha! Și, în tot timpul ăsta, oasele mele tânjesc după un scaun.

Merge cu pași apăsați spre centrul încăperii și întinde mâna spre tavan. Cu o secundă înainte de a apăsa pe întrerupător, înțeleg ce vrea să facă. Mă aplec spre Gabriel, îi trag fața spre a mea, proptindu-mi artistic mâinile pe obrajii lui, pentru a ascunde cât de mult cu puțință. Exact când buzele lui se zdrobesc de ale mele, raze strălucitoare de lumină năvălesc peste pleoapele mele închise.

— Oh! o aud pe Bertha icnind. Vă cer iertare! se bâlbâie ea.

Un tropăit de ghetete greoaie, o ușă trântită, și dusă a fost.

— Îmi pare rău, murmur, trăgându-mă înapoi din brațele lui Gabriel. Țasta a fost cam siropos. Nu e cel mai bun.

— Nu mă deranjează, spune el, iar vocea lui e cam nesigură. Apoi își îndreaptă cravata și își netezește partea din față a jachetei. Roșești, îmi zice.

— Mda... păi, acum ești și tu dat cu ruj.

Întind mâna și-l șterg cât pot de bine, încercând să nu-mi

las degetele să întârzie pe curbura buzei sale inferioare.

— Mersi. Gata?

— Nu, îi spun, dar el mă strânge de mână și deschide oricum ușa spre grădină.

Ieșim într-o mulțime de oameni. Toți par să bea și să fumeze, femeile țin portțigarete din fildeș și aur, în timp ce bărbații pufăie pipe sau țigări groase de foi de culoarea caramellei. O învârtelire de culoare îmi atrage privirea. O femeie care poartă o pălărie cu pene, de culoarea bronzului, se întreține cu admiratorii, ochii ei alungiți fiind machiați cu fard de pleoape purpuriu, și gura fiindu-i ca o tăietură stacojie. Torțele înfipte în pământ asigură o lumină pâlpaitoare, iar acordurile vesele ale unui cvartet de jazz întrerupe din când în când sușurile și coborâșurile conversațiilor. În mijlocul grădinii a fost instalat un imens cort alb pentru dans, iar diferite cupluri intră și ies în lumina amurgului.

— O vezi? mă întreabă Gabriel pe un ton scăzut, în timp ce un chelner se oprește în fața noastră, ținând o tavă.

Ochii bărbatului sunt fixați asupra unui punct aflat între umărul meu și al lui Gabriel și, după ce luăm două pahare de șampanie în formă de clopot, el se îndepărtează fără să se uite măcar o dată la noi. Încep să respir ușurată.

— Nu încă, îi spun, sorbindu-mi șampania.

— Ai grijă cu asta, mă avertizează Gabriel, privirea lui trecând dincolo de mine.

Mă întorc și descopăr un trio de fete, îmbrăcate toate în roz, uitându-se la noi – mai degrabă la Gabriel – cu ceea ce pare a fi admirație. Exact la timp surprind o părere de zâmbet în timp ce și el le privește cercetător.

— Ai grijă cu *asta*, îi spun, și, după ce îmi petrec brațul pe al lui, pătrundem în mulțime cât putem de nepăsători.

Imit stilul chelnerului și nu stabilesc niciun contact vizual

cu nimeni în special. Dar suntem oricum descoperiți.

— Scumpo, aud glasul ca un tors al unei femei, chiar în urechea mea, și aproape că îmi vărs paharul. Te-am căutat peste tot. Când ai ajuns?

— Ăăă... acum câteva minute.

Dau din cap și încerc să plec, dar mâna ei este bine prinsă de brațul meu. E minionă și cu trăsături ascuțite, iar părul roșu i se revarsă în valuri lucioase în jurul capului.

— Sigur că așa e. Cât de tipic pentru tine! exclamă ea, de parcă m-ar implora să fac ceva foarte isteț.

Șalul din pene negre, pus în jurul umerilor, pare să fie o ființă vie, care respiră. Mă holbez la ea, fascinată, când ea se apleacă spre mine și îmi spune șoptind tare, ca pe scenă:

— Și cine este acest bărbat *frumos* care e cu tine?

Fără să aștepte să-i răspund, îi face cu ochiul lui Gabriel și se bagă între noi. Capătul șalului se ondulează în aer și apoi i se înfășoară pe umeri.

Deschid gura, dar chiar atunci o voce viguroasă bubuie în dreapta mea.

— Melora! De fiecare dată când întorc capul dispari. Zău, ce înseamnă asta?

Un bărbat masiv, bine făcut, apare clatinându-se și îi cârpește femeii pe umăr o palmă carnoasă în ceea ce se presupune a fi o mângâiere, dar care mai degrabă seamănă cu o lovitură soră cu moartea. Șalul Melorei pare să tremure sub atacul lui.

— O, Charles! spune Melora, și, chiar și așa, ea zâmbește. Îmi dau seama că se străduiește din răspuț să nu țipe. A trebuit să o salut pe verișoara...

Îmi aruncă o privire.

— ...Agatha, spun voioasă.

Bărbatul mă studiază preț de o secundă, apoi clipește și clatină din cap.

— Atât de multe verișoare, tună el, și mă sărută pe ambii obraji.

Ignorându-l complet pe Gabriel, se întoarce spre Melora și îi spune:

— Acum, chiar trebuie să vii cu mine. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Trăsăturile chipului Melorei se acoperă de silă, dar ea îi permite bărbatului să o conducă, el continuând să-și țină mâna pe umărul ei. Dar în secunda următoare, șalul ei plutește ca stârnit de o briză rătăcitoare și se încolățește în jurul brațului bărbatului. Cu un țipăt surprinzător de pițigăiat, el își smucește brațul și îl scutură o dată, de două ori.

— Afurisita, m-a mușcat! exclamă el.

— Ba nu, mielușelule, gângurește Melora, legănându-i brațul. Absolut deloc.

Apoi se uită pieziș la mine și îmi face cu ochiul înainte să dispară amândoi în întuneric.

— Tocmai i-a zis *mielușelule*? mă întreabă Gabriel și intrăm din nou în mulțime. Pe-aici, adaugă el, cotind la stânga și aplecându-ne să intrăm în cort, scrutând ringul de dans din pătrate de lemn lustruit care pare să fi fost îmbinat special pentru seara asta. Ești rudă cu ei?

— Nu m-ar surprinde dacă s-ar dovedi că e bunica lui Gwyneth. Ea avea această înfățișare obraznică de năpârcă.

Frânturi de conversație se rotesc înspre mine în timp ce ne croim drum printre grupurile de oameni.

— Îți spun, au avut dreptate ca în final să înceapă să tragă în Roosevelt. De când cu New Deal⁶...

— Scumpule, mi-ai promis. Știi că vărul Lindel e omul lui

⁶ Noua Orientare (politică, economică și socială a președintelui Roosevelt, 1933-1936), inițiată ca răspuns la Marea Criză Economică din anii 1930 (n.tr.).

Roosevelt. De ce trebuie să-l provoci mereu?

— Dar eu...

Gabriel mă trage deoparte. O siluetă cu o față albă, pictată, vine spre noi unduindu-se, transformând șaluri de mătase în păsări și apoi la loc în șaluri. Clipec, încercând să-mi dau seama dacă e Talentat sau doar un artist angajat pentru petrecere, când Gabriel spune calm:

— Acolo!

Ne oprim lângă zidul grădinii, în umbra unei magnolii imense. O femeie îmbrăcată într-o rochie ca de sirenă, neagră, cu o etolă argintie de blană, își dă capul pe spate, râzând, cu dinții ei mari, albi, dezveliți. La încheieturile mâinilor îi strălucesc diamante asemenea unor stele căzătoare.

— Ea este, spune Gabriel, dar descopăr că privesc lung la o fată care pare să fie de vârsta mea, îmbrăcată complet în alb.

Stă aproape de mătușa Beatrice, iar la prima vedere par a fi amândouă adâncite în conversație, dar apoi ochii ei se îndreaptă spre mulțime, examinând-o asemenea unor reflectoare peste apa întunecată. Brusc, ea își răsuțește capul în direcția mea și îmi susține privirea timp de o clipă – de parcă m-ar recunoaște –, după care se întoarce înapoi la mătușa Beatrice. Simt un bubuit adânc în piept, de parcă mi s-ar fi oprit inima și de abia ar fi repornit cu un tresărit, dar apoi momentul dispare. O briză adie în grădină, vălurind rochii și șaluri. O perdea de petale de magnolii roz îmi învăluie viziunea. Când privesc iar, un bărbat înalt, robust, îi aprinde țigareta mătușii Beatrice.

— Poți... Simți Domaniul? întreb plină de speranță.

Gabriel clatină din cap, nespunând nimic imediat. Își îmbină sprâncenele, își frământă degetele, apoi se uită la mine, după care spune cu o notă de frustrare:

— Nu știu ce caut. Ac? Car cu fân? Evident, nu ceasul. Ce! Ce este? întrebă el calm, mai mult pe sine decât pe mine.

Neatent, întinde mâna și scoate o floare din părul meu și o duce la nas.

— Timp, spune el după un minut. Există un ticăit în capul meu.

Probabil că par alarmată, căci îmi zâmbeste.

— Nu asemenea unei bombe.

Asta e mai rău decât acul în *trei* care cu fân, spun ursuză după un minut în care nu pare să se întâmple nimic. De ce am crezut că putem s-o facem?

— Pentru că *am mai făcut-o*. Deocamdată, nu știm cum, îmi răspunde Gabriel, iar eu îi zâmbesc, strângându-l de mână.

În acest moment, orchestra cântă o melodie lentă, maiestuoasă.

— Hai să dansăm. Dansul mă face mereu să gândesc mai bine.

Îi arunc o privire plină de îndoială.

— Zău? Și asta chiar e o idee bună?

— Să nu-mi strici cheful, îmi zice Gabriel răbdător. Port costum. Tu ești îmbrăcată cu cea mai drăguță rochie posibilă. Suntem în 1939 și cine știe ce se va întâmpla în continuare. Hai, Tamsin! E cea mai bună idee pe care o am acum.

Și, zicând acestea, mă conduce de sub umbra copacului pe ringul de dans luminat de torțe, unde ne alăturăm mulțimii de cupluri înlănțuite.

— Nu știu să dansez, murmur eu.

— Acesta e un vals, îmi spune Gabriel, exact în felul în care ar spune *asta e o portocală*.

— Tot nu știu să dansez.

— Eu știu, spune Gabriel și mă trage spre el.

Cu un braț mă prinde de talie și începe să mă învârtă pe

ring, atât de repede, încât nu am timp să mă gândesc la faptul că nu știu ce să fac mai departe. Chipurile apar și dispar în întineric peste umărul lui Gabriel, în timp ce zburăm prin aerul cu parfum de flori. Muzica tot crește, lent, până ce devine o parte din picioarele mele și deodată ne mișcăm în pași sincronizați. Exact când simt că asta ar putea și ar trebui să continue la nesfârșit, muzica se oprește și rochia mi se înfășoară în jurul picioarelor. Suspin ușor și părul mi se desface.

— Ah, iubire tânără, fredonează un bariton în stânga mea și îl văd stând lângă noi pe bărbatul care i-a aprins țigareta mătușii Beatrice.

Radiază uitându-se spre noi, apoi se întoarce spre partenera sa, care, îmi dau seama, este mătușa Beatrice, și îi șoptește ceva la ureche. Ea își înclină capul spre el, ridicând o mână împodobită cu bijuterii pentru a-l mângâia pe față, un zâmbet îmbobocindu-i pe buze. *Unchiul Roberto*, mă gândesc brusc.

Mă ridic pe vârfuri. *Soțul lui Beatrice*, mimez spre Gabriel. În timp ce privim, unchiul Roberto bagă o mână în buzunarul vestei sale gri și scoate un ceas de buzunar de aur. Lanțul care atârnă din buzunar sclipește ușor.

Strânsoarea mâinii lui Gabriel devine mai puternică. Mă gândesc deodată la prima seară când a venit Gabriel acasă, atunci când am stat în sufragerie cu mătușa Beatrice. *N-a pierdut nimic din ce aș putea eu să găsesc. Am încercat și mai devreme. Era ceva cu un ceas de buzunar.*

— Prea bine, draga mea, spune bărbatul, dar în acest caz trebuie să le spun bucătarilor să mai amâne vreo cincisprezece minute. Fără îndoială că vor fi foarte supărați pe mine. Îi sărută mâna. Desigur, voi suporta o mie de căutăături urâte ale lor pentru un zâmbet de-al tău.

În timp ce el traversează ringul de dans, mătușa Beatrice

își duce trei degete la buze și-i aruncă o bezea bărbatului, care se retrage înainte ca ea să se îndrepte prin mulțime în direcția opusă.

— Crezi că...

— Există numai o cale să aflăm, spune Gabriel, și îl urmăm pe unchiul Roberto.

DOUĂZECI ȘI UNU

— IERTAȚI-MĂ, DOMNULE, îl strigă Gabriel pe unchiul Roberto când ajunge pe aleea din pietriș, relativ pustie, care duce spre bucătărie.

Unchiul Roberto se întoarce și ne zâmbește fericit.

— A, tinerii. Vă distrați în seara asta?

— O, da, scutur eu din cap. Dumneavoastră și mătușa Beatrice dați întotdeauna cele mai grozave petreceri.

Asta ar putea să fie cam groasă, dar când ne apropiem de unchiul Roberto, îmi dau seama cu ușurare că e mai mult decât puțin băut. Fața îi strălucește de transpirație, iar ochii îi sunt plini de bunăvoință.

— Deci sunteți rude cu Beatrice. Cu certitudine mi-aș fi amintit dacă ați fi fost rude cu mine, adaugă el chicotind, făcându-i cu ochiul lui Gabriel, ceea ce în mod evident este menit să comunice ceva în limbaj masculin.

Îi dau un ghiont în coaste lui Gabriel, iar el râde cu întârziere.

— Domnule, ne întrebam dacă am putea vedea..., încep eu, dar Gabriel mă întrerupe.

— Ne întrebam dacă ați vrea să vedeți un truc cu cărți de joc pe care n-o să vă vină să-l credeți.

În mâna lui Gabriel apare deodată un pachet de cărți de joc. Mă zgâiesc la el. Nu asta am plănuț. Ca să spun adevărul, n-am plănuț mare lucru. Aveam de gând să-l

întrebăm pe unchiul Roberto despre ceasul lui de buzunar și speram că se va întâmpla ceva cât de cât providențial. Din câte se pare, Gabriel nu s-a gândit prea mult la acest plan.

— O, acum!

Unchiul Roberto ne oferă încă un chicotit, însoțit de un clătinat din cap.

— Mă tem că musafirii se vor întreba când are de gând să apară supeul lor, iar eu trebuie să vorbesc cu bucătarii. Însă nevasta mea este tare pasionată de trucurile cu cărți de joc. Poate că ar trebui...

— L-am încercat deja pe mulți dintre musafirii dumneavoastră. Și pe mătușa Beatrice, spune Gabriel calm.

Apoi, o notă de mândrie îi pătrunde în voce.

— Niciunul dintre ei, nici măcar soția dumneavoastră, nu s-a prins. Dar dânsa a zis că s-ar putea ca dumneavoastră să vă prindeți. A spus că nimeni n-a reușit să vă păcălească.

Mârâi în sinea mea. Asta e în mod hotărât prea groasă. Unchiul Roberto ne privește cu ceea ce sunt sigură că este suspiciune.

— Încă o dată, ce fel de rude ziceați că sunteți cu soția mea? întrebă el blând.

Mie mi se usucă gura, dar Gabriel spune, râzând nepăsător:

— O, știți cum e cu familiile astea. Oamenii apar din senin, din iarbă verde, tot timpul. Mai ales la petreceri. Tata, odihnească-se în pace, era la fel ca dumneavoastră.

Și aici el dă o anumită greutate cuvântului *dumneavoastră*.

— Era bun prieten și cu unchiul Charles. *Atât de mulți verișori* era gluma lor preferată.

Gabriel bate repede pachetul de cărți cu un aer nonșalant, increzător. Cu ochii pe cascada de cărți, adaugă:

— Toată lumea se întrebă cum de reușiți să suportați

familia asta.

Unchiul Roberto scoate un muget de răs care aproape că mă face să-mi sar din piele.

— Asta e al naibii de adevărat. Tatăl tău era...

— Un autodidact, completează Gabriel. Dumnezeu să-l odihnească!

— Eh, acum, se apropie unchiul Roberto cu un pas. Nu știam că voi credeți în Dumnezeu. Vreau să spun, Beatrice mi-a explicat tot. Cum practicați magia albă, ca să spun așa.

Îmi înghit zâmbetul când aud cum expediază chestiunea în termenii ăștia. Bunica și mama ar fi răs în hohote.

— Păi, tata a avut câteva lucruri de spus când a sosit timpul pentru prima împărțășanie, îi spune Gabriel pe un ton sincer ca un băiat de altar.

Încerc să nu mă holbez la el. Devotamentul religios nu figura în puținul pe care mi-l aminteam despre unchiul Phil, tatăl lui Gabriel. Numai dacă nu cumva făcea parte din Biserica Sporturilor Plictisitoare. În acest caz, îmi amintesc de o mulțime de *Dumnezeii mă-tii* și *Mulțumesc, Iisuse* strigate de multe ori în timpul meciurilor de fotbal și baseball, care se vedeau cu întreruperi pe televizorul șubred, instalat de mama într-o anexă. Acolo îl puteai găsi pe unchiul Phil ascuns – dacă voiai să faci un asemenea lucru. Cei mai mulți dintre noi nu voiau.

— Bun bărbat, mormăie unchiul Roberto. S-ar putea să am câteva lucruri de spus despre asta, dacă eu și cu Beatrice vreodată... ei bine... asta nu e o discuție potrivită pentru o petrecere, nu-i așa?

Apoi alungă orice gând, pășește în față și își pune o mână pe umărul lui Gabriel.

— Hai să-ți vedem trucul! Dar e un truc adevărat, da? Nu e vreun...

Înghite, iar eu simt o undă de compasiune pentru unchiul

Roberto. Se pare că există ceva adevărat în ceea ce a spus Gabriel despre cine știe cum tolerează el familia.

— Nimic din toate astea. Oricum, nu e Talentul meu, spune Gabriel, sincer în cele din urmă, cărțile pocnind în mâna lui, iar deodată mișcarea degetelor sale e prea rapidă pentru a putea fi urmărită.

După câteva secunde de amestecat și rearanjat, el le întinde sub formă de evantai în fața unchiului Roberto.

— Mai întâi alegeți o carte, oricare.

Unchiul Roberto se conformează, apoi ține cartea în mână, așteptând.

— Și vă puteți uita la ea, dar, vă rog, nu ne-o arătați mie sau asistentei mele.

Unchiul Roberto încuviințează din cap, alungându-și precaut de pe față orice expresie, în timp ce aruncă o privire spre carte.

— Acum băgați-o în buzunarul stâng, îl instruiește Gabriel. Bun, excelent. Acum alegeți alta, pe oricare doriți. Și, vă rog, uitați-vă la ea, dar, iarăși, n-o arătați nimănui... Perfect. Acum înmânați-o asistentei mele, cu fața în jos, în așa fel încât eu să n-o văd. Perfect. Ea o va băga în buzunarul dumneavoastră drept.

Fac un pas în față, inima bătându-mi să-mi iasă din piept Sperând că unchiul Roberto nu va observa că îmi tremură degetele, întind mâna să iau cea de-a doua carte. Simt plasticul lucios și rece sub degetele mele, și, în timp ce mai fac un pas spre unchiul Roberto, simt mirosul dulceag de alcool și de after-shave care vine dinspre el.

— Îmi pare rău, domnule, murmur, în timp ce degetele îmi alunecă pe pieptul lui.

— Ai făcut trucul ăsta și cu doamnele? întrebă unchiul Roberto cu un alt hohot de râs.

— De aceea o am pe minunata mea asistentă. Ca nimeni

să nu se poată plânge, spune Gabriel, vocea lui mărinimoasă și ușoară netrădând niciuna dintre emoțiile pe care știu sigur că le are.

— Bine, Ta... ăăă, Agatha. Acum pune cartea în buzunarul din dreapta. Acum!

Gabriel reușește să mă convingă și, brusc, pe măsură ce îmi dau seama că nu are unde să ajungă cu trucul său, unchiul Roberto ia cartea de la mine și o pune singur în buzunar, zâmbindu-mi amabil.

— Cred că asistenta ta are nevoie de puțină practică, spune el calm, și apoi se întoarce având pe chip un aer de expectativă. Iar acum ce urmează, tinere?

— Iar acum...

Gabriel pronunță cuvintele și se oprește pentru un așa-zis moment de tensiune dramatică, dar eu știu că e felul lui de a trage de timp.

— Iar acum, vă rog să luați prima carte din buzunar și să o priviți din nou.

În timp ce unchiul Roberto băjbâie prin buzunar căutând cartea, Gabriel îmi aruncă o privire care spune în mod cert *Ce naiba e cu tine?* iar eu îi răspund cu o privire care sper că spune limpede *Îmi pare rău!*

— Acum ce urmează? întrebă unchiul Roberto, ținând cartea ridicată și privind-ne pe amândoi. Se leagănă puțin pe călcâie, zâmbind fericit.

— Este aceeași carte? îl întreabă Gabriel.

— Da, este.

— Sunteți sigur? îl întreabă Gabriel, venind mai aproape de el.

— Sunt, îi răspunde unchiul Roberto, părând pentru prima dată nerăbdător. Uite...

— Dar cea de-a doua carte? Vă rog, permiteți-mi, îi spune Gabriel, și, înainte ca unchiul Roberto să poată reacționa,

Gabriel pășește ușor, vără mâna în buzunarul unchiului Roberto și scoate cartea.

Aceasta cade pe pământ, cu fața în sus. Regina de cupă îmi face cu ochiul.

— Asta nu e cumva prima carte a dumneavoastră? îl întreabă Gabriel fudul.

— Nu, cu siguranță nu e, afirmă unchiul Roberto rânjind. Crede că a ghicit trucul.

— Consider că nu doar asistenta ta are nevoie de puțină practică.

— Poate că așa e, recunoaște Gabriel cu un zâmbet dezarmant, apoi adaugă: Dar nu sunt chiar atât de sigur. Dați-mi voie să văd ce alte cărți mai aveți pe aici.

— O, nu! spune unchiul Roberto, în mod evident dispus să ne mai acorde încă o secundă.

— Gabriel, nu! îi cer eu cu un nod în gât în timp ce el se apleacă în față și scoate din buzunar ceasul unchiului Roberto.

Îl ține de lanț, fără ca degetele să-i atingă cadranul. Preț de o secundă, un minut, un eon, nu se întâmplă nimic, dar apoi unchiul Roberto se dă înapoi, încruntându-se.

— Ascultă aici, ce înseamnă toate astea?

Nu e asta, gândesc eu cu moralul în scădere, dar chiar atunci Gabriel imprimă ceasului o mișcare scurtă, iute, făcându-l să iasă de pe lanț și să se rotească în aer, cadranul strălucind și sclipind. Iute ca fulgerul, Gabriel întinde mâna dreaptă și-l prinde înainte să o facă unchiul Roberto.

— Tamsin, icnește Gabriel. Țasta este...

— Idiotule, mormăi eu.

Panglici argintii ies șerpuid din ceas, răsucindu-se cu mișcări fluide, sinuoase pe mâna lui Gabriel, după care țâșnesc pe braț.

— Rece, murmură el. Atât de rece!

— Ce se... eu... de ce ai... fă ceva, zbiară unchiul Roberto, și, șocată, îmi dau seama că nu vorbește cu mine.

Mă întorc, și mătușa Beatrice pășește ușor, ieșind din întuneric, întorcând capul și examinându-l liniștită pe Gabriel.

— Fă ceva, îi spune iar unchiul Roberto soției sale, iar ea îi zâmbește, un zâmbet blând, unul pe care un profesor i l-ar oferi unui elev, care nu este cel mai bun și mai isteț, dar care i-a cucerit oricum inima.

— *Fac* ceva, dragă. Ceea ce se presupune că trebuie să fac. Dar tu nu ar trebui să vezi asta.

Și, cu o ușoară mângâiere a degetelor, îi atinge cu tandrețe fruntea soțului. Pe neașteptate, unchiul Roberto încetează să se mai miște. Rămâne cu ochii larg deschiși, dar fără să clipească. Merg împleticindu-mă spre Gabriel, dar, cumva, mătușa Beatrice îmi blochează calea și mă apucă de încheieturi cu o singură mână. Mă ține atât de strâns, încât palmele și degetele încep să mă furnice în mod neplăcut.

— Gabriel! strig eu. Dă-i drumul! Dă-i drumul acum!

Aparent, cu un mare efort, Gabriel își întoarce palma cu fața în sus, dar ceasul s-a lipit de degetele sale.

— Un lucru bun că n-a fost mâna stângă, spune pe un ton meditativ mătușa Beatrice, în timp ce își îndreaptă atenția din nou spre Gabriel. Altminteri, până acum ar fi fost mort. Și totuși, va mai dura încă un minut în felul acesta pentru a-i ajunge la inimă.

— Poftim? strig, plângând cu fața întoarsă de la chipul de culoarea pietrei al lui Gabriel. Oprește asta! îi spun feroce mătușii Beatrice, încercând să-i desfac degetele de pe încheieturile mele. Acum! Sau vei regreta!

Ea îmi zâmbește – un zâmbet foarte diferit de cel pe care tocmai i-l oferise soțului ei –, iar pe mine mă trec fiori încercând să pun egal între această femeie, tăioasă ca o

spadă, și țacănita de mătușă-mea. Își ridică mâna liberă și îmi atinge fruntea cu degetele cu o forță considerabil mai mare decât cea cu care l-a atins pe unchiul Roberto. Ochii îi scânteiază de o mânie rece și justificată. Simt cum înlăuntrul meu se rostogolește binecunoscuta ameteală, dar apoi dispare. Răsucindu-mi încheieturile în strânsoarea ei, reușesc în cele din urmă să-mi desfac palmele una de cealaltă. Din mâna mea dreaptă erup flăcări care cad sfârâind în iarba de la picioarele ei.

— Oh! strigă ea, scuturându-și frenetic poalele rochiei.

Profitând de neatenția ei, mă smulg din strânsoare, fac un pas înainte și înșfac ceasul din mâna lui Gabriel. Instantaneu panglicile argintii gravate în pielea lui încep să sclipească și să pălească, dar el rămâne nemișcat. Îmi amintesc deodată cum Gabriel, focul, ba chiar timpul însuși păreau să se fi oprit atunci când am atins ceasul în 1899.

— Ce-ai făcut? șoptește mătușa Beatrice holbându-se la mine.

Buzele îi tremură, iar ochii îi țâșnesc de la mine la Gabriel și din nou la mine. Privesc lung ceasul din mâna mea, apoi îl deschid. Un scris palid a apărut pe capac, dar oricât aș încerca, nu-l pot citi. Exact când cred că am prins ici și acolo câte un cuvânt, acesta dispare. Tresărind, îmi dau seama că literele se comportă la fel precum cele de pe ceasul din 1899. Și cele din cartea familiei. Au trecut zece secunde.

— Ce scrie aici? șoptesc aspru.

— Nu știi, răspunde imediat mătușa Beatrice.

Cu toate că știi cumva că nu minte, îi spun oricum:

— Cum adică nu știi? Tu ești Păstrătorul, nu-i așa?

Ea se înfioară, dând din cap aprobator.

— Dar, cu toate astea, nu știi să citesc. Nu am acest Talent.

— De când ești Păstrător?

Trec douăzeci și cinci de secunde.

— De trei ani.

Închide ochii pentru o fracțiune de secundă.

— Iar acum îl voi pierde, adaugă.

— De ce?

— Odată ce se deschide o breșă, puterea pleacă în altă parte.

— La cine?

— Nu știu. Păstrătorii nu știu niciodată cine va fi următorul Păstrător. Domani îi alege.

Au trecut treizeci... treizeci și cinci de secunde.

— De ce unchiul Roberto putea să-l atingă fără să... fără ca acele chestii șerpești să-l atace?

— Deoarece soțul meu nu are niciun Talent. El este un om obișnuit.

Iar felul în care pronunță *obișnuit* sună minunat. Îmi înghit nodul din gât.

— De vreme ce nu are niciun Talent, Domani nu-l recunoaște, mai spune ea.

— Așadar, acest scris nu i-ar apărea dacă... atunci când... el îl atinge?

Mătușa Beatrice clatină din cap.

— Dar dacă eu citesc acest scris, ce se va întâmpla? Dacă aș citi cu voce tare?

Mătușa Beatrice se albește la față și clatină iar din cap.

— *Ce se va întâmpla?* Dacă aș citi cu voce tare? Aș putea fi capabilă să-l distrug? Aș putea să distrug Domaniul?

— Nu, șoptește mătușa Beatrice. Vei putea să te întorci în vremea când nu exista.

— În vremea când nu exista... în vremea războiului dintre familii? Asta vrei să spui?

Mătușa Beatrice dă din cap afirmativ, privindu-mă temătoare. Minutarul ceasului ajunge la cifra XII. Ea este

scuturată de un fior, pleoapele fluturându-i nebunește. Apoi deschide ochii și mă privește prin întunericul lichid.

— Cine ești? Te cunosc?

Clatin din cap și îi dau ceasul fără să spun nimic. Ea îl deschide, apoi îl închide la loc.

— L-am pierdut, spune ea, și se simte o asemenea monotonie și sfârșeală în glasul ei, încât nu pot vorbi, chiar și dacă aș ști ce să spun.

Rămânem tăcute preț de o clipă, în timp ce briza leagănă copacii de deasupra noastră, iar apoi ea spune pe un ton mai ferm:

— Tu de ce ai putut să atingi Domaniul? Fără să pățești nimic? Nimeni altcineva decât Păstrătorul nu îl poate atinge fără să i se întâmple ceva rău.

Vocea i se scufundă brusc și ea ridică o mână tremurândă, spunând:

— Ești cumva...

— Nu prea cred, îi răspund eu. N-ar trebui să știu?

— O, ba da, spune ea pe un ton reverențios. Ai ști.

Pare să privească dincolo de mine.

— Ai simți legătura cu fiecare părticică a sufletului tău. Este cea mai înaltă onoare.

Măinile îi cad înapoi pe lângă corp, și vine mai aproape de mine.

— Și de ce Talentul meu n-a funcționat asupra ta? De ce n-ai încremenit?

Și, iute ca un șarpe, întinde mâna și mă bate ușor pe frunte, uitându-se fix la mine, în așteptare.

Eu clipesc și fac un pas înapoi. De data asta, am simțit doar un vag impuls în interiorul meu.

— Încearcă din nou, îi spun mirându-mă, și, deși nu sunt foarte sigură de ce, mătușa Beatrice se supune și îmi atinge iar fruntea, de data asta privindu-mă în adâncul ochilor.

Nimic. Nici măcar o undă. Întind mâna și îi ating fruntea. Cu toate că știu ce urmează să se întâmple, sunt în continuare șocată când se întâmplă cu adevărat. E ca și cum, deși se transformă într-o coloană de piatră, ochii ei rămân larg deschiși, fără să clipească, având gura pe jumătate deschisă într-o expresie de surpriză sau de teamă.

— Mătușă Beatrice, șoptesc eu. Oprește-te acum! Ajunge!

Undeva se deschide o ușă scârțâind, iar eu întorc capul spre casă. Mai multe siluete cu bonete albe merg înainte și înapoi dincolo de ferestrele imense, cărând tăvi și platouri. Mai devreme sau mai târziu, va veni cineva pe alea aceasta și știu că este ceva teribil de greșit. Disperată, mă uit la Gabriel, la unchiul Roberto și la mătușa Beatrice, cu toții nemișcați de parcă am juca un joc de-a nemișcarea.

— Bine, ăăă..., spun eu, ridicând speriată vocea. Ajunge!

Pe alea cu pietriș scrâșnesc ușor niște pași, iar eu mă răsucesc să descopăr numai umbrele care se adună dincolo de cercurile mici ale luminilor torțelor. Exact când mă întreb dacă doar mi-am imaginat sunetul, în fața mea apare o fată. E fata în alb care mai devreme, în grădină, stătea lângă mătușa Beatrice.

— Nu știu ce să fac, îi spun eu nefericită, unul dintre tocurele pantofilor intrându-mi în pământul moale și umed al grădinii. Nu știu ce se întâmplă.

Fata aruncă o privire de jur-împrejurul grădinii, ochii ei zăbovind asupra unchiului Roberto, apoi asupra lui Gabriel, iar la urmă, asupra mătușii Beatrice.

— Ai încremenit-o, precizează ea, iar în glasul ei se simte o vagă nuanță de admirație.

Mă examinează un minut, apoi își închide complet ochiul drept în timp ce celălalt îi rămâne larg deschis, țintuindu-mă locului.

— Ah, face ea delicat.

DOUĂZECI ȘI DOI

ULUITĂ, MĂ UIT LUNG la bunica mea. *Sigur că da, sigur da*, cântă creierul meu. *Ea este sora mătușii Beatrice, de ce n-ar fi prezentă aici?* Ochii mei îi cercetează înfățișarea, încercând să descopere chipul stafidit al bunicii în ochii imenși ai acestei fete și pe fața ei senină, cu pielea netedă.

— Bunico! îi spun calm, apoi o iau de la capăt. Păi, tehnic vorbind, presupun că încă nu ești bunica mea, nu-i așa? Sunt eu... Sunt Tamsin. Știu că nu prea are noimă acum, dar...

Luna iese de după un mănunchi de nori, și lumina ei argintie învăluie copacii care ne înconjoară. Bunica vine spre mine poalele rochiei ei albe și fine atingând ușor iarba adumbrită. Oprindu-se în fața mea, întinde o mână și urmărește conturul rotunjit al obrazului meu.

— Tamsin, murmură ea. Te-am urmărit cu privirea.

Vocea îi este profundă și limpede, exact aceeași pe care mi-o amintesc, și numai simplul fapt că o aud descuie ceva în mine. Vreau să cad în genunchi, să-mi îngrop fața în rochia ei și să plâng. Dar mai întâi trebuie să o întreb ceva.

— De ce... de ce m-ai lăsat să trăiesc atâția ani crezând că nu am nimic? Absolut nimic. De ce...

Bunica ridică mâna, iar eu tac. Când vorbește, vocea îi este mai blândă decât i-a fost vreodată.

— Crede-mă, ce am făcut... Se oprește, clătinând din cap:

Ceea ce *voi face* nu va fi niciodată făcut cu ușurință. Dacă ai ajuns aici, asta îmi confirmă ce am bănuț dintotdeauna.

— Ce anume?

— Că familia Knight se ridică iarăși.

Faptul că ea îmi confirmă temerile părinților mei crește în spirală înlăuntrul meu și mă cutremur, lăsându-mi ochii să cutreiere grădina, așteptându-mă într-un fel ca Alistair să apară din întuneric.

— Am crezut că deja i-am înfrânt. Când tu... sau oricine altcineva... a format Domaniul. N-a fost destul?

Dându-și capul pe spate, bunica studiază o clipă cerul, de parcă ar citi în stele, după care recită:

— Unul stătea pentru Nord, iar unul stătea pentru Sud; unul stătea pentru Est, iar unul stătea pentru Vest. Și unul stătea pentru Centru. Nordul a convocat Aerul, iar Sudul a cărat apa; Estul a chemat Focul, iar Vestul a purtat Vântul. Iar Centrul a oferit sânge. Și toate erau legate laolaltă.

— Stai o clipă, intervin eu.

Și mama murmură această incantație, dar nu menționează nimic despre vreun Centru. Și, cu certitudine, nu pomenea nimic despre sânge. Aer, apă, foc, pământ, da, dar nu și sânge.

Înghit dezgustată. Poate că asta voia să spună cu sacrificiul. Bunica pare să se facă mai mică, de parcă ar fi deodată obosită și, preț de o clipă, seamănă cu bunica pe care o știu, nu cu fata din fața mea.

— Ea nu știe, șoptește în cele din urmă. Foarte puțini dintre noi știu ce a făcut familia noastră. Am luat o viață. O soluție îngrozitoare pentru a rezolva o problemă îngrozitoare. Se oprește, apoi adaugă: Dar n-a rezolvat-o. De fapt, cred că asta a fost parte din dezlegarea ei.

Am o senzație de scufundare, de schimbare, în timp ce vocea lui Alistair revine mârâind în mintea mea: *Nu face*

greșeli vorbind despre omoruri. Privesc lung în pământ, stârnind pietrișul cu talpa unuia dintre pantofii mei strălucitori.

— Vezi tu, eu am declanșat toate astea. Pretinzând că sunt Rowena. El a crezut că sunt Rowena, iar eu l-am lăsat să creadă asta. A fost... un fel de accident.

— Tamsin, nimic nu e accidental. Chiar dacă în acel moment pare să fie.

Oftează și face un pas mai aproape.

— Mă lași să-ți arăt ce am văzut? Mă lași?

Încuviințez, înghițind puternic, în timp ce ea ridică mâinile și le apasă pe tâmpelile mele.

— Închide ochii, îmi cere, iar eu mă conformez.

Pe neașteptate, mă aflu pe o vastă câmpie verde și îmi trebuie doar o secundă să-mi dau seama că este câmpia din spatele casei noastre. Mâna mea dreaptă e unită cu a Rowenei, cea stângă cu a lui Gabriel. Gwyneth și Jerom și Silda stau în fața mea și ne legănam cu toții într-un cerc larg. Capătul câmpiei se tot estompează și licărește în lumina care pare să danseze cu noi, strălucind caldă și aurie pe fețele noastre.

Prinde-mă! – strigă sora mea, vocea ei răsunând pură și dulce în aerul moale, iar apoi alergăm și iar alergăm cu toții prin iarba înaltă. Margarete sălbatice și flori purpurii de ochiul-boului îmi mângâie degetele răsfirate atunci când întind mâinile către sora mea care zboară mereu cu un pas înaintea mea. Ajungem la liziera pădurii și, deodată, Rowena a dispărut, iar lumina pălește, pălește, pălește până ce se face întuneric. *Rowena!* – o strig eu, zăbovind la marginea pădurii. Trunchiuri de copaci masive, răsucite, se avântă spre cerul incolor, iar eu încremenesc în timp ce dau să pășesc, incapabilă să mă mai mișc. Ceilalți au dispărut. Sunt singură.

Rowena! – o strig iar, și sunt răsplătită cu o licărire a părului ei auriu în timp ce trece printre copacii din fața mea, umbrele înghițindu-i silueta suplă. Brusc, merg din nou, apoi alerg, dar inima îmi bate: *prea târziu, prea târziu, prea târziu*, un insistent ritm de *staccato* care începe să zdrăngăne din ce în ce mai tare în mintea mea. Aflată înaintea mea, Rowena se oprește în miez de noapte, mâinile căzându-i pe lângă corp. Chiar lângă ea, o siluetă înaltă, întunecată, stă așteptând liniștită.

Rowena! – țip eu și, cu o agonizantă lentoare, ca într-un vis, ea se întoarce. Din păr îi picură încet culoarea, iar apoi prind să-i cadă şuvițe, panglici de cenușă, care plutesc duse de briză și dispar. Chipul i se face din ce în ce mai palid, subțiindu-se până ajunge de grosimea unei lame de cuțit, în timp ce ochii, fixați asupra mea, i se întunecă. Întinde o mână subțire ca un pai, vârfurile degetelor ei încețoșându-se până la nimicnicie. *Tamsin!* Gura ei rostește numele meu înainte ca trăsăturile să i se micșoreze până ce își pierde definitiv formele. Trupul îi pălește aidoma unui fuior de fum, iar ea dispare.

Apoi stau în curtea din spatele casei, zgâindu-mă la casa familiei – sau la ceea ce a mai rămas din ea. O tăcere dezolantă pare să cuprindă grinzile din lemn uzat, iar un vânt rece șuieră prin golurile ferestrelor. La picioarele mele sunt împrăștiate peste pământul negru tulpini de liliac care se veștejesc și se înnegresc. Altarul zace frânt în două bucăți zdrențuite, de parcă ar fi fost lovit de trăsnet. Toată lumea a dispărut.

Apăsarea rece a mâinilor bunicii dispare dintr-odată, iar eu deschid gura, gâfâind de parcă tocmai aș fi ieșit la suprafața unui lac întunecat. Sunetul respirației mele sacadate umple grădina.

— Ce trebuie să fac?

— Nu știu, răspunde bunica, și, pentru prima dată în viața mea, și poate și în a ei, ea pare speriată.

O privesc lung preț de o secundă.

— *Poftim?* Cuvântul mi-a țâșnit din gură înainte de a mă putea controla. Cum adică nu știi? Tu ar trebui să știi tot.

— Chiar și dacă aș putea citi viitorul, complet și precis – lucru pe care nimeni din familia noastră n-a fost niciodată capabil să-l facă –, nu ți-aș putea spune ce să faci. Se schimbă atât de ușor, atât de iute, depinzând de tot ce facem acum. În fiecare secundă pe care o stai aici, se schimbă ceva în viitor. Ceva mic, neimportant, poate... Sau poate nu chiar atât de neimportant. Tu ar trebui să știi deja asta.

Bunica se întoarce, pornește prin grădină, mergând printre siluetele-statui ale lui Gabriel, unchiului Roberto și mătușii Beatrice. Se oprește lângă mătușa mea și atinge ceasul de buzunar care îi atârnă printre degetele ușor îndoite.

— Tot ce știu este că ai de făcut o alegere teribilă în fața ta. Asta pot să văd.

În depărtare, orchestra începe un alt vals, muzica înălțându-se lent și dulce.

O alegere teribilă?

— El o are și pe Agatha, spun în cele din urmă.

Bunica se încruntă.

— Cine e Agatha? E cineva din familia noastră?

— Nu, răspund eu.

Din fericire.

— Este o prietenă de la școală, adaug. Colega mea de cameră. Este...

— Lipsită de Talent?

— Mda, dar...

Dar ea vorbește peste mine:

— Când te întorci, vei regăsi Domaniul.

— Dar cum... Vreau să spun, mătușa Beatrice este... era...

Îi arunc o privire sălbatică, de parcă ea are de gând să confirme aceste informații. Dar ochii îi rămân nemișcați, fără să clipească, gura ei trădând în continuare mirarea.

— Presupunând că încă sunt în viață, spune bunica pe un ton lent, eu sunt Păstrătorul.

— Tu? icnesc eu.

Ea dă o dată din cap.

— Din acest moment, am devenit Păstrătorul.

— În cazul ăsta... unde este acum Domaniul?

— La Grand Central Station.

Închid ochii și invoc îmbulzeala și zarva din gară, un aglomerat centru de interes. De atâtea ori am trecut grăbită pe acolo, întotdeauna în întârziere pentru a prinde un tren spre nord, cu ceasul măsurând ultimele câteva secunde pe care le mai aveam! *Târziu*. Deschid ochii larg.

— *Ceasul?*

— Cum de ți-ai dat seama? mă întreabă bunica.

— Întotdeauna e ceva care are de-a face cu timpul, nu-i așa? îmi amintesc eu. În 1899, era un ceas de perete, iar aici, în 1939, este – adică, *era* – un ceas de buzunar. Deci, trebuie să fie un ceas din vremea mea. Dar acum există un alt lucru care nu-mi dă pace: Cum adică *presupunând că vei mai fi în viață?* vreau eu să știu.

La această întrebare, zâmbește.

— Tamsin. Oricât de greu poate fi pentru mine să-mi închipui așa ceva acum, voi îmbătrâni.

Curioasă, aruncă o privire spre mâinile ei, de parcă ar încerca să-și imagineze bulbucările venelor proeminente și petele de bătrânețe care vor răsări pe pielea ei acum netedă, perfect întinsă.

— Când? o întreb nefericită. Când vei...

Ea izbucnește în râs, fața luminându-i-se pe loc, iar eu sunt brusc izbită de cât de frumoasă este bunica mea în

realitate.

— Îmi ceri să-ți prezic data exactă a propriei mele morți?

— Nu... îmi pare rău, șoptesc, dar ea continuă să-mi zâmbească.

Degetele ei ajung într-o clipă să-mi mângâie din nou obrajii.

— Trebuie să-ți salvezi sora. Dacă n-o faci, dacă o ia înapoi cu el, înapoi acolo unde a început totul, atunci el va fi de neoprit. Atunci, totul se sfârșește, dacă o ia pe ea.

— Așadar, încep eu, iar nodul din gât pare mai degrabă un bolovan. Încerc iar. Deci ceea ce ai spus despre mine, cum că aș fi una dintre cele mai puternice printre vrăjitori și vrăjitoare... asta e în totalitate adevărat? Și totuși, pe lângă Rowena, eu nu sunt... nu voi fi niciodată ca ea... nu voi fi nicicând...

Îmi curm șirul vorbelor, dându-mi seama că măcar o dată mi-aș dori ca bunica să-mi poată citi gândurile. Ne contemplăm una pe cealaltă în inserarea blândă care se lasă, și undeva deasupra noastră ciripește melodios o pasăre. Clipesc, apoi mai clipesc o dată, încercând să-mi împiedic ochii să mi se umple de lacrimi.

— Ai propriul tău rol de jucat. Tu ești un far călăuzitor pentru noi toți, spune într-un târziu bunica, vocea ei fiind neașteptat de blândă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Apropo, ai spus chestia asta cu farul, când m-am născut. Poate că n-ar fi trebuit s-o faci, deoarece cumva a pus o mare presiune asupra mea.

În sinea mea, mă minunez de faptul că pot vorbi în felul ăsta cu bunica, într-un fel în care n-am făcut-o niciodată în viața reală. Poate e din pricina a tot ce s-a întâmplat. Poate e fiindcă pe moment ea nu prea seamănă cu bunica. O ușă se trânteste undeva în apropierea casei și bunica face un pas

înapoi.

— Și în lumea ta timpul trece. Trebuie să pleci, acum.

Aprob, dând din cap, apoi mă întorc brusc spre cele trei siluete nemișcate din spatele nostru.

— Dar cum rămâne cu mătușa Beatrice? Ce i-am făcut? Gabriel... va fi... bine? Cum să...

— Știi tu cum, îmi spune calm bunica și, auzind-o, încep să-mi pierd eu puțin stăpânirea de sine.

— De fapt, *nu știu* ce să fac. Vreau să spun, e drăguț din partea ta că ai deodată atât de multă încredere în mine, în special după toți anii ăștia... ăăă... înaintea acestor ani care stau să vină. Clatin din cap iritată, apoi continui: Dar nu știu ce i-am făcut mătușii Beatrice. Vreau să spun, am ciocănit ușor pe fruntea ei, uite-așa, vezi?

Fac doi pași spre mătușa Beatrice și îi ating din nou fruntea.

— Oh! face mătușa Beatrice, clipind spre mine și dându-se înapoi bătoasă, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Tu!

Ridică o mână – ori pentru a mă lovi, ori pentru a se apăra de mine, nu sunt sigură care dintre cele două –, iar bunica îi spune:

— Beatrice, nu! Ea nu e una dintre ei.

Mătușa Beatrice se holbează la sora ei, apoi din nou la mine.

— Dar a încercat să...

— Știu, e de acord bunica.

Își încrucișează mâinile și timp de o secundă închide un ochi.

— Isprăvește, Althea! Gura lui Beatrice se strânge de supărare, iar apoi ea izbucnește: Vreau să știu ce e...

Mă uit la furioasa mea mătușă și apoi la bunica mea senină, după care alerg la Gabriel. Îl ating ușor pe cap și aștept să clipească.

— Am să-ți spun o mulțime de lucruri, îi șoptesc. Dar chipul îi rămâne imobil. Nu funcționează! țip eu. De ce?

— Se pare că nu poți desface ceea ce a făcut deja altcineva, spune bunica într-un târziu, căzând parcă pe gânduri. Ceea ce înseamnă că numai Beatrice îl poate elibera.

— Ei bine, nu-l voi elibera, spune mătușa Beatrice, răzbunarea răzbătându-i din voce. Nu până ce nu-mi spune cineva exact ce se întâmplă. Chiar acum. Își încrucișează brațele piept și ne aruncă priviri urâte amândurora: Sau o să rămână așa pe vecie!

— De fapt, intervine cu o voce seacă bunica, dispare după o săptămână sau două. După cum am avut norocul să descopăr.

— Nu se poate să mai fii supărată pentru asta! insistă mătușa Beatrice.

— Ea nu are prea mult timp, adaugă bunica.

— Ei bine, eu am! spune mătușa Beatrice.

Leagănă ceasul de buzunar pe deget asemenea unui pendul. Îi arunc mătușii o căutătură urâtă.

— Cândva, îmi plăcea de tine, mormăi eu.

— Ce-a fost asta?

— Nimic! Apoi, strâng din dinți, înaintând spre mătușa mea. Mătușă Beatrice, dacă nu-l eliberezi, jur că-ți vei petrece următoarea săptămână ca statuie în grădina ta stupidă!

Mătușa mea se îndreaptă de spate, ceea ce ar fi impresionant dacă nu ar fi considerabil mai scundă decât mine.

— Bine! pufăie ea călcând apăsător, ducându-se spre Gabriel și ciocănindu-l în cap.

Cu un fior lung, Gabriel revine la viață, privind în jur cu sălbăticie, înainte de a mă zări pe mine. Alerg pe iarbă, împiedicându-mă în tocurile înalte, și mă izbesc de el.

— Pfff! face el în părul meu. Avertizează-mă când ai de gând să mai faci așa, bine?

Dar mă cuprinde cu brațele, iar eu respir cu nasul lipit de pielea lui caldă.

— Mă bucur că ești bine, îi șoptesc.

— Și eu. Ăăă... ce s-a întâmplat?

— Îți explic mai târziu, îi șoptesc drept răspuns. Și de ce ai atins din nou obiectul ăla stupid? N-ai învățat nimic din secolul precedent?

— Păi, tu nu prea făceai nimic, Tam. Stăteam acolo ca doi idioți, iar tipul ăla era pe punctul de a...

— O, sst! îi spun, punându-mi degetele pe gura lui.

El tace, dar am impresia că-mi zâmbește.

— Putem să ne certăm mai târziu în legătură cu asta. Acum trebuie să plecăm de-aici.

Mă desprind fără chef din îmbrățișarea lui și mă dau înapoi. Peste capul meu, Gabriel se uită lung la mătușa Beatrice, care recită ceea ce pare a fi un monolog, șopocăind la urechea buniciei mele. Îl scutesc de o privire pe sârmanul unchi Roberto, care e în continuare nemișcat, cu o mână deasupra inimii, de parcă ar vrea să împiedice să-i fie luat ceasul de buzunar.

— Așteaptă o secundă, îi spun lui Gabriel, apoi mă duc spre cele două femei. Mulțumesc, îi spun încet buniciei mele, iar ea îmi zâmbește.

Mătușa Beatrice cască gura la mine, dar eu o ignor și mă întorc. Mă îmboldește un ultim gând, așa că revin.

— Așadar, de ce m-ai numit Tamsin? o întreb. Mereu ai promis că îmi vei spune mai târziu. Deși, din punct de vedere tehnic, este mai devreme.

Zâmbetul buniciei licărește, apoi devine mai larg.

— Așa mi-ai spus în seara asta că te cheamă. Așa că pur simplu am presupus că ăsta voiai să fie numele tău.

DOUĂZECI ȘI TREI

PRIN PERDELE SE CERNE o lumină palidă, filtrându-se pe covorul auriu. Rochia mea roz este încurcată în brațele jachetei de la costumul lui Gabriel și, preț de o secundă, îmi imaginez hainele noastre ridicându-se și valsând împreună așa cum am făcut-o noi aseară.

Aseară, adică în urmă cu șaptezeci și ceva de ani.

Ne-am împleticit înapoi în prezent cu puțin înainte de miezul nopții, am găsit o cameră de oaspeți unde așternuturile păreau relativ curate, și ne-am prăbușit pe pat. După ce l-am pus la curent cu ce s-a întâmplat în timp ce era încremenit, o vreme ne-am uitat amândoi lung la tavan.

În cele din urmă, Gabriel a tras păturile albe peste genunchii noștri, eliberând un nor de praf în timpul asta. După ce am terminat de strănutat și de tușit, m-am întors, m-am cuibărit în brațele lui și am adormit. Mai bine zis, el a adormit. Eu am rămas trează cea mai mare parte a nopții, privind fix în întunericul perforat din când în când de luminile mașinilor în trecere.

— Tamsin, îmi spune Gabriel în timp ce stăm la masa mătușii Rennie, mâncând pizza cumpărată de el.

Sau cel puțin el mănâncă. Eu sunt prea ocupată să-mi fac pizza fâșii și fâșiile dumicați.

— Nu o să faci nimic prostesc, nu-i așa? mă întrebă.

— Vrei să spui, intenționat?

Cu vârfurile degetelor încep să adun dumicații într-o movilă în centrul farfuriei. Dar el nici măcar nu zâmbește, ci numai se întinde peste masă, ridicându-mi bărbia cu degetele, până ce privirile ni se întâlnesc.

— Nu știu, șoptesc.

Toată noaptea l-am privit dormind, stând cu mâinile împreunate pentru a nu fi tentată să-i mângâi fața și eventual să-l trezesc.

— Am să încerc să nu fac, îi spun, străduindu-mă să am un ton vesel.

Mobilul îmi sună, cuvântul IAD pâlpâind pe ecran cu litere negre, clare. Înghit, încercând să-mi domolesc accesul neașteptat de durere din gât. Dimineață, atunci când l-am rugat pe Gabriel să-mi localizeze părinții, el a închis ochii preț de vreo secundă și apoi mi-a spus:

— Sunt acasă.

Am fost cuprinsă de un sentiment de ușurare. Dar acum nu am energia necesară s-o mint pe mama în legătură cu motivul pentru care m-am întors în oraș. Când în cele din urmă telefonul amuțește, Gabriel îmi spune:

— Indiferent de ceea ce gândești, tu...

Telefonul spulberă restul cuvintelor pe care avea de gând să mi le spună. Tresar, lovind farfuria cu cotul. Mă uit urât la telefonul galben care târâie imperios pe peretele bucătăriei. Se pare că mama nu se dezice. Cu picioare țepene, intru în bucătărie.

— Alo?

— Tamsin.

Limpede ca un cristal, vocea lui mi se infiltrează în cap.

— Domnule Knight, spun eu.

Urmează un chicotit grav.

— Presupun că ai ceva pentru mine?

— Poate, răspund echivoc, în timp ce Gabriel își împinge scaunul în spate cu un hârșăit prea sonor, care, după părerea mea, nu este necesar.

O pauză de efect, după care Alistair spune:

— Tamsin, nu te juca. Rezultatele nu-ți vor fi pe plac.

Înghit.

— Ce face sora mea?

El îmi ignoră întrebarea.

— Când?

— Diseară, spun rar, cu ochii fixați pe tapetul ridicol de vesel al bucătăriei.

Cireșe roșii și căpșuni roz dansează în rânduri haotice. Unsprezece patruzeci și cinci.

— Unde?

— Hai să ne întâlnim la Grand Central Station. La ghișeul de informații.

Întind mâna pentru a atinge o cireașă. Dispare, scăpându-mi printre degete. În dialogul nostru intervine un moment de tăcere și atunci îl aud pe Alistair inspirând.

— Foarte bine, spune el, vocea debordându-i de satisfacție.

— Dă-mi-o pe sora mea, spun încet.

— Chiar crezi că ți-ar face bine? mă întreabă aproape blând, apoi tonul de apel îmi bâzâie în urechi.

Trântesc receptorul de pământ, iar apoi îl mai trântesc de câteva ori. Încep să-l bat de cireșe și căpșuni, vag conștientă că Gabriel încearcă să mi-l smulgă din mână. Într-un târziu, mă strânge de încheietura mâinii până ce dau drumul receptorului, lăsându-l să se spargă de podeaua acoperită cu gresie.

— Sunt bine, spun în umărul lui Gabriel, cuvintele fiind înăbușite de cămașa lui.

Îmi cuprinde ceafa cu palmele.

— Mda, spune el, părând cât se poate de neconvins.

Noaptea, la douăsprezece fără un sfert, Grand Central Station este un loc foarte diferit de cel din timpul zilei. Doar câțiva oameni traversează grăbiți marea sală de marmură, îndreptându-se spre peroane sau urmând semnele care marchează accesul spre metrou. Casele de bilete sunt închise cu excepția uneia, unde o femeie care pare adormită ne aruncă o privire lungă înainte să se întoarcă la revista ei. Privesc în sus și zăbovesc o clipă pe frumoasele constelații de aur care atârnă din tavanul albastru, boltit.

Apoi privesc în jos la ceasul din bronz cu patru cadrane care prezidează Sala Principală, fețele lui impunătoare fiind aidoma unor ochi care nu clipesc și care privesc întruna în toate direcțiile. După cum era de așteptat, ghișeul de informații este închis în timpul nopții. Dar, cu toate acestea, o fată așteaptă acolo, îmbrăcată cu o rochie ruptă și uzată, părul căzându-i pe umeri asemenea unei șoapte. Pe măsură ce mă apropii de ea, nu mă pot abține să nu mă cutremur.

— Ro! o strig ușor, întinzând mâinile spre ea.

Are cearcăne gălbui-vineții, iar buzele îi sunt uscate și crăpate, chiar dacă ea încearcă să zâmbească.

— Tamsin, oftează ea, iar atunci Alistair iese de după cealaltă parte a ghișeului.

Spre deosebire de sora mea, pielea lui strălucește de sănătate, pelerina neagră de ploaie stându-i întinsă la umeri. Într-o mână ține o valioară.

Trece cu privirea sa rece peste Gabriel, ca apoi să se oprească asupra mea.

— Ei? întreabă el, iar sora mea se întoarce, întinzând spre el o mână tremurândă.

El i-o dă la o parte, de parcă n-ar fi nimic altceva decât o insectă pe care a dibuit-o pe mânecă.

— De unde știi că-i vei da drumul?

El zâmbește.

— Odată ce am Domaniul, nu mai am nevoie de ea.

Mă uit lung la sora mea, dorindu-mi să înțeleagă ce se întâmplă, însă ea pur și simplu fredonează ceva, jucându-se cu un fir ieșit din mânecă. Atunci observ că e desculță, picioarele fiindu-i murdare de noroi. Îmi reprim o undă de furie.

— Sau pe Agatha?

Un zâmbet îi apare pe chip.

— Micuța ta prietenă delicioasă?

Iau în calcul să vomit chiar aici și chiar acum, dar Gabriel mă strânge de mână.

— Ușurel..., murmură el.

— Ea mi-a fost de folos, spune Alistair, pocnind din degete. Dar va trăi. Apoi mă privește și mai concentrat. Dacă-mi dai ce vreau. Acum!

— Bine, îi spun, inspirând pentru a-mi stăpâni vocea. Dar ar trebui să știi un lucru. Tu și cu mine nu semănăm. Cu Talent sau fără Talent. Tu nu faci asta pentru familia ta, indiferent de ce crezi. O faci pentru tine. Și asta e diferența dintre noi doi.

Preț de o secundă, Alistair se uită lung la mine, cu chipul lipsit de orice expresie, imposibil de citit.

— Cât de înduioșător! spune el în cele din urmă. Acum, nu vrei să trecem la treabă?

Dau afirmativ din cap. Nu am destulă energie să mă târguiesc.

— În spatele tău, îi spun.

Alistair se întoarce ușurel și studiază ceasul de deasupra capetelor noastre.

— Desigur, spune el calm. Am trecut de-atâtea ori pe-aici! Iar el s-a aflat tot timpul în acest loc. Apoi se rotește elegant și, cu o voce îngreșător de veselă, întreabă: Ești gata, draga

mea?

Rowena își ridică privirea de la firul ieșit din mânecă și îi oferă un zâmbet pustiu.

— Deschide-l! îmi spune, în timp ce o prinde de braț pe sora mea, încheieturile degetelor bombându-i-se ca niște noduri albe, dure.

Sora mea se uită în sus la el, apoi scoate un râset ascuțit.

— Jucăm un joc? îl întreabă ea.

Eu înghit cu greu, întorcându-mă cu spatele la ceas.

— Ajută-mă, îi șoptesc lui Gabriel.

— Ești sigură că asta este...

— Da, îi spun, deși dinții îmi clănțane.

El face palmele căuș și, înainte să se răzgândească, mă urc pe scara improvizată și mă salt pe tejghea. Ceasul e exact la nivelul mâinii mele.

— Dă-te înapoi, îi spun lui Gabriel, neavând habar ce urmează să se întâmple. Doar nu vrei să încremenești iar!

— Hei! se aude un strigăt speriat din partea unui vânzător de bilete. Coboară de-acolo!

— Grăbește-te! se stropșește Alistair.

Nu e timp să-mi regândesc strategia. Mă întind și ating ceasul cu buricele degetelor. Un fulger de lumină izbucnește din centrul bombat al acestuia. Fixându-mi cu fermitate în minte imaginea bunicii, din 1939, tânără și sănătoasă, las ca puterea ei să mă învăluie.

În dosul pleoapelor mi se derulează imagini, aproape prea rapid pentru a le putea urmări. Patru oameni stând într-un pătrat, cu brațele ridicate. O masă tulburătoare de întuneric plutește deasupra capetelor lor, apoi o mână de foc se înfinge într-o a cincia persoană legată în lanțuri. Apoi imaginile se derulează cu o viteză amețitoare și se înceteșează în alb, albul paginilor din cartea familiei mele, pagini care sunt mai albe decât un câmp proaspăt nins. *Tamsin*, îmi răsună în

minte vocea bunicii. *Nu-l lăsa s-o ia! Dacă o ia pe sora ta, el va fi de neoprit!*

Totuși, cum? mă plâng în tăcere. Timpul. Numai timpul și o mare distanță pot rupe această vrajă. Deschid ochii. O privire rapidă în spate și mă asigur că Gabriel e încă în viață. Privirile ni se întâlnesc, iar el mimează: *Ești bine?* Dau din cap că da, apoi mă întorc spre sora mea.

— Ro? spun eu, iar ea ridică încet capul, cu acea privire fără țintă, care-mi dă fiori.

— Bravo, spune Alistair, iar vocea lui e cristal pur. Ține gura întredeschisă de parcă ar găfâi. Acum, Rowena! Acum!

Și văd cu oroare cum sora mea își întoarce fața și profilul ei e încă perfect, și privește lung ceasul, care sclipește cu o lumina extrem de rece. Cu un scris ce curge, de jur-împrejurul cadranului ceasului apar litere. Litere înalte, aurii, care se mișcă șerpuit și dispar ori de câte ori mă holbez la ele, făcându-le imposibil de citit.

Dar Rowena nu întâmpină o asemenea dificultate.

Vocea ei răsună de parcă ar sta la altarul familiei, cântând mulțumiri stelelor și elementelor.

— Foc în Est și Apă pentru Sud; Aer pentru Nord și Pământ în Vest. Pe toate acestea, Sângele le va lega. Și totuși, numai Timpul poate păstra ceea ce Sângele a unit.

Preț de o secundă de vis, nu se întâmplă nimic. Și apoi, cu un soi de sunet huruitor, acele ceasului încep să se rotească *invers*, din ce în ce mai repede, până ce ajung să se miște cu o viteză amețitoare.

Fulgere despică tavanul albastru boltit, trimițând săgeți în jos, iar acestea se izbesc de ceas. Trosnet. Un alt fulger izbucnește în flăcări peste constelațiile de aur și apoi încep să cadă bucăți de tencuială și de piatră. O secundă mai târziu începe să plouă, hainele lipindu-mi-se instantaneu de piele. În fața ochilor mei, ceasul începe să crească până atinge

dimensiuni monstruoase, înconjurat de un foc alb care pare de nestins, în pofida ploii.

— Tamsin! sâsâie Gabriel la urechea mea, apoi o ia la goană înainte.

Podeaua de sub picioarele mele are tangaj și face valuri, iar în plăcile de marmură încep să apară fisuri uriașe, lăsând la vedere un burdihan de piatră care se mișcă. Foc, Apă, Pământ, recit în sinea mea. Aer? La țanc, vântul începe să bată, rafale după rafale, urlând prin Sala Principală de parcă ar fi o mie de voci topite laolaltă într-un cântec nepământean. Întunericul se infiltrează prin hol, întuneric îndulcit numai de fulgerele ocazionale și de ceasul care continuă să lumineze cu acel foc rece, alb. Căzând în genunchi, închid ochii și îmi doresc cu toată tăria ca asta să se termine.

Nu se întâmplă nimic. Asta nu e ceva ce aș putea opri pur și simplu. Talentul ăsta nu îl are nimeni, îmi dau eu brusc seama. În schimb, asta este puterea celor patru elemente, sursa tuturor Talentelor noastre, ceva dincolo de controlul oricărei persoane. Deschid ochii și mă uit lung la ceas.

Se deschide.

Un cadran a devenit acum o ușă care se deschide. În tot acest timp, acele continuă să se învârtă, să se învârtă, deșirând momentele și anii.

La trei metri de ușă, trei siluete par blocate într-un dans ciudat, brațele și picioarele fiind distorsionate de lumina orbitoare a ceasului. Alistair o trage pe sora mea spre ușă, în timp ce Gabriel a prins-o de brațul celălalt. Rowena se răsucește între ei precum o păpușă de cârpe. Gura lui Alistair se mișcă, pare că-i spune ceva surorii mele, chiar când strânsoarea lui Gabriel slăbește ușor.

— Nu! țip eu, încercând să mă ridic în picioare în timp ce podeaua huruie iarăși.

Sărind peste crăpăturile din marmură, întind brațele spre

sora mea. O altă porțiune de tavan se prăvălește, spărgându-se la trei centimetri în stânga mea, valul de dărâmături rănindu-mă la picior.

— Dă-mi drumul, plânge Rowena, iar eu cred că vorbește cu Gabriel, dar din fericire vocea ei se pierde în urletul vântului.

Alistair o trage iar spre ușa ceasului și spre întunericul desăvârșit care așteaptă dincolo.

— Rowena! strig iar.

Ochii lui Alistair – așchii de gheață – se întâlnesc cu ai mei, apoi el o smucește cu putere de braț pe sora mea, atât de tare încât cred că îi va smulge brațul din umăr. Ridic mâna, vizualizând cometa de foc care îl va lovi în față. Sângele începe să-mi clocotească în vene. Dar atunci, cuvintele mamei îmi revin șerpuitoare în minte: *Orice îi faci celui care a aruncat vraja se reflectă înapoi asupra celui vrăjit. Întreit.* Podeaua mă aruncă în față. Mă rostogolesc într-o parte, ridic palma și țintesc cât de grijuliu pot. *Nu vreau să fac asta, nu vreau, nu vreau.*

— Îmi pare rău, Ro, șoptesc.

O undă de foc se împrăștie înspre brațul Rowenei, cel de care o ține Alistair strângând-o cu putere. Sora mea deschide ochii mari de durere. Țipând, se răsucește îndărăt, îndepărtându-se de Alistair, iar el îi dă drumul din strânsoare. Gabriel îi dă puțin drumul la mână, cât să o poată apuca de talie și să o tragă înapoi. În timp ce se rostogolesc spre podea, pe tavan tremură din nou fulgere. O bucată mare de piatră albastră se rotește în aer și îl lovește pe Gabriel drept în cap. El încearcă să se ridice, dar chiar și de-aici pot să-i văd rana întunecată, sângerândă. Alistair îmi aruncă o privire fulgerătoare, având gura strânsă de furie, în timp ce ploaia curge pârâiașe pe fața lui.

— Rowena! strigă el spre sora mea, iar ea își ridică

privirea, lacrimile brăzdându-i obrazii, ținându-și brațul ars în poală. Rowena, pe ușă! Acum!

Ca o marionetă, sora mea se ridică în picioare, călcând peste trupul lui Gabriel. El se rostogolește pe o parte și încearcă să o prindă de mână, dar ea se eschivează.

Ochii îi sunt lipsiți de orice expresie și de viață, fața ei fiind albă ca varul. Înghit, amintindu-mi viziunile bunicii despre trupul Rowenei, a cărui imagine se șterge până dispare.

Fac un pas în față, cu degetele întinse, intenționând să o încremenesc pe sora mea. Dacă e încremenită, atunci ea va fi o povară și, cu puțin noroc, Alistair nu va putea să o care pe ușă. Dar brațul îmi este prins la jumătatea distanței, de către Alistair. Îmi răsuțește brațul la spate, în timp ce sora mea trece în fugă pe lângă mine.

— N-ai s-o iei atât de ușor, se stropșește el la urechea mea, vorbele lui acoperind zgomotul vântului și ploii.

Mă zbat disperată, privind-o pe sora mea, care ajunge la ușă. Cu mâinile întinse în față, ea face un pas, apoi încă unul.

— Nici tu, îi șoptesc.

Apoi ridic mâna liberă, cu palma în sus, și trimit un șuvoi de flăcări care aterizează la picioarele ei. Ea țipă și cade pe spate în timp ce focul aleargă în jurul ceasului. Lumina lui de un portocaliu strălucitor pâlpâie scurt, înainte de a fi supusă de focul alb și rece care blochează ușa.

Podaua se mișcă iar, și noi fisuri încep să se întindă peste marmură asemenea unei pânze de păianjen. Sora mea alunecă, dând din mâini, apoi cade printr-o crăpătură cât se poate de largă.

Exact în același moment, acele ceasornicului încetează să se mai învârtă invers. Ușa ceasului începe să se închidă încet. *O alegere teribilă*, mi se învâlburează în minte vocea bunicii mele, asemenea unei brize răătăcitoare. *Ai de făcut o*

alegere teribilă.

Cu un mârâit, Alistair mă aruncă la podea. Repezindu-se înainte, se oprește la marginea prăpastiei, se apleacă și întinde o mână. Mă rostogolesc în genunchi exact atunci când sora mea ridică mâna dreaptă, încercând să se prindă de degetele lui Alistair. Arunc încă o pală de foc spre ei. Ea își trage mâna înapoi la timp. Capul surorii mele dispare, de parcă trupul ei ar fi alunecat și mai jos.

— Rowena! strig eu, ridicându-mă.

Crăpăturile din podea se lărgesc sub tălpile mele, și sar la timp. Merg împleticindu-mă, neluându-mi privirea de la mâna stângă a Rowenei, dorindu-mi ca ea să mai reziste puțin. Ușa ceasului care se închide aruncă o umbră pe fața lui Alistair. Răsucindu-se, el privește înapoi peste umăr. Ușa este acum deschisă mai puțin de jumătate. Apoi, Alistair se uită iar la sora mea.

Se pare că nu sunt singura care se află în fața unei alegeri teribile.

Răcnind, Alistair se ridică în picioare și, fără să se uite înapoi, se aruncă prin deschizătura ușii. Înaintând, eu mă ghemuiesc pe marginea abisului. Degetele surorii mele strâng marginea podelei, gura ei fiind o linie albă de durere și groază. Picioarele ei sunt proptite de-o parte și de alta a crăpăturii, dar abisul se lărgeste. Picioarul ei drept caută sprijin, dar nu găsește decât aer, iar degetele îi alunecă încă puțin.

Arunc o privire peste umăr. Încă vreo cincizeci de centimetri și ușa se va închide. Iar acum, enormitatea alegerii mele se năpustește zdrobitoare asupra mea.

Poate că aș reuși să opresc toate astea înainte să se întâmple cu adevărat.

Să o salvez pe Rowena sau să-l urmez pe Alistair în vremurile de dinainte de războiul dintre familiile noastre.

Rowena suspină iar, un sunet aspru, frânt, iar eu mă întorc spre ea.

— Rezistă, Ro, îi strig eu, dar nu cred că mă poate auzi.

Își dă ochii peste cap și-mi dau seama că sora mea e gata să leșine. Așezându-mă pe burtă, întind mâinile, o apuc de coate și trag. Dar greutatea ei mă trage în jos și, îngrozită, îmi dau seama că alunec încet, dar inexorabil, pe podeaua lucioasă de marmură.

Apoi Gabriel se ghemuiește lângă mine, sângele curgându-i în continuare pe față. O prinde pe sora mea de brațe și, trăgând o dată, o smucește în sus din abis.

Cu un bubuit, ușa ceasului se închide. Închid și eu ochii în tăcere, urechile răsunându-mi din pricina absenței subite a tuturor zgomotelor. Chiar când cred că asta ar putea continua la nesfârșit, aud și simt un ticăit constant deasupra inimii mele.

Deschizând ochii, privesc la tavanul albastru, boltit, întreg, la constelațiile întregi care strălucesc luminos. Mă răsucesc într-un unghi de nouăzeci de grade, aruncând o privire în jur. Podeaua e netedă și nepătată, iar marmura strălucește. În sfârșit, mă întorc și mă uit la ceas. S-a micșorat până la dimensiunile firești.

Lângă mine, Gabriel geme, ridicându-se în capul oaselor. Sângele i s-a închegat pe față, iar un ochi îi este atât de umflat, că nu-l mai poate deschide, dar mă ia de mână și mi-o strânge într-o încercare de alinare. Înghit, mă întorc spre sora mea și îi mângâi ușor fața. Flutură din pleoape o dată, apoi se uită la mine.

— Tamsin, șoptește ea.

Are brațul ars rău, iar părul îi este în neorânduială, încâlcit de la praf și de la ploaie. Chipul îi este în continuare palid, iar zgârieturi lungi îi marchează o parte a gâtului și a umărului, dar ochii îi sunt deodată limpezi și concentrați. Nu

cred că a fost vreodată mai frumoasă.

— Ro? Ești... ești tu?

Ridică dintr-o sprânceană, elegant și fără vreun efort, o înfățișare pe care obișnuiam să o exersez ore în șir în oglindă atunci când eram mică. Tot nu reușesc s-o fac așa cum poate ea.

— Cine altcineva să fiu? mă întrebă ea.

Apoi încearcă să se ridice, face o grimasă și pare să se răzgândească.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

O urmă familiară de neliniște răzbate din vocea ei și știu că întrebarea *ce s-a întâmplat?* e la trei secunde distanță de a se transforma în *ce ai făcut?*

Bună întrebare!

De parcă ar răspunde, ticăitul de deasupra inimii mele crește și mai mult în intensitate, până ce se sincronizează perfect cu propriile-mi bătăi ale inimii.

Bâjbâind pe sub gulerul cămășii mele, trag de lăntișorul cu medalion și apăs pe încuietoarea micuță. Două lucruri devin evidente, cu o tentă de limpezime ca de cristal. Cesulețul meu funcționează. Iar eu am devenit Păstrătorul.

— Bună, mami! spun când intru pe ușa bucătăriei.

Mama scapă ceainicul, pe care probabil că abia l-a umplut, și țipă. Ceainicul se izbește de podea, capacul sărindu-i. Apa se revarsă și se adună la picioarele noastre.

Îmi doresc să o fi pregătit cumva.

— Rowena, suspină ea. Tamsin! Oh, fetelor, v-ați întors acasă!

Și eu și Rowena suntem împinse una în cealaltă, în încercarea mamei de a ne cuprinde pe amândouă în brațe, timp în care ne tot strigă numele. Pe jumătate orbită de părul mamei, întorc capul și îi văd pe tata, pe Lydia și pe James

dând buzna pe ușă. Tata vine spre mine, Rowena reușește să se elibereze, zbatându-se pentru a se arunca în brațele lui James, iar Lydia se apropie de Gabriel cu un zâmbet care începe să-i mai lumineze cearcănele de sub ochi, pricinuite de oboseală.

— Cum ați făcut-o? continuă mama să strige, iar eu o aud pe Rowena murmurând spre James:

— Da, eu sunt. Chiar eu, *eu!*

Vorbim cu toții în același timp. Lydia îl tamponează pe Gabriel pe cap cu un prosop de bucătărie ud, trecându-și cu tandrețe degetele prin părul lui. Mama continuă să ne îmbrățișeze ba pe mine, ba pe Rowena, iar tata mă ține strâns de umăr, în timp ce își șterge ochii cu manșeta cămășii. Și apoi Silda, Jerom și Gwyneth se adună în cadrul ușii de la bucătărie, făcând ca tumultul să sporească în intensitate. Într-un târziu, reușesc să mă eliberez din îmbrățișarea mamei, suficient timp cât să întreb:

— Bunica este...

Mama scutură ferm din cap, dându-și părul la o parte de pe față.

— Încă... doarme. Îi aruncă o privire Rowenei: Eu nu pot...

— Poftim? întreabă Rowena cu asprime. Ce nu este în ordine cu bunica?

Ea își duce o mână la gât. Dar înainte să înceapă cineva să vorbească, ușa de la bucătărie se deschide pentru a treia oară și mătușa Beatrice merge nesigură spre mijlocul bucătăriei, urmată de bunica.

— Priviți cine s-a trezit, anunță mătușa Beatrice și apoi alunecă pe apa vărsată din ceainic, se clatină, după care își regăsește echilibrul.

În cele din urmă, mama îmi dă drumul și, pășind în față, întreabă:

— Mamă? Ce s-a întâmplat? Cum...

Se uită consternată la mătușa Beatrice, apoi întinde mâna spre bunica, de parcă astfel ar vrea să se asigure că este cu adevărat prezentă.

— Eu am scos-o din starea de încremenire! spune fericită mătușa Beatrice, privind de la un chip șocat la altul.

— Se pare, începe bunica mea, cu vocea ei profundă și dulce, în pofida faptului că a dormit o săptămână, că Beatrice m-a încremenit.

Ea îi aruncă mătușii Beatrice o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate iritată.

— Dar noi am crezut cu toții că nu-ți mai puteai folosi puterile! strigă mama, fixând-o cu privirea pe mătușa Beatrice.

— Niciodată n-am spus asta! Sau am spus-o? cugetă mătușa Beatrice, scărpinându-se în bărbie. Credeam că mi le-am pierdut, murmură ea, privind insistent spre fereastră, cu privirea pierdută. Nu le-am mai... folosit de mult timp.

— De ce ai...? începe Silda, apoi scoate un mic țipăt căci unchiul Morris își face apariția, ridicând un pahar de vin roșu.

Cu mâna liberă o bate ușurel pe spate pe Silda.

— Îmi pare rău, draga mea. Nu întotdeauna văd încotro mă îndrept. Păi, se pare că asta n-o să iasă, mormăie el, privind lung la pata de pe mâneca lui, de un roșu aprins, care se tot întinde.

— De ce ai încremenit-o? o întreabă Rowena.

— Păi, spune indignată Beatrice, întorcând capul cu o mișcare iute, asta chiar că e o întrebare pe care ar fi mai bine să ți-o adresez ție, domnișoară Rowena. Dacă ai mai fi obligat-o să bea din acea poțiune, cu certitudine că ar fi murit. Pe tine nu te puteam împiedica, dar o puteam opri pe ea.

Beatrice face câțiva pași în față, brățările zornăindu-i

vesel.

— O, erai atât de supărată pe mine!

Ea scoate un țipăt vesel, în timp ce Rowena își pune capul pe umărul lui James.

— Dar înainte de a spune ceva sau de a mă obliga să fac ceva, am fugit și m-am ascuns. Toată după-amiaza am stat ascunsă în dulapul meu!

Înainte să reacționeze cineva la auzul cuvintelor ei, mătușa Beatrice își înalță capul, cu părul ei alb și moale.

— Hmm... dacă te-aș fi putut încremeni în timp ce eram pusă pe treabă... oare de ce nu am încercat asta? Se încruntă ușor: Presupun că l-am pierdut din nou, murmură ea, târșându-și picioarele. O, asta e! adaugă ea, veselia revenindu-i pe deplin, la vederea paharului cu vin din mâna unchiului Morris.

Și își împreunează palmele, executând o piruetă. Poalele rochiei i se târăsc prin apa împrăștiată pe podea. O prind cu o mână de braț pentru a o sprijini, iar ea îmi aruncă o privire cercetătoare.

— O! Te cunosc. Îmi amintesc ce poți face! spune ea.

— Scuze pentru asta! murmur eu.

— Ce se întâmplă aici? vrea mama să știe, iar din cealaltă parte a încăperii, Gabriel mă privește și îmi face semn cu ochiul lui teafăr.

Mă întorc în direcția bunicii și fac un pas în față. Ea îmi atinge fața cu degetele ei noduroase. Apoi îmi zâmbește și, pentru o secundă, revăd adolescența care era în 1939.

— Le-am spus tuturor că ești un far călăuzitor, șoptește ea.

EPILOG

O LUNĂ DE UN ALB SPECTRAL călătorește pe cerul senin și mii de stele clipesc și strălucesc deasupra cercului larg în care ne-am așezat. Altarul este încărcat de mere roșii și de ultimele flori albe și purpurii de ochiul-boului. În timp ce fumul rugului se învâртеjește în aerul rece al toamnei, licuricii flutură din aripi prin fața tuturor.

— Vă salut, zice bunica, iar vocea ei răsună distinct. Fericirea ne-a ieșit în cale în seara asta, ca în fiecare seară.

— Fericirea ne-a ieșit în cale, repet și eu în cor cu toată familia.

— Astă-seară e Samhain, cea mai importantă noapte magică a anului, continuă ea. În seara asta îi vom ghida pe cei doi membri ai familiei noastre prin Ritualurile de Inițiere.

Se oprește, își trage răsuflarea, apoi zâmbește.

— Tamsin și Gabriel, astă-seară vă rugăm să aprindeți voi cele patru lumânări.

Rowena, care stă alături de mine, își desprinde degetele dintre ale mele și mă împinge ușurel, căci se pare că picioarele nu mă mai ascultă. Fac un pas pe iarba, apoi încă unul, în timp ce Gabriel se deplasează spre mine din partea opusă a cercului. Ne întâlnim în fața altarului, iar mama vine și ea în față, înmânându-mi lumânarea pe care a aprins-o în rug. Însă îmi tremură atât de tare mâna, încât se pare că nu voi putea atinge prima dintre cele opt lumânări din ceară de

albine care reprezintă cele patru puncte cardinale și cele patru elemente. Dar apoi Gabriel mă prinde de mână și eu îi privesc fața, uitându-mă la noua cicatrice în formă de semilună acoperită pe jumătate de păr.

— Bună, șoptește el.

— Bună și ție.

Și, împreună, atingem cu lumânarea fiecare fitil. Privesc lung la flăcăruile care au răsărit, conștientă de faptul că Gabriel încă mă ține de mână.

— Am reușit, îi spun eu.

— Știu. El se apropie cu un pas. Așadar, asta înseamnă că în cele din urmă ai să ieși în oraș să iei cina cu mine? Sau încă te îngrijorează faptul că o întâlnire ar fi banală?

Îi zâmbesc, în timp ce flacăra lumânării pâlpâie sălbatic între noi.

— Nu.

El ridică din sprânceană, așteptând o secundă.

— Intenționezi să-mi împărtășești și mie la care întrebare mi-ai răspuns?

Deodată, sunt perfect conștientă că familia s-a strâns în cerc în jurul nostru.

— Putem să vorbim mai târziu despre asta? îi șoptesc.

— O, cum să nu, spune el rânjind.

Flutur din gene spre el, după care mă întorc la locul meu, lângă Rowena.

După ceremonie mă opresc un moment la marginea grădinii, urmărindu-i cu privirea pe toți, cum intră și ies, luminați de foc. Unchiul Chester cântă o melodie lentă la vioară, în timp ce mătușa Rennie îl acompaniază cu flautul ei argintiu. Muzica se înalță peste grădină aidoma unei brize. Mama îi zâmbește tatei și, din când în când, îi aruncă o privire Rowenei, care dansează cu James. Sora mea și-a pus mâinile pe umerii lui. Preț de o fracțiune de secundă,

antebrațele i se dezvelesc, dar cicatricile sunt aproape invizibile în lumina asta slabă.

Îl privesc pe unchiul Morris făcându-și apariția și apoi dispărând, în timp ce Silda pipăie spațiile goale pe care el tocmai le ocupase. Un mic grup de copii s-a adunat în jurul mătușii Beatrice, iar ea se apleacă pe rând în fața fiecăruia, lovindu-le ușor frunțile. Ei încremenesc ca niște statui până ce ea le lovește din nou frunțile și, râzând, ei sunt eliberați. Gwyneth și Lydia, aflate în apropiere, urmăresc jocul, de parcă ar decide când anume e cel mai nimerit să-i pună punct.

În sfârșit, privirea îmi aterizează pe Gabriel. Stă în picioare în capătul cel mai îndepărtat al grădinii, lângă Jerom, încuviințând tot ce îi spune acesta. Trece un pachet de cărți de joc dintr-o mână într-alta. Exact atunci, ridică ochii și mă vede uitându-mă la el. Punând cărțile de joc în mâna lui Jerom, pornește în direcția mea. Eu trag aer în piept, rezistând tentației de a-mi trece mâna prin păr. Știu că oricum e o masă năvalnică de bucle.

— Iată-te, spune el, venind lângă mine. La mulți ani!

— Mulțumesc. Știi că în mod normal urăsc ziua mea de naștere, dar asta nu e chiar atât de rea.

În timp ce ne privim în tăcere unul pe celălalt, aburii respirațiilor noastre se adună între noi. Eu îi examinez tatuajul cu semiluna albastră de pe gât și experimentez o copleșitoare dorință de a-i trasa conturul cu degetul.

Chiar atunci, unchiul Chester începe să cânte o melodie ritmată, arcușul lui făcând lupinguri pe strune. Flautul mătușii Rennie îi ține isonul, iar muzica țâșnește, învăluindu-ne. Gabriel mă prinde de mână.

— Vino să dansezi cu mine!

Înainte să apuc să-i răspund, el mă trage spre spațiul de dans, în timp ce în jurul nostru oamenii încep să se grupeze

în perechi.

— Țsta nu e vals, murmur eu.

El mă împinge spre lumina focului și se uită la mine, zâmbindu-mi pișicher.

— A, da? în cazul ăsta, înseamnă că *n-ai să mă calci* pe picioare, nu-i așa?

Eu râd, îl iau de mână și îl las să mă rotească în dans. Ritmul muzicii crește în spirală, iar Gabriel mă rotește în cerc până ce îmi pierd suflul, până ce mâinile noastre unite par să fie unicul lucru palpabil care mă mai ține pe Pământ.

Mai târziu, când festivitățile au atins punctul culminant, mă strecor înapoi în casă. Capul îmi bubuie, în pofida faptului că, de data asta, nu m-am atins de nici măcar o picătură din vinul de casă al unchiului Chester; îmi răsună de-atâtea felicitări primite, de simt că o să-mi crape fața din pricina atâtor zâmbete. Unica alinare e să fac pe cât de des posibil schimb de priviri cu Gabriel, aflat în partea opusă a grădinii. Îmi masez tâmplele și mă gândesc să o sun pe Agatha numai pentru a o auzi povestindu-mi despre petrecerea de Halloween pe care am ratat-o la școală. Închid ochii strâns, clilesc, apoi mai clilesc o dată. În bibliotecă se vede o lumină. Înaintez precaută, îmi lipesc urechea de ușa din stejar masiv și apoi ciocănesc o dată.

— Intră! spune bunica, și, deschizând ușa, o văd așezată la biroul masiv, părând mai mică și mai obosită ca oricând.

— De ce nu ești afară să te bucuri de...

— Aș putea să te întreb același lucru, îmi spune ea pe un ton sec.

Ne privim preț de o clipă, apoi îmi feresc privirea.

— Bănuiesc că nu sunt obișnuită cu toate astea, îi răspund într-un târziu.

— A, face ea calmă și se uită spre birou.

Înfiorată, îmi dau seama că ea citește din cartea pe care mi-a arătat-o mama. Îmi mușc buza de sus cam un minut, apoi o întreb:

— Ce vezi?

La început nu-mi răspunde, iar eu simt o undă subită de mânie la gândul că tot nu mi se va permite să știu anumite lucruri. Dar pe urmă ea își ridică privirea, frecându-și puntea nasului cu degete tremurânde.

— Nimic, răspunde în șoaptă.

— Păi, asta e de bine, nu? Nu se întâmplă nimic, liniște pe frontul de vest și toate cele...

Tresar ușor atunci când Hector sare pe fereastra deschisă și se oprește pe marginea pervazului, cu coada răsucită sub forma unui semn de întrebare. Ține între lăbuțe un șoricel cafeniu. Mergând agale peste un raft de cărți, Hector pășește pe birou și depune șoricelul lângă mouse-ul aflat lângă mâna bunicii. Apoi se așază pe coadă și o privește cu ochii lui galbeni ca niște fante. Bunica ia în căușul palmei șoricelul și îi dă drumul pe cealaltă parte a biroului, părănd să nu observe când Hector sare pe podea pentru a-și hărțui din nou prada. În schimb, se uită drept în ochii mei și îmi spune:

— Nu pot să văd nimic legat de viitorul nostru. Nimic, ca și cum n-ar mai exista un viitor pentru noi.

Am senzația că plămânii mei au încetat deodată să mai funcționeze.

— Paginile sunt goale așa cum n-au mai fost niciodată până acum. Așadar, continuă bunica, m-am dus înapoi. La istoria noastră trecută, înainte ca Domaniul să fi fost creat.

Își trece degetele peste pagină, iar eu mă apropiu. Ca de obicei, cuvintele se rearanjează de unele singure într-o limbă de neînțeles și se grăbesc pe pagină, dar apoi bunica rostește un cuvânt de poruncă și, în cele din urmă, literele se aliniază în mod clar.

În 1887, în ultimele zile ale lui octombrie, exact înainte de Samhain, un străin a sosit în orașul New York, vrând să cunoască mai mult decât i-ar fi fost lui cu putință. A fost văzut vizitând-o pe La Spider, conducătoarea familiei Knight.

— Alistair, șoptesc eu. Pipăi medalionul de la gât, gășind alinare în ticăitul său constant. Încă nu a reușit, spun pe un ton insistent.

— Nu, n-a reușit, îmi confirmă bunica. Și s-ar putea nici să nu reușească. Cu siguranță, tu i-ai năruit speranțele atunci când l-ai împiedicat să o ia pe sora ta. Ea ar fi constituit o armă extrem de puternică. Apoi oftează, închizând cartea cu un ușor zgomot: În puterea lui Domani s-a creat o breșă. Serioasă. Familia Knight nu mai e cea care a fost cândva, e adevărat. Însă evenimentele din ultima lună de la Grand Central Station au trimis o chemare, o reverberație, căreia ei vor încerca să-i răspundă.

Încăierarea neașteptată și chițcăitul slab venind dintr-un colț al încăperii confirmă recapturarea șoricelului.

— Cât timp am? întreb în șoaptă.

Îmi zâmbește, își împinge scaunul în spate și se ridică. Întinde palma și mă prinde de mână, conducându-mă la fereastră.

— Ai puțin timp. Timp suficient să... te bucuri de asta.

Privim împreună la focul care arde strălucind, la toată lumea care dansează în jurul acestuia. Chiar atunci, un buștean crapă și sute de scântei zboară în aer, apoi ard luminos asemenea stelelor căzătoare pe cerul nopții.